

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
3

CHUYỆN CỦA
THẠCH SÂU ĐÔI
VÀ
HOÀNG LĂNG TỬ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÁI SAIGON

TẬP
3

BIỂU BIẾN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP. HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ Quái Sài Gòn. T.3, Chuyện của Thạch Sầu Đời và Hoàng Lăng Tử / Bùi Chí Vinh.
- In lần thứ 1. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.
254tr. : minh họa ; cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.
1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23
B932-V78

ĐÔI CHÍ DỊNH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
3

**CHUYỆN CỦA THẠCH SÁU ĐÔI
VÀ HOÀNG LÃNG TỬ**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

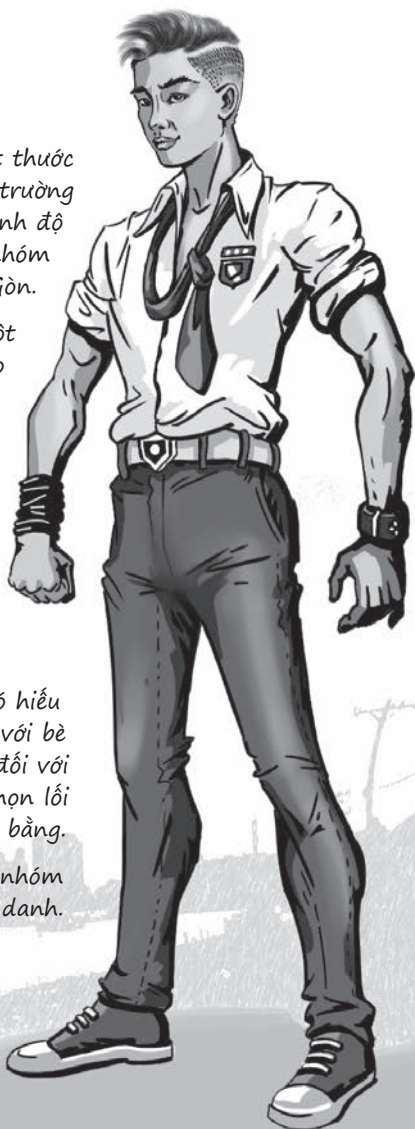
SƠN ĐẠI CA

16 tuổi, đẹp trai, cao một thước
bảy mươi hai, học lớp 11 trường
trung học Cao Bá Quát, có trình độ
học vấn cao nhất trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một
nhà tổ chức các cuộc chơi mạo
hiểm, Sơn sở trường hai môn
võ Karatêdo và Vovinam, thói
phi tiêu tự chế cực kỳ chính
xác, đó là chưa kể trong
những buổi văn nghệ cây
nhà lá vườn, hắn sử dụng
sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn
hiếu nổi lòng cha mẹ, sống có hiếu
với gia đình, chung thủy với bè
bạn, nhưng là đại khắc tinh đối với
những kẻ ác, và những ai chọn lối
sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngỗ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngông cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quynh
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn, Quynh
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quynh
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bắt đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lằn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

RƯỢU LÀ THUỐC ĐỘC

Thời tiết Sài Gòn thật kỳ cục, hồi Nô-en đêm năm muốn rét run thế mà bước sang năm mới trời lại nóng như đổ lửa. Nóng đến mức Thạch Sầu Đồi đã vặn nút quạt máy tới số bốn mà mồ hôi vẫn toát ra đầm đìa. Đã vậy con khỉ Tề Thiên bị cột xích ở cây chùm ruột trước nhà lại còn nhe răng kêu “khẹc khẹc” chọc tức nó mới dễ giận.

Thạch điên tiết:

- Chưa chắc thằng nào chọc quê đứa nào à nghe.
- Khẹc, khẹc...
- Hùm, mày cười đi, cười cho rụng răng luôn. Cười như con vượn Âm Bình bị người ta bẻ răng đó.

Thạch chỉ cần phát ngôn sơ sơ là con khỉ đã im phăng phắc. Nó sợ là đúng điệu rồi. Thì chính nó đã nhảy lên vai chủ nhân cùng Ngũ Quái áp giải con vượn Âm Bình lên Đầm Sen hiến cho Sở thú

mini chứ sao. Mới đầu chẳng ai muốn hiến con vượn thông minh tịch thu được của bọn tội phạm giáo phái THIÊN SỬ, nhưng xét cho cùng muốn nuôi cũng không ổn bởi Ngũ Quái đã có tới ba con thú thám tử là đại bàng Bụt, khỉ Tề Thiên và hắc miêu Mun. Cái hôm chia tay con vượn thật vui lòng, con Âm Bình mướn những đứa trẻ đến nỗi trước khi rúc vào chuồng vượn đồng loại đã cắn một cái “kỷ niệm sơ giao” lên bàn tay người săn sóc thú Đầm Sen khiến ông ta kêu trời như bộng. Báo hại ông ta phải xúc thuốc và sau đó dùng kẽm bẻ hai răng nanh con vượn cho nó bớt hung hãn. Trời ạ, Khỉ Tề Thiên nhìn cảnh đó run như bị sốt rét, suốt chặng đường về nó ngồi thu lu một đống trên vai Thạch đổ dấm “quậy” một ai.

Vậy mà bây giờ bày đặt chọc quê chủ mới dễ sôi gan. Thạch hầm hừ trong mồm. Nó tạm quên con khỉ... mớ để cởi phăng chiếc áo thun ra cho đỡ nóng.

Bà mẹ mù từ bên trong giường gọi:

- Thạch ơi, lấy cho mẹ cái quạt giấy.

- Dạ, có ngay.

Thạch ngồi mép giường quạt mát cho mẹ rồi ân cần:

- Con bóc bánh tét cho mẹ ăn nghe.

- Mấy giờ rồi Thạch?

- Dạ, 9 giờ sáng mừng một Tết Đinh Sửu.

- Không cần đốt pháo mẹ cũng biết. Người đi thính mũi lắm con à, mẹ chỉ nghe mùi thơm của ổi, chùm ruột và trái cây ngũ quả dâng hàng xóm bay

đến là biết một năm đã hết. Con đã bày cặp dưa hấu lên bàn thờ cha con chưa?

- Xong từ khuya. Trước khi sang nhà Quyên Tiểu Muội đón giao thừa con còn thắp nhang vái hương hồn ba phù hộ mẹ con mình. Con thấy ba con đẹp trai hơn con nhiều, mẹ há.

- Thằng quý, đỡ lưng tao dậy đừng tao thắp nhang cho ông. Ông hồi sinh tiền cũng ốm nhom như cây tre miếu, cũng mặt hâu xương xấu như mày. Có điều ông lì lắm con ơi.

Thạch lặng lẽ châm nén nhang cho mẹ. Ba của nó chết lúc nó mới hai tuổi chập chững biết đi, người cha trong ký ức Thạch quá mờ ảo, nó chỉ biết ba tên là Đào Phá Bình khi bập bẹ đọc được chữ trong giấy khai sanh. Ngoài ra những kiến thức gia đình khác thuộc độc quyền mẹ nó.

Người đàn bà mù chấp tay vái rồi đứng thẳng người trước tủ thờ lẩm bẩm.

- Ông Bình ơi, ông có linh thiêng ráng đầu thai siêu thoát mà chứng giám cho vợ ông là Võ Thị Thơm và con ông là Đào Phá Thạch đang sống trên chốn dương trần. Ông hãy bảo vệ con trai ông đừng bắt nó đi theo con đường lục lâm thảo khấu của ông thuở trước. Cũng vì thương ông mà tôi, một thôn nữ quê mùa phải bỏ nhà bỏ cửa. Tôi khóc lóc năn nỉ cách mấy ông cũng chẳng hoàn lương, ông bỏ mẹ con tôi suốt mười bốn năm qua cũng chỉ vì luật gieo nhân

gặt quả. Ông Bình ơi, ông đã lỡ chết bờ chết bụi bị người ta chém chết thì con ông phải được hưởng những điều tốt đẹp để bù lại. Tôi không thích thằng Thạch trở thành đại bàng đầu gấu Xóm Chùa, tôi không mong nó bị tụi con nít gọi là anh Thạch Sầu Đồi, ông hiểu không?

Thạch chới vói. Nó kéo tay mẹ:

- Trời đất, năm mới sao mẹ cầu nguyện gì giống trù ẻo vậy?

Bà Thơm run rẩy cảm nhang vô cái hũ đất trên nóc tủ rồi dang hắng:

- Mẹ cứ sợ con có dòng máu ngang tàng của ông...

- Nhưng ba con không phải là ăn cướp. Không bao giờ.

- Kia Thạch...

- Chú Mười Ủ đập xe ba bánh và bà Nở bán cháo huyết đầu hẻm đều nói ba con xưa kia oai phong lắm liệt. Ông ấy chỉ huy cả một đội lân mãi võ Sơn Đông, ông ấy hay lấy tiền của nhà giàu cho nhà nghèo, khu Đa Kao này ai nghe nói đội lân ông Bình đều khâm phục.

- Con còn biết gì nữa.

- Dạ, hết!

Bà Thơm quờ tay sờ soạng chiếc gậy chống và bình tĩnh lạ thường:

- Mẹ kể tiếp đây, hồi xưa mẹ con mình ở nhà lầu chớ không ở Xóm Chùa. Chú Mười Ủ và bà Nở chỉ nghe đồn đại chớ không hiểu hết có sự. Ba con còn có hai người bạn cắt máu ăn thề nữa, một trong hai

người đó đã nói với mẹ rằng ba con làm tướng cướp nên bị băng đảng chém chết.

Thạch sững sờ.

- Mẹ nói thiệt không, con vẫn còn cơ hội tìm hiểu cái chết bất đắc kỳ tử của ba con ư?

- Ồ, nếu trái đất quay tròn và nếu con gặp được hai người bạn của ông Bình. Bây giờ thì mẹ mệt quá...

Thạch dìu mẹ về giường mà trong lòng như có lửa đốt. Tiếng bà Thơm rỉ rả:

- Sáng giờ hàng xóm có ai xông đất nhà mình không con?

- Ơ... dạ chưa. Đến trưa thì bốn đứa bạn con mới đến chúc Tết. Con nghe bác tổ trưởng nói buổi chiều tổ dân phố sẽ cử phái đoàn ghé thăm từng nhà.

- Vậy cũng xong mừng Mừng Một. Có phải bốn bạn con là thằng Sơn, thằng Hoàng, con Quyên, con Thúy không?

- Dạ...

- Tụi nó dễ thương lắm, giá mà mẹ sáng mắt.

“Giá mà mẹ sáng mắt”. Câu chép miệng của bà Thơm làm trái tim Thạch Sầu Đồi tan nát. Nó lẳng lặng bỏ ra hiên đứng một lúc cho đỡ... sầu đời thì thoáng thấy con khỉ Tề Thiên leo lên cây chùm ruột bứt một cành khô giòn nghe răng rắc.

- Khếch khếch!

Thạch chưa kịp ra lệnh cho “đệ tử” liệng khúc cây thì con khỉ gió đã nhè cái quạt máy cũ mềm ném phăng món vũ khí trời ơi đến.

- Xooảảảng!

Coi, cái quạt dựng chênh vênh trên ghế đầu bị dính đòn rơi ầm xuống sàn nhà. Mắt Thạch nổ đom đóm khi thấy mọi thứ tạo thành cái quạt đứt lìa ra kéo theo sợi dây điện tòn teng. Nó dấm ngực bình bịch:

- Hic, cái cánh vắng một nơi, cái đế vắng một chỗ. Con khỉ nhất định trả thù vụ hồi nãy mình đòi “bẻ răng” nó đây mà. Đồ... tiền sử.

Thạch lồng lộn lao tới Tề Thiên tung ngay một cú song phi nhưng con khỉ láu cá đã cười khếch khếch bay tuốt sang cây ổi. Cu cậu chỉ còn biết chống nạnh nguyên rũa:

- Đồ thiếu văn hóa, đợi tao xách cái quạt lại vùa ve chai của anh Đánh Jonny Walker sửa xong là mày lùa đời.

*

Cũng như khu Tân Định của Sơn Đại Ca có rất nhiều xóm lao động chằng chịt, khu Đa Kao của Thạch Sầu Đời cũng có hàng hà sa số xóm nghèo đan xen như bàn cờ tướng quanh các con đường Hai Bà Trưng, Trần Quang Khải, Đinh Tiên Hoàng, Đặng Dung, Trần Khắc Chân, vân vân...

Thông thường mỗi con xóm nghèo đều có một vựa ve chai thu mua hàng thập cẩm từ đồng nát, giấy vụn, bọc nhựa, vỏ chai các loại cho đến đồ điện tử quá đắt. Vựa ve chai Xóm Chùa do Đảnh Jonny Walker

làm chủ. Đó là một căn chòi bên ngoài xập xệ dựa lưng một bức tường loang lổ nhưng bên trong rộng thênh thang như một cái kho. Đánh năm nay cỡ hai mươi tuổi từng làm trùm du đảng Xóm Chùa trước khi nhường ngôi cho Thạch Sầu Đồi để đi buôn vĩa hè. Anh chàng cao lớn mắt xếch, sún một răng cửa này có tay nghề thợ điện rất khá, còn sở dĩ Đánh có thêm biệt danh “Jonny Walker” là bởi anh chàng rất “mặn” những vỏ chai rượu Tây mua một vốn bốn lời. Những chủng loại vỏ chai rượu quý tộc như Remi Martin, Hennessy, Black anh White... Đánh đều gom ráo rạo.

Mùng một tết, Đánh nằm vờng nghêu ngao mấy câu vọng cổ sau chầu nhậu sáng sớm với đám đồng nghiệp ve chai các xóm lân cận. Anh ta đang xuống xàng xê bỗng mất hứng vì tiếng gõ cửa cộp cộp.

- Mẹ kiếp, mày đó hả Thạch.

- Chính em đây, anh Jonny Walker.

- Thôi dẹp ba mớ tiếng Tây đi. Đầu năm mày định xông đất bằng cái quạt gãy cổ cho tao sửa chắc?

- Hì hì, coi như anh lì xì cho em “chút gió” vậy mà.

- Nói vậy chớ không phải vậy, mày ngồi xuống đi. Sao, uống rượu chẳng?

- Không dám, em ghét rượu lắm, nhưng không ghét anh là được, hì hì...

Đánh Jonny bật dậy. Anh ta ít hiếu khách nhưng với Thạch là chuyện ngoại lệ. Chớ gì nữa, cu cậu tuy vai vế đàn em nhưng võ nghệ thuộc loại... bậc thầy.

Ê, ở Xóm Chùa này ai dám giỡn mặt với ngón võ Khi của nó.

Anh ta nói giọng sắc mùi rượu bình dân:

- Chú mày cứ để cái quạt thời Bảo Đại ở đó cho anh. Mừng 4 Tết lấy được không?

Thạch nhón tay bốc một mớ hột dưa bỏ túi rồi giã nảy:

- Đâu có được, mùa này nóng ná thờ. Hơn nữa mẹ em không thấy đường lỗ...

- Tao hiểu rồi, nhưng mà tao buồn quá. Tao muốn nằm dài xả xui ba ngày Tết ngấm nghĩ sự đời.

- Có sao anh lại buồn? Em nghe đồn năm rồi anh làm ăn phát đạt tới bến.

Đánh thờ dài thườn thượt:

- Các món ve chai khác đều tới bến nhưng món “rượu Tây” chỉ tới giữa dòng. Mày biết không Thạch, mới rồi tao gom được một núi vỏ chai rượu Tây đủ đổ đầy xe ba bánh của chú Mười ù. Tao giao hàng cho tụi Chợ Lớn dè dàu bị chúng ép giá.

Thạch cắn hột dưa tanh tách:

- Bình thường anh giao hàng cho ai?

- Cũng tụi trong đội lân đó. Tụi nó Tết múa lân ăn tiền còn quanh năm làm nghề ngỗng gì tao đếch biết. Có thể làm rượu lậu chưa biết chừng, tao chỉ biết bọn Tàu lai đó chuyên mua lại vỏ rượu Tây của các vựa ve chai toàn thành phố, trong đó có vựa của tao. Chúng mua rất “ngọt” suốt mười một tháng trừ

tháng giáp Tết. Chúng nói rằng lệnh ông chủ đưa ra như vậy, nếu không chịu giá cứ việc đổ xuống sông.

Thạch phun cái vỏ hột dưa dính vào vách lá. Nó hùng hổ:

- Anh chịu thua à?

- Chớ sao. Bằng tụi nó hơn chục thằng bặm trợn, thằng nào thằng nấy võ công không thua các đội lân nổi tiếng như Nhân Nghĩa Đường, Hằng Anh Đường, Liên Dũng Đường... làm sao tao bụm lại.

- Anh Jonny biết chúng thuộc đội lân nào không?

- Không. Đã bảo tụi nó biểu diễn tài tử mà. Chúng giàu như tỉ phú, chiều nào cũng lai rai ở nhà hàng Soái Kinh Lâm, Bát Đạt trong Chợ Lớn. Tao hơi thắc mắc ở chỗ trong nhà kho khổng lồ của chúng treo lủng lẳng một con XE to tướng trên tường.

- Một con XE?

- Ừ, quân XE của bàn cờ tướng. Chẳng lẽ tụi nó ý mình chạy xế nỏ hơn trăm phân khối nên chọn con XE làm thần bổn mạng hả Thạch?

Thạch Sầu Đồi ôm đầu tư lự một lúc lâu. Trong chuyện này hình như có cái gì đó không ổn. Chẳng hạn như một bọn Tàu lai chuyên thu mua vỏ chai rượu Tây, rồi lại múa lân, rồi thêm dính dáng tới quân XE... Chắc chắn, giá mà có những cái đầu thông tuệ của Ngũ Quái ở đây nhỉ?

Thạch lăm lăm khiến đàn anh Đánh phải phát sợ:

- Mà nghĩ ngợi chi đó Thạch?

- Em muốn biết cái nhà kho của chúng...
 - Nó ở số... đường Ấu Triệu nhưng tao cấm mày sinh sự nghe. Tao còn phải kiếm sống với nghề ve chai.
 - Yên chí đi Jonny. Em không làm phiền anh đâu, em đang thắc mắc xem chúng ép giá các vựa ve chai để đầu cơ đồng vỏ rồi nhét vô nhà kho giấu chơi chắc?
 - Hà hà, chú em mày khờ quá. Nghe anh nói nè...
- Đánh Jonny Walker bắt đầu bô bô về nghệ thuật làm rượu lậu của dân giang hồ anh chị. Đại khái đám con buôn bất hảo sống ngoài vòng pháp luật có hơn ngàn lẻ một cách kiếm tiền với các vỏ chai rượu. Chúng thừa hiểu đám nhà giàu mới phát hoặc các quan chức rất khoái rượu Tây. Tây như Remi Martin hay Hennessy thì khỏi nói, biếu nhau một cặp làm quà tặng Tết ai mà chẳng ham. Chính vì thế sau khi gom hàng núi vỏ chai trong kho, chúng lần lượt tung ngược ra thị trường Chợ Lớn theo nhiều cách: Thứ nhất, đổ rượu dỏm vào chai cho vô bao bì đúng hàng comple rồi bày ở các quầy sạp hội chợ. Thứ hai, dùng ống tiêm trích hai phần ba rượu dỏm vô một phần ba rượu xịn để lấy “mùi” rồi đóng hộp thả vô các khách sạn, nhà hàng. Thứ ba, gặp khách nước ngoài khó tính và sành rượu, chúng không dùng biện pháp thủ công mà có cả một dây chuyền công nghiệp hẳn hoi để sản xuất. Trong phân xưởng bí mật chúng trang bị những mỏ hàn thủy tinh và đóng nắp tối tân đủ làm “din” chai rượu, chưa kể những núi hộp thiếc,

hộp giấy cáu bẩn được “rửa” sạch bằng hóa chất và cuối cùng là tống rượu trời ơi đất hỡi vào. Thứ hỏi dân nhậu quý tộc trong cơn hào hứng có chết cũng ráng chịu, màu trắng, màu hổ phách, màu tím than mới nhìn giống hệt nhau làm sao rõ thực hư?

Câu chuyện đầy mùi men thần chết của đàn anh Đánh làm Thạch nổi da gà. Nó rùng mình le lưỡi:

- Hèn chi tụi thu mua vỏ chai của anh sấm sủi ăn chơi hằng bữa, chúng giàu nhờ rượu giả kiêu đó thì cần gì phải múa lân kiếm tiền lì xì chớ?

- Tao cũng không hiểu nữa. À, mà anh nghe mấy thằng đàn em nói tối nay em dự Đại hội lân Sư Rồng ở công viên Đầm Sen, đúng không?

- Đúng. Em đã đăng ký từ trước Tết. Em và con khỉ Tề Thiên sẽ biểu diễn nhào lộn trên cọc Mai Hoa Thung. Hừm...

- Sao?

- Anh bỏ rượu đi, Jonny. Rượu là thuốc độc, đúng chớ. Nãy giờ nghe anh kể, em chỉ muốn nhập viện cấp cứu, hi hi...

h a i

ĐẠI NÁO LÂN SƯ RỒNG

Sau khi thu xếp việc nhà xong, trời vừa chạng vạng tối là nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đã tụ tập ở nhà Quyên để khai trương “năm chiếc xe đạp thể thao bằng đồng trèo núi”, do bà đầm Alice, mẹ ghẻ của Thúy Bội tặng cho cả đám. Thực ra chúng còn một món quà đắt giá nữa do ông Đỗ Long, ba của Thuyền Quyên hậu tạ sau đợt cứu mạng ông vừa qua. Đó là năm chiếc xe gắn máy 50 phân khối để trong gara vườn nhà Quyên Tiểu Muội; nhưng đúng như Sơn Đại Ca đã nói “xe đồ xăng dành hành quân đường trường, còn chiến đấu trong thành phố, mỗi chiến sĩ cần đồ mồ hôi”. Ý kiến của Sơn chẳng đứa nào phản đối. Đã mệnh danh là “quái” thì làm nài cho con ngựa sắt thể thao là phải đạo quá rồi.

Trước khi nhổ neo, Thạch Sầu Đồi kể sơ cho các bạn nghe vụ “rượu dỏm” của bọn Tàu lai thuộc một đội lân kỳ quái trong Chợ Lớn rồi kết luận:

- Trước sau gì tội mình cũng gõ cửa kho vỏ chai của chúng ở đường Ấu Triệu tí thí một phen.

Hoàng cười ha hả:

- Mày nóng nảy quá, coi chừng con khỉ không hợp tác đó.

- Hà?

Thạch há hốc mồm. Hoàng Lăng Tử cảnh giác cũng có lý. Trời ạ, đêm nay là một đêm cực kỳ trọng đại đối với nó, hơn bất kỳ đêm nào khác trong đời. Coi, trong ngày đại hội Lân Sư Rồng hai thầy trò nó đã đăng ký tiết mục biểu diễn trên cọc Mai Hoa Thung, lỡ mà con khỉ rút lui khỏi chương trình thì ê mặt anh hùng là cái chắc. Bởi thế, ông thầy Thạch hoảng hồn thảy ngay cho trò Tề Thiên một bịch hột dưa hối lộ cấp tốc.

- Khếch, khếch...

Chú khỉ Tề Thiên bắt chước mấy chủ nhân cắn vỏ hạt dưa nhưng không hiểu nó loay hoay thế nào mà rớt luôn một đồng màu đỏ vào họng khiến nó ho sặc sụa. Tội nghiệp con khỉ, cơn ho bất tử kiểu đó Tôn Ngộ Không cũng quên tuốt bảy hai phép thần thông hướng hồ là nó. Nó vừa ho vừa nhảy nhót thành một vũ điệu độc đáo chưa từng thấy.

Thúy Bụi cười ngất. Quyên lo lắng:

- Hay mình chạy vào nhà lấy viên kẹo chống ho cho Tề Thiên ngậm nha?

- Không cần thiết đâu bồ, anh bạn khi đã hết cơn rồi kìa.

Đúng vậy, khi Tề Thiên đã ngừng ho nhưng trên mặt đất những dấu chân bắn thủ của nó còn lồ lộ như một thế trận. Hoàng Lăng Tử rí tai Sơn Đại Ca:

- Mà thấy gì không, đại ca. Nếu những dấu chân của nó là những đầu cọc Mai Hoa Thung thì con khi đã thành công ngoài sức tưởng tượng.

- Ô kê. Nó đã múa một vũ điệu bậc thầy của môn phái Thiếu Lâm. Tại đại hội lân quốc tế vừa qua ở Singapore, di chuyển trên những cây cọc sắt được gọi là Mai Hoa Thung vốn được coi như thang điểm cao nhất của các võ sĩ. Người ta có thể giỏi Mai Hoa Quyền như Thúy Bội chẳng hạn, nhưng Mai Hoa Thung đòi hỏi tay nghề khinh công thượng thừa. Đôi chân của người đội đầu lân phải như làm xiếc, chỉ có võ sĩ tài năng nhất trong đoàn mới dám nhận trọng trách đó.

- Tao đã từng chứng kiến một con lân có tới sáu chân trên Mai Hoa Thung, nghĩa là ba người tháp chồng biểu diễn không một chút sơ xuất.

- Khá siêu đấy, có điều thằng Thạch cũng dư sức làm được. Đạo này môn Hầu quyền của nó tiến bộ tới mức chẳng ngờ.

Sơn quay qua Thạch cười cười:

- Mày luyện tập ra sao mà dám dương oai ở đại hội võ lâm Đầm Sen?

Thạch nhún vai:

- Tao và con khi tập trên thế trận gáo dừa khô tương tự thế trận Mai Hoa. Trong thời gian một tháng vào mỗi tối, tụi tao múa may, cầu xé, lăn lộn, chửi bới nhau ầm ĩ mà chưa bao giờ bị rơi xuống đất.

Thúy Bụi cười hăng hắc:

- Ông Thạch chuyên môn nói ngược, hì hì...

Thạch Sầu Đời tức càn hông, nó hét:

- Không tin chống mắt mà coi nè Thúy, tao... à à tôi sẽ múa như con khỉ.

Cu cậu nói xong là làm liền. Bốn khán giả chỉ thấy cái bóng Thạch loang loáng trên sân vườn bông sứ, trong mười giây cu cậu đã giẫm trọn gó lên những dấu chân khỉ Tề Thiên không bỏ sót một dấu chân nào. Nó múa đỉnh đặc như rồng bay phượng múa.

Hoàng Lăng Tử lặng người:

- Mày... mày sẽ đoạt huy chương vàng trong Đại hội...

Quyên mỉm cười ngắt một nụ bông sứ gắn lên túi áo Thạch. Đối với cô, cao thủ võ lâm chỉ là đồ bỏ, vấn đề là trùm con nít Xóm Chùa Thạch Sầu Đời càng ngày càng đứng đắn và bớt nói ngược chứ sao.

*

Vé vào cửa Đầm Sen trong ngày Tết tới mười ngàn đồng một mạng nhưng năm đứa trẻ chỉ tốn tiền gửi xe. Trước đó, viên thư ký văn phòng giám đốc đã làm cho cả nhóm năm thẻ đặc biệt ra vào cổng tự do sau khi chúng đã bổ sung cho Sở thú mini một con vượn lấu cá.

Ban đêm người ngợm đông như kiến, đứng cũng còn là khó nói gì đến di chuyển. Ngủ quái cứ mặc cho con thác nhân loại đưa đẩy chúng cất bước tới một bãi cỏ tối tăm thưa thớt bóng người.

Thạch Sầu Đời ngồi phịch xuống bãi cỏ than thở:

- Mở bản đồ công viên ra coi Lân Sư Rồng biểu diễn chỗ nào Quyên ơi.

Con khỉ Tê Thiên mặc áo thụng sắc sỡ, đội cái mũ ông già Nô-en trên đầu làm bắt mắt một lô trẻ con. Chúng bu quanh con khỉ chỉ trò:

- Tôn Ngộ Không sút chuồng bay ơi.

- Giống người tiền sử trong hang động khu du lịch Suối Tiên quá hé.

- Ê, coi chừng năm anh chị đó là đoàn xiếc đấy.

Hoàng Lăng Tử tủm tỉm cười. Cũng may gã gửi con đại bàng ở nhà Quyên cùng với con Bé Mun của Thúy. Hai con thú hoang dã ấy mà xuất hiện ở đây đám lũ nhóc lại tưởng tượng là phượng hoàng và báo đen như chơi. Gã triu mến nhìn lũ nhóc:

- Đi chỗ khác mấy cưng, ở Đầm Sen dễ bị lạc phụ huynh lắm đó.

Khi những người lớn sà tới lôi đám con nít hiếu kỳ đi biệt thì Quyên bật dậy. Cô bé hét lớn:

- Mọi người ngó kìa...

- Sao, tàu điện chạy trên không hay xe lửa sút bánh?

- Đừng giỡn nữa Sơn Đại Ca, nguyên bằng thanh niên mặc đồ đen trên chiếc xe tải ép tội mình hồi này.

Bất giác đứa nào cũng ngó người trước sự phát hiện quý giá của Quyên. Coi, gần chục thằng choai choai mới lớn đã bày đặt để tóc dài và để râu thấy ghét, thằng nào cũng gấn trên mép điều thuốc cắn phì phèo và nhún nhảy kênh kiệu trong những chiếc áo liền quần màu đen may theo kiểu phi công làm dáng. Hừm, hồi này trên đường đến Đầm Sen, Ngũ Quái đã khiêm tốn giữ đúng luật giao thông bằng cách chạy hàng một nối đuôi nhau thế mà chiếc xe tải màu xám xịt của bọn hắc y ép sát rạt suýt nữa xảy ra tai nạn khủng khiếp. Tội nghiệp con khỉ phải nhảy khỏi xe đạp Thạch Sầu Đồi bay tuốt vô vỉa hè Lạc Long Quân kêu cứu còn Quyên và Thúy thì đâm sầm vào nhau. Trong khi Sơn và Hoàng lo săn sóc hai cô gái, ở trên xe tải đám hắc y mất dạy vỗ tay cười hô hố. Chúng xí xa xí xỏ với nhau thản nhiên như vừa xem một cuốn phim hài hước rẻ tiền.

Quyên nói:

- Mình đã ghi số xe của chúng trong sổ tay.

Lúc này lũ hắc y đã biến mất trong đám đông sau khi phun khói thuốc lá vào mặt những thiếu nữ ngây thơ đi trẩy hội. Thạch Sầu Đồi đảo mắt dáo dác.

- Tao chỉ muốn “dũa” tụi nó một trận te tua.

Sơn lạnh lùng:

- Mày thôi đi, nên tập trung vào chương trình sắp biểu diễn.

- Tao nghĩ rằng tụi du côn mặc đồ đen ngồi xe tải có thể là người trong một đội lân đó.

- Đội lân thì phải có chiêng trống, lân và ông Địa chó. Đó là tao chưa kể gươm, giáo, côn, đòn tre miễu... và các dụng cụ linh tinh khác. Tao nghi tụi khốn đó bắt chước phim Ninja Nhật diện hắc y vào để nhát ma đàn bà con gái ba ngày xuân lấy le thôi.

Quyên trái tấm bản đồ ra bãi cỏ. Ai bước vào cổng khu giải trí quy mô này cũng đều có tấm bản đồ tặng không tại quầy vé. Coi, Đầm Sen tuy còn lâu mới bằng một góc “Disneyland” ở Mỹ hoặc ở Nhật nhưng so với điều kiện giải khuây của một nước nghèo như nước Việt Nam thì bà con già trẻ lớn bé ở thành phố cũng tạm hài lòng.

Ngón tay búp măng của Quyên lướt qua hàng loạt con số ghi tụ điểm các trò chơi đa dạng: từ khu lầu đài cổ tích, khu múa rối, khu khủng long tiền sử, Sở thú mini, bến thuyền, khu trẻ con, vườn hoa, vườn bướm, bến tàu điện trên không, ca nô vượt thác, hội

hoa đăng, nhạc nước... cho đến bãi đất trống có sân khấu Lân Sư Rồng biểu diễn.

Cô reo lên:

- Chỗ của Thạch Sâu Đồi và con khi ở bên tay trái. Tụi mình đến đó đi.

Thúy Bụi lắc đầu:

- Hoàng Lăng Tử vừa nháy mắt với mình. Bỏ muốn hiểu cứ việc chất vấn gã.

Mặt Hoàng Lăng Tử đang bạch diện thư sinh bỗng đổi màu thành đỏ ửng. Gã ấp úng:

- Thời gian qua tụi mình toàn lao vào những đặc vụ điều tra mang tính phiêu lưu mạo hiểm nghệt thở làm chưa có dịp tâm sự làm quen nhau. Tôi... tôi muốn mời Quyên đi thưởng thức Nhạc nước Đầm Sen. Nghe nói nước phun trời sục đủ màu sắc theo dòng nhạc cổ điển Beethoven tuyệt diệu.

- Nhạc Beethoven đâu có mắc mớ gì đến tâm sự... vụn?

- Hay là đi coi hội đèn lồng, Quyên há. Nghe nói hội hoa đăng rực rỡ các kỳ công lịch sử của vua Quang Trung, vua Lê Lợi, Hai Bà Trưng, Bà Triệu, Trần Hưng Đạo... chưa kể đến các sự tích trái dưa hấu An Tiêm, rồi bánh chưng bánh dày thời Hùng Vương được thực hiện siêu hơn cả rỗi nước.

- Thôi đi, lạc vào hội hoa đăng mất công ngắm mọi mắt chó đâu có nói mọi miệng. Đàng này anh Hoàng cần tâm sự vụn mà.

- Hic, Quyên đúng là đại khắc tinh của tôi.

Quyên cười:

- Đừng nhần nhớ nữa Hoàng ạ, không có nơi nào trò chuyện thơ mộng bằng ngồi xe đạp nước Thiên Nga trên mặt hồ, đúng không?

Hoàng Lăng Tử sung sướng bắt tay Sơn Đại Ca, Thúy Bội, Thạch Sầu Đồi và khi Tể Thiên thật chặt rồi hăm hở đi theo sau Quyên Tiểu Muội như một vệ sĩ trung thành. Chẳng hiểu gã còn nhớ 9 giờ tối tập trung tại điểm hẹn với bằng hữu hay không nữa?

*

Tại bãi đất trống rộng thênh thang được phủ xanh bởi hàng cây so đũa và dương liễu nằm hơi xa khu trò chơi trẻ con, sừng sững một sân khấu dã chiến làm bằng gỗ chắc nịch. Quanh bãi đất trống xe hơi đậu la liệt nhưng người ngắm thì không đông lắm, Sơn Đại Ca điểm danh chỉ khoảng một ngàn người, con số một ngàn so với trăm ngàn bá tánh vô cớng Đầm Sen quả thật chẳng thấm tháp vào đâu.

Hắn và Thúy Bội chẳng thể nào chen chân len lỏi nổi trong đám đông nhốn nháo. Xét về mặt võ công thì hai đứa thừa sức mở đường lên sát bực sân khấu là cái chắc, nhưng xét về mặt lịch sự thì không ổn. Mừng một Tết phải biết nhường nhịn bà con cô bác để lấy lộc phước đức cho cả năm con Trâu chó.

Đêm xuống mờ ảo hơn bao giờ hết. Đứng tách khỏi đám đông nóng nực, Sơn mới có dịp quan sát thiên nhiên về đêm lộng lẫy đến dường nào. Hầu như đâu đâu cũng có ánh sáng đủ màu, ánh sáng chơi vơi trên ngọn cây, ánh sáng sà xuống đáy nước, ánh sáng chập chờn trên bãi cỏ. Khung cảnh Đầm Sen quả là một vũ hội ánh sáng tràn ngập khắp công viên.

Thúy Bội thì thầm:

- Thạch Sâu Đời đã dẫn Tề Thiên đi vào cửa hông dành cho các nghệ sĩ Lân Sư Rỗng trình diễn.

- Mình hiểu, màn khai trương sẽ thuộc về đội lân nổi tiếng Nhân Nghĩa Đường, sau đó là Hằng Anh Đường và...

Hắn bỗng dừng ngậm miệng và nhìn cô bé trên trời. Thúy Bội quay mặt qua chỗ khác.

- Ngó gì dữ thần vậy Sơn?

Sơn không nói, hắn vẫn ngó đăm đăm về phía trước. Thúy Bội nhìn theo Sơn. Cô bé chột hiểu:

- Nhìn... kìa Sơn Đại Ca, đúng là chiếc xe tải ép năm chiếc xe đạp của mình hồi nãy. Cái bảng số...

Sơn kéo tay cô bé chạy băng băng lại chỗ chiếc xe tải, coi, bên trong cabin trống rỗng còn người ngộm trên xe biến đâu mất. Hắn trầm ngâm:

- Rõ ràng đây là xe chở tụi thanh niên hắc y. Chẳng lẽ chúng cũng là một đội lân biểu diễn đêm nay ư?

Một tiếng đồng hồ sau, thắc mắc của hắn đã được giải đáp. Các đội lân Nhân Nghĩa Đường, Hằng Anh

Đường trình diện khán giả xong mà không có một tên hắc y khả ố nào lộ mặt. Riêng đội lân Liên Dũng Đường đang chờ đợi đợt biểu diễn của hai thầy trò Thạch Sầu Đồi để đến phiên họ thì trong đoàn chẳng có võ sĩ nào mặc đồ đen kiểu áo liền quần.

Sơn và Thúy đều quá rành nghệ thuật múa lân. Hồi nhỏ, con nít đứa nào lại không chơi trò ông Địa vờn lân bằng cái quạt. Chúng chỉ đầu tư ánh mắt vào màn múa Sư Tử vờn trái châu, còn múa Rồng thì lê thê hoành tráng chứ không hấp dẫn mấy. Con Rồng di chuyển tuy có nhịp nhàng thật nhưng các vũ công không đổ mồ hôi nhiều lắm. Đó là màn trình diễn của tập thể khác hẳn múa lân và múa sư tử đòi hỏi tài năng điều luyện của cá nhân con người.

Tiết mục gây sự chú ý cho khán giả tất nhiên thuộc về võ thuật chứ sao. Những ông trùm các đội lân đều là các bậc võ sư thượng thừa, vì thế những cuộc biểu diễn đao, kiếm, côn, quyền, nội công... của đệ tử họ vô cùng phong phú. Một số khán giả hâm mộ đã vỗ tay không ngớt nhưng một số khác cũng xì xầm:

- Bồn cũ soạn lại.

- Đánh song đấu, đánh một chọi ba bốn, đánh với kẻ ác có vũ khí... hao hao kiếm hiệp Hồng Kông quá.

- Một vở diễn không hơn không kém, Thiếu Lâm Bắc phái và Nam phái đúng nghĩa ác chiến hơn nhiều.

Sơn Đại Ca đâm ra chạnh lòng. Hắn cũng tham gia cùng đám người khó tính:

- Ngày Tết để tránh tổn thương nên các võ sĩ trình diễn sơ sơ vậy thôi, theo tôi tiết mục nội công cũng công phu đấy chứ. Hứng một mũi giáo cong vòng nơi cần cổ, chịu búa tầy rồi giáng xuống những chồng gạch nơi bụng đầu phải ai cũng làm được.

Hắn bị một người lớn sành điệu phản đối ngay:

- Rùng rợn với ảo thuật khác xa nhau. Trong sự rùng rợn phải có niềm vui, chú nhóc ạ.

- Nếu thế thì bác hãy nhìn lên sân khấu. Bác sẽ hài lòng khi chứng kiến niềm vui của hai thầy trò Thạch Sầu Đời.

Đúng vậy. Người xướng ngôn đã giới thiệu oang oang:

- Để đổi thay không khí, chúng tôi xin giới thiệu tiết mục Hầu quyền của cậu bé Đào Phá Thạch. Đây là tiết mục mà Ban tổ chức phải cân nhắc để đưa vào vì không nằm trong chương trình. Một tiết mục hoàn toàn đột xuất. Nếu cậu bé Thạch không diễn nháp cho Ban tổ chức trước đó thì có lẽ chúng tôi cứ tưởng là cậu bé đùa chơi. Nhưng không, quý vị sẽ thấy cậu bé và con khỉ mang tên Tề Thiên của cậu giỡn với cuộc đời ra sao.

Khi hai thầy trò Thạch Sầu Đời bước ra, tất cả khán giả đều cười bể bụng. Trời ạ, dưới ánh đèn nhấp nháy, Thạch và con Tề Thiên giống nhau như... khỉ, hai đứa chỉ chênh lệch nhau về chiều cao. Chúng càng làm thiên hạ cười to hơn bằng cách dùng hai bàn tay làm chân đi tà tà một vòng sàn diễn chào bá tánh.

Tuy nhiên tiếng cười nhỏ dần rồi tắt ngấm lúc Thạch lâm râm tụng kinh các khẩu quyết Hầu quyền. Đột ngột mắt nó long lên sòng sọc, trong vòng mười phút nó nhái lại tất cả những gì mà người ta có thể hình dung ra một con khỉ với cây thiết bảng. Với chiếc côn mượn đồ của đoàn lân, Thạch đã làm bà con gần như ngây ngất mơ màng nhớ lại đoạn phim Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên cung. Cu cậu lượn qua lượn lại không hề biết mệt.

Con khỉ đúng là một diễn viên chuyên nghiệp. Trong khi chủ nhân điệu võ dương oai, nó hơi vờ ngơ ngác nhảy chung quanh chí chöhe. Rồi không đợi Thạch Sầu Đời ra hiệu, Tề Thiên phóng vút lên hàng cọc Mai Hoa Thung dựng sát khán đài khiến bà con chung hừng:

- Bớ Tề Thiên...

Thạch Sầu Đời hét lên một tiếng thị uy và vỗ đùi phóng luôn lên Mai Hoa Thung với cây thiết bảng lăm lăm trong tay. Coi, hàng cọc sắt lắp ghép một đầu bịt vải dày để đỡ gót các võ sĩ múa lân, đêm nay bị hai thầy trò Thạch quần nát bằng khinh công cao thủ. Chúng rượt đuổi nhau trên từng đầu cọc mấy lần suýt té khiến mọi người hồi hộp đứng tim. Vậy mà đầu đã xong, con Tề Thiên “khếch khếch” chọc quê chủ nhân rồi búng giò chụp thanh xà sân khấu nhe răng khiêu khích. Từ thanh xà lơ lửng, con khỉ bay luôn qua “đòn tre lão” chọc trời dành cho lân “ăn lộc”

và lao thoăn thoắt tới đỉnh ngọn tre cách mặt đất gần hai mươi mét.

Sơn Đại Ca chơi với:

- Chết mồ tổ, cái này ngoài dự kiến của thằng Thạch.

Thúy Bụi cũng hốt hoảng. Giọng cô lạc mất trong tiếng gầm thét của đám đông:

- Kêu con khỉ xuống đi!

- Kêu làm gì, phải trèo cây bắt khỉ mới ngon.

Bất khỉ ư? Thạch Sầu Đồi cười ha hả và liệng cây côn xuống đất. Giữa một đám đông gào rú, nó tỉnh bơ triển khai màn “Song Tề Thăng Thiên” đu như một con khỉ thú thiết từ gốc lên đỉnh ngọn tre một cách thần sầu. Hai thầy trò ôm nhau giỡn một hồi trên chằng ba cao ngất và sau đó trườn chúi xuống bằng đầu bất chấp thân tre trơn trượt mới ly kỳ rùng rợn.

Khỏi phải nói, thiên hạ đồng loạt trợn trừng mắt, há hốc mồm và mồm mắt chỉ trở về vị trí khi hai thầy trò Thạch “Song Tề Hạ Thổ” xuống đất bái chào khán giả.

Thúy xúc động đến nỗi nghẹn lời:

- Ôi, Thạch...

Sơn Đại Ca bình tĩnh hơn. Hấn rì rầm:

- Nếu Đài truyền hình mà quay được cảnh Thạch Sầu Đồi đại náo vừa rồi chắc chắn người nước ngoài sẽ mời Thạch đi biểu diễn cùng con Tề Thiên một vòng thế giới, đáng tiếc...

Bên trong hậu trường không khí thật náo nhiệt. Hai thầy trò Thạch Sầu Đồi phải rúc vô căn phòng hóa trang cửa đóng then cài để tránh cơn điên loạn của nhân loại hâm mộ đòi coi mặt chứ sao. Những nhân viên bảo vệ Đầm Sen bắt thịt cuốn cuộn phải làm việc như con thoi. Mười lăm phút sau khi đoàn lân Liên Dũng Đường trám chỗ trên sân khấu, vị trưởng ban tổ chức mới tra chìa khóa vào ổ và cất tiếng trịnh trọng với Thạch Sầu Đồi:

- Cậu cừ lắm, Đào Phá Thạch. Chúng tôi sẽ còn nhờ vả đến cậu nhiều lần nữa đấy.

Ông ta đưa ra một bì thư dày cộm làm Thạch sững sốt. Giọng vị trưởng ban tổ chức thật ấm áp.

- Ai cũng kính phục lòng dũng cảm của cậu. Đây là phần thưởng dành cho cậu và con khỉ, giá trị tiền mặt gấp đôi huy chương vàng.

- O, tôi không cần tiền, cảm ơn chú...

Thạch đang giãy nảy thì con khỉ giật phăng cái bì thư. Trong lúc nó cực kỳ bối rối thì ông tổ chức thản nhiên:

- Có một quan khách giàu sụ nói rằng là bà con họ hàng của cậu. Cậu tiếp họ nhé.

Ông ta lui ra nhường cho một vị khách lách vào cánh cửa hẹp. Ngay phút giây đầu tiên, Thạch đã như bị hớp hồn bởi sự kinh dị của người đàn ông chừng năm mươi tuổi. Ê, đầu “ông khách giàu sụ” trọc lóc như cái mõ tụng kinh nhà chùa với một vành tai trái

bị đứt lòi một cục sọ tởm lợm. Mọi chi tiết trên mặt ông ta đều bị lún sâu kể cả mắt, mũi, miệng chỉ trừ lưỡng quyền nhô cao chứng tỏ đây là một kẻ nội lực uyên thâm.

Ông ta đung đưa cái đầu bí đao và cười hềnh hếch thân mật:

- Cách biểu diễn Hầu Quyền của cháu rất giống một người bạn của bác hồi cách đây mười bốn năm. Cháu có phải là con trai duy nhất của Đào Phá Bình?

- Không!

- Vậy thì bác nhầm lẫn. Cháu không phải là “bà con họ hàng” của bác. Cũng không sao, đây là “cạc-vi-dít” của bác, nếu cháu muốn nổi tiếng khắp nước và trở thành tỉ phú mau chóng thì trưa mùng 3 Tết có mặt tại nhà hàng “Mê Cung” gặp bác. Bác có ghi sẵn sau tấm cạc. Chào.

NGỰA CHẠY TRÊN SÔNG

Tại một góc ít ánh sáng nhất của công viên, ba đứa trẻ và con khỉ ngồi lăm lũi với mấy chai nước khoáng và một nải chuối. Sơn Đại Ca liếc đồng hồ đeo tay:

- Hùm, đã 9 giờ tối rồi mà Hoàng Lăng Tử và Quyên Tiểu Muội vẫn chưa trở lại điểm hẹn.

Thúy Bụi đã kiểm tra xong phong bì của Thạch Sầu Đồi do con khỉ giao nộp. Cô gật gù:

- Một triệu đồng chẵn, một triệu đồng đổi lấy sinh mạng của một con người hiện đại và một con khỉ mốc.

Thạch trầm ngâm không nói câu gì. Nó quyết định giữ bí mật tấm “cạc-vi-dít” của ông khách trọ đầu bị mất một tai trái. Tại sao người đàn ông năm mươi tuổi ấy lại biết tên cha nó nhỉ và tại sao nó lại phủ nhận chuyện mình là con trai độc nhất của Đào Phá Bình, đến bây giờ Thạch cũng không thể giải đáp nổi. Bằng linh tính trời phú, Thạch lơ mờ hiểu rằng

ông “bà con họ hàng” nhà giàu kia đến với nó chẳng thiện ý chút nào, ông ta hứa hẹn biến nó thành “tỉ phú” chỉ trong một cuộc hẹn vào trưa mừng ba Tết tại một nhà hàng trong Chợ Lớn. Vô lý quá, môn Hầu Quyền của nó đâu phải để múa may phục vụ cho các âm mưu bất chánh của ông ta, ái chà...

Thạch cầu nhàu thành tiếng:

- Ông xuống ngôn viên hồi nãy kỳ cục thiệt, khi không giới thiệu luôn tên cúng cơm người ta là Đào Phá Thạch...

Thúy cong môi:

- Chẳng lẽ giới thiệu là Thạch Sầu Đời trùm Xóm Chùa, cái đó còn kỳ cục hơn.

- Nhưng...

- Sao hả Thạch?

- À à, có bao giờ dùng một cái người ta rùng mình thành tỉ phú không hả?

Sơn lắc đầu:

- Ngoại trừ trường hợp đặc biệt của Thúy Lolita bất ngờ gặp lại cha mình là ông vua dầu lửa Bangkok Henry, còn ngoài ra đều là giấc mơ không tưởng. Nhưng làm tỉ phú để được cái quái gì chứ. Mà không thấy Thúy Lolita từ giả kiếp nhà giàu để làm Thúy Bụi mãi mãi sao?

Thúy búng tay:

- Hay ông tưởng mình cứ đại náo các đại hội lân Sư Rồng là thu hoạch tiền triệu đều đều chắc?

Thạch nói:

- Ừm, vì hồi nãy trong hậu trường sân khấu có người nêu lên ý kiến đó. Một ý kiến khó chấp nhận.

- Tất nhiên rồi, chỉ có bọn tội phạm mới tìm mọi cách làm giàu mau chóng chứ không phải con nít lương thiện tại mình. Bạn đừng bao giờ bị ai phỉnh nịnh dụ dỗ vô con đường tội lỗi nghe.

Thúy đặt bàn tay thơ mộng lên bàn tay thô kệch của Thạch Sầu Đời như để trấn an. Trong một giây, bao suy nghĩ ngược ngạo trong đầu Thạch tan biến hết, nó lim dim mất mớ màng quên mất Sơn Đại Ca không ngọt cảm rằm:

- Chắc chắc, không biết lý do gì mà giờ này Hoàng và Quyên vẫn biệt dạng. Hừm.

*

Bến thuyền Đầm Sen ngày thường vắng hoe, hôm nay thiên hạ xếp hàng như rắn. Mà không riêng gì chỗ “Bến thuyền”, ở các quầy vé dành cho “ôtô ray” trên không, tàu cao tốc lượn vòng, ca nô vượt thác đều đông nghẹt người ngợm. Nói chung những trò chơi mang tính phiêu lưu mạo hiểm dù trời tối cách mấy, chúng sinh cũng chen chúc đứng đợi một cách kiên nhẫn.

Hoàng Lăng Tử bấm bụng chiều Quyên Tiểu Muội đợi đến phiên hai đứa xuống nước. Khuôn mặt thư sinh của gã không thay đổi sắc, trong nhóm Ngũ

Quái, gã là thằng lạnh lùng phớt tỉnh nhất đối với mọi sự kiện xảy ra chung quanh.

Mãi đến 8 giờ rưỡi tối, từ ngoài khơi mới có một chiếc thuyền đập nước mang hình con hải cẩu chịu cập bến. Ngay lập tức làn sóng người nháo nhác ùn ùn đẩy chìa vé cho bốn anh chàng bảo vệ hộ pháp khiến Quyên Tiểu Muội đang xếp hàng đầu phải tái mặt. Cô bị đám đông dồn ép sát dây lan can và có thể rơi xuống nước như chơi.

Chợt Hoàng Lăng Tử hét lên một tiếng thị uy đám đông bất lịch sự với phụ nữ và thuận tay kẹp ngang hông Quyên Tiểu Muội nhảy bay qua dây lan can rơi nhẹ nhàng xuống con hải cẩu làm bốn chàng bảo vệ xôn xa xôn xác thật tức cười.

Khỏi phải nói, đám đông nhốn nháo bỗng sững người như bị điện giật. Một anh bảo vệ dụi mắt lia lịa.

- Trời đất, võ công cái thế.

Anh chàng thứ hai thực dụng hơn:

- Vé đâu hả võ sư?

- Có ngay.

Hoàng Lăng Tử vo tròn cặp vé liệng trúng vào túi áo anh ta và ung dung đẩy con thuyền hải cẩu ra xa bờ bằng đôi chân dị nhân xứ Thượng. Khi những luồng gió mát tràn đến báo hiệu con thuyền đã ra tới giữa hồ Quyên vẫn thả hồn ở tận đâu đâu.

Còn phải hỏi, đây là lần thứ hai cô được một người hùng đẹp trai thú thiệt “galăng” trước đám đông tới

nơi tới chốn, có phải lần đầu tiên Sơn Đại Ca cũng tả xung hữu đột cứu cô thoát khỏi bàn tay nham nhở của băng đảng Suzuki Crystal quái xế?

Cô thì thầm:

- Anh Hoàng thật tuyệt vời.

Gió thổi giọng nói cô tạt về phía sau nhưng những sợi tóc thề cứ lặng lẽ quất vào mặt Hoàng Lăng Tử. Trong ánh sáng huyền diệu của hội đèn lung linh trên mặt nước. Hoàng ngẩn nhìn cô gái mặc áo thun quần jean lãng mạn ngồi kế bên. Gã không thể tin nổi đây là nữ phù thủy ác ôn từng đe dọa gã bằng lũ côn trùng gián, nhện, thần lằn, bọ xít.

Tiếng cô gái ngọt ngào:

- Sao, Hoàng tính tâm sự gì vậy?

- Ồ không...

Con người từng vào sinh ra tử, từng gieo rắc kinh hoàng cho bọn tội phạm bỗng ấp úng. Hoàng Lăng Tử nói bớt guồng chân đạp nước cho thuyền tách khỏi những dụng cụ nổi chở đầy nhân loại lô nhô. Mũi của “con hải cẩu” lúc này hướng về chiếc cầu vồng vắt ngang mặt hồ rực rỡ một màu hồng điểm ảo.

Gã đánh trống lảng:

- Đáng lẽ tội mình ngồi trên cầu câu cá coi hiền triết hơn há.

- Thôi đi. Bộ anh nghĩ mình đã thành ông cụ rồi sao?

- Quyên nhìn kia, một ông cụ ngồi vắt vẻo trên cầu với chiếc cần câu bằng trúc đang vẫy tay gọi chúng ta.

Quyên trố mắt. Đúng như Hoàng Lăng Tử mô tả, cái bóng của ông già câu cá mỗi lúc một rõ dần thành hình thù con người lúc chiếc thuyền hải cẩu ập đến. Hai bàn chân không mang giày dép của người ngư phủ lớn tuổi chạm khẽ vô đầu mũi thuyền và giữ yên không cho con thuyền nhúc nhích trên mặt sóng lẫn tăn. Quyên kinh ngạc khi ông già nghiêng cái giỏ cho cô xem xét, trời ạ, trong giỏ không hề có một con cá. Cô càng ngạc nhiên hơn khi ông già nhắc cần trúc trống rỗng lên. Ê, đầu sợi dây nhợ đâu phải là cái lưỡi câu móc mỗi dụ khị cá tôm mà là một cục gỗ tròn tròn lớn cỡ nắp chai nước lọc dính liền với sợi nhợ bởi một cái khoen bé tí tẹo.

Hoàng kinh ngạc theo kiểu khác. Trái với Quyên, gã là một kẻ am tường võ học. Chỉ liếc sơ hai bàn chân đất ông già dong đưa, gã đã hiểu mình đang đối diện với một cao thủ bậc thầy. Chỉ mình gã biết ông già truyền nội lực xuống hai bàn chân ghìim chặt mũi thuyền hải cẩu. Còn phía trên hai ống chân khẳng khiu ư? Đó là một người lớn trạc sáu mươi tuổi có dung mạo chán đời quy ẩn, khoác áo quần nâu sồng may theo kiểu áo bà ba làm ruộng, chỉ có vậy.

Ông già lạ hoắc này chắc chắn không hề quen biết gã lẫn ông thầy võ dân tộc Đinh Kheo. Sư phụ gã.

Vị ngư phủ mân mê chòm râu trắng như cước cười khan:

- Các cháu hiểu vì sao ta vẫy tay gọi các cháu ghé chân cầu chơi không?

Hai đứa chưa biết trả lời thế nào thì ông già gục gặc:

- Hồi nãy trong lúc câu cá ta đây vô tình đảo mắt về phía Bến Thuyền. Ta thấy cháu trai trở tài nghệ bỗng cháu gái lao xuống chiếc xuồng đập nước nhẹ như một chiếc lá. Giỏi, giỏi lắm, ha ha ha...

Ông già cười vang dội mặt hồ. Tiếng cười làm lòng bùng nổ tai Hoàng Lăng Tử. Gã không ngờ từ chân cầu gỗ cách xa Bến Thuyền tới hơn một trăm mét đường chim bay mà thần nhãn ông già sáng rực như sao. Xem ra ông già chẳng kém gì dưỡng phụ Tám Lục của Thúy Bội. Hèn chi sư phụ Đinh Kheo thường nói “cao nhân tắc hữu cao nhân tri” là chí lý lắm thay.

Quyên Tiểu Muội thân mật hỏi vị ngư phủ:

- Bác ơi, cháu thấy bác chẳng hề câu cá, cụ thể là bác chẳng có mỗi lần lưỡi câu. Bác thả sợi nhợ xuống hồ để làm thơ như cụ Tam Nguyên Yên Đỗ Nguyễn Khuyến thời xưa đúng không ạ?

Thân hình mảnh khảnh của ông già rung lên trong bộ bà ba nâu vì mắc cười. Phải đến nửa phút sau, ông mới trả lời được:

- Ta có lưỡi câu đó chứ, cháu gái dòm kỹ coi.

Quyên thất vọng:

- Không, bác nói dối cháu.

- Ôi, cô bé ơi, cái mà cháu tưởng là nút chai nước lọc ấy chính là mỗi câu của bác, nó là một quân cờ

tướng trong bàn cờ hắc hoi. Nào, cháu đã nhìn ra quân Mã chưa?

Hoàng và Quyên ngơ ngác. Chúng đâu ngờ ông già ngư phủ lại thả “quân ngựa” xuống nước chọc tức tôm cá.

Giọng ông già rền rền:

- Ta đang cho “Ngựa chạy trên sông”. Ở Cần Giờ ngày nào ta lại không cho ngựa chạy trên sông. Hôm nào có dịp ra thăm ta ở miệt vùng Rừng Sát đó, các cháu cứ hỏi tham ông già Bo thuyền câu mỗi bằng quân MÃ là ai cũng biết, hà hà...

Ông già Bo ư? Hoàng Lăng Tử cảm thấy nhức óc. Gã không nén nổi tò mò:

- Theo cháu biết, từ huyện Cần Giờ đến đây xa lơ xa lác, rõ ràng bác không ghé Đầm Sen để dạo chơi như tụi cháu.

- Giỏi lắm, hà hà. Ta ngồi chân cầu gỗ này suốt ba tiếng đồng hồ chỉ nhằm câu cho kỳ được con XE.

- Ô, làm gì có con cá nào tên Xe hả bác?

- Có đó. XE cũng là một quân cờ tướng như quân MÃ vậy. Sức mạnh của nó thật tàn bạo, trên bàn cờ nó đã chà nát tất cả những lữ tướng sĩ tượng cản đường. Nó chỉ sợ đòn hồi mã thượng của quân PHÁO và quân MÃ thôi. Ta vừa hay quân XE đã xuất hiện tại đây, ở đâu có mùi Lân Sư Rồng là ở đó con XE có mặt. Cũng như ta là quân MÃ và bạn khuất núi của ta là quân PHÁO, chúng ta mê múa lân từ trong bụng mẹ kìa. XE, PHÁO, MÃ đều chết vì mê lân.

Hoàng và Quyên há hốc mồm kinh hãi. Có phải ông già Bo đang thuyết giảng về luật “Sinh nghề tử nghiệp”, điều đó có liên quan gì đến đại hội Lân Sư Rồng mà Thạch Sầu Đồi đang đại náo? Rồi lại còn thả con MÃ trên hồ để bắt con XE, con XE là ai, phải chăng cũng là giống người bằng xương bằng thịt như vị ngư phủ?

Chúng không còn dịp để biểu lộ những thắc mắc đó cho ông già Bo. Kia kìa, từ xa xa những mái chèo trên chiếc thuyền hình con rồng đang khua nước lao tới như tên bắn. Có vẻ những tay chèo trên thuyền đang muốn húc lật con thuyền đập nước hình hải cẩu lẫn ụp sập chân cầu gỗ.

Quyên Tiểu Muội hét thất thanh:

- Anh Hoàng, coi chừng!!!

Hoàng Lăng Tử mới xoay người lại thì già Bo đã tức khắc múa tít cần câu có dính theo quân MÃ bằng gỗ. Coi, chiếc thuyền rồng hình thoi kênh càng vừa ép sát mạn thuyền hải cẩu là đã bị hất ra bởi sợi nhợ quất túi bụi. Trên thuyền có cỡ chục thằng choai choai mới lớn mặc đồ đen áo liền quần. Chúng loay hoay mái chèo tựa gà mắc đề trước thứ vũ khí tròn tròn dẹp dẹp bằng gỗ kỳ lạ. Ít nhất phải hơn năm thằng mặt mũi sưng u vì bị con cờ tát vào trán. Trong vòng vài giây, tiếng rên rĩ chửi rủa của đám cô hồn vang lên khắp mặt hồ.

Lần đầu tiên Hoàng Lăng Tử không cần can thiệp về mặt võ nghệ. Chỉ một mình ông già áo nâu với

chiếc cần câu ma quái đủ đẹp tan lũ lưu manh. Khi chiếc thuyền rồng đã lùi thật xa, Hoàng mới áp ứng:

- Bây giờ cháu mới hiểu thế nào là chiêu thức...
“Ngựa chạy trên sông”.

Ông già nhấc cái giỏ trống rỗng đứng lên xỏ guốc mộc.

- Hai cháu biết bọn hắc y đó à?

- Dạ, bọn mất dạy đó đã ngồi trên chiếc xe tải màu xám ép xe đạp năm đứa cháu trên đường Lạc Long Quân hồi xế chiều.

Già Bo trầm ngâm:

- Ta và các cháu không biết chúng là ai nhưng chúng lại biết chúng ta. Chắc chắn chúng sẽ còn kiếm có sinh sự với các cháu. Hừm, biết đâu chúng lại là đệ tử của lão già quân XE hủ, biết đâu chừng...

Bất giác hai đứa trẻ liếc vào bờ. Khi chúng quay lại thì già Bo và đồ nghề ngư phủ của ông đã biến mất như một phép lạ.

TẤM HÌNH SINH TỬ

Phải tới hơn 10 giờ đêm lũ nhóc mới từ già cuộc chơi náo nhiệt tại Đầm Sen. Đêm mừng một Tết, phố xá vẫn tấp nập xe cộ. Năm đứa trẻ rong ruổi ngựa sắt một đoạn trên đường Lạc Long Quân rồi tấp vào một quán nước vỉa hè hội ý những sự kiện vừa rồi.

Thạch Sầu Đồi trầm ngâm trước phong bì một triệu trong tay:

- Tôi sẽ đóng góp phân nửa số tiền cho trường mồ côi mang tên MƠ ƯỚC của Thúy Bội, còn phân nửa đưa mẹ.

Con khỉ trùm áo choàng ngồi thu lu kế bên nó như một đứa bé mặt đầy lông lá. Sau đợt đả lôi đài sân khấu lân Sư Rồng, Tề Thiên có vẻ mệt mỏi, nó không kêu khếch khếch mà lẳng lặng nhâm nhi mớ hạt điều do Thúy Bội mua.

Thúy cắn môi:

- Cuộc biểu diễn của Thạch rất thành công, nhưng còn ông khách đầu trọc gì đó sao bạn cứ lấp lửng mãi.

Thạch Sầu Đời có thể nói ngược với đối thủ nhưng làm sao ém nhẹm nội vụ trước bè bạn, nhất là trước con mắt màu tím thối miên của Thúy. Nó thở dài:

- Trong danh thiệp hẹn 11 giờ trưa ngày mốt tại sân thượng nhà hàng Mê Cung, ông khách nhà giàu ghi họ tên là Thái Trọng Phu. Ông ta giàu cỡ nào không biết nhưng chắc chắn không phải là bà con họ hàng của họ Đào nhà mình. Chính vì mối nghi ngờ đó mà tôi đã nói dối ông ta rằng tôi không phải là con trai độc nhất của Đào Phá Bình.

Thúy lúc lắc mái tóc nhím:

- Rồi ông có định đi không hở ông Thạch?

- Đi đâu, nhà hàng Mê Cung hả, mình là dân lao động Xóm Chùa đâu có mơ làm tỉ phú bất chính mà lê gót tới nhà hàng.

Đoạn nó quay sang Hoàng Lăng Tử:

- Sao, ông bạn và Quyên mơ mộng đến đâu rồi?

Quyên nhéo một cái đáng đồng tiền bát gạo vào gò má xương xẩu của Thạch làm nó rú lên thảm thiết. Cô cười khúc khích:

- Mơ mộng tâm sự nỗi gì, suýt chút nữa là tụi mình đã bị mò tôm đáy nước. Hoàng đã kể rồi mà.

Sơn lặng thinh. Những sự kiện khó hiểu cứ dồn dập phủ lên các thành viên nhóm Ngũ Quái Sài Gòn

khiến hấn phải lý giải. Già Bo quả rất bí ẩn, hà có gì ông già nhà quê ấy chịu trận suốt ba tiếng đồng hồ ở chân cầu gỗ chỉ để câu một con cá tên XE bằng quân mỗi MÃ đánh toòng teng ở sợi dây nhợ, đó là chưa nói đến võ công tuyệt thế của ông lão khi vùng cần triển khai đòn “Ngựa chạy trên sông”, tổng cổ lũ hắc y. Và bọn hắc y đó là ai, chúng có dính dáng gì đến kẻ thù của già Bo như ông già đã ước đoán?

Sơn Đại Ca uống cạn chai nước khoáng. Hấn gãi cằm:

- Tội mình về thôi. Khuya rồi, ba thằng con trai sẽ tiễn Thúy Bội về tạm trú ở nhà Quyên Tiểu Muội đêm nay rồi mạnh ai nấy biển. Thạch sẽ về Xóm Chùa, còn Hoàng theo mình sang Xóm Lách.

Thúy bồn chồn:

- Không. Mình phải ghé Xóm Đường Ray coi công trình xây dựng trường từ thiện MƠ ƯỚC đã làm tới đâu. Mừng 10 Tết theo kế hoạch hợp đồng với nhà thầu, trường sẽ khai trương đón các em bé mồ côi bụi đời. Ông thầu khoán đã hứa cho thợ luân phiên làm việc và nghỉ phép trong ba ngày Tết để kịp khánh thành đúng thời hạn. Tối thiểu chúng ta cũng phải kiểm tra chừng mười phút.

- Ừ, vậy thì cả đám cùng đến đó.

Năm chiếc xe đạp thể thao năm màu sắc khác nhau lại rải vó trên mặt lộ. Trời ạ, năm đứa trẻ quá ỷ y vào trình độ thám tử của mình mà đâu ngờ cách sau lưng chúng chừng hai chục mét, một chiếc xe

tải màu xám xịt đang luồn lách qua dòng xe cộ bám đuôi chúng sát nút.

Ngồi trong cabin, một tên hắc y gương ống nhòm tối tân ra phía trước lăm bằm:

- Bọn nhóc dừng xe tại một công trường xây dựng gần đường ray xe lửa. Hê hê, té ra đó là một cao ốc của tụi bây sắp hình thành ư, tụi bây sẽ biết thế nào là lễ độ, các nhóc con ạ.

Tên hắc y lái xe gầm gừ:

- Hai con bé cực đẹp, trong đó có một con đi xuống hải cẩu xúi lão già Bo tấn công chúng ta. Gừ gừ, tao chỉ muốn ăn thịt ếch chúng cho hả giận.

- Mẹ kiếp, mày tấp vào góc tối mau kéo bọn nhóc phát hiện bây giờ.

*

11 giờ đêm Thạch Sầu Đồi và khi Tề Thiên mới về đến Xóm Chùa. Lúc đạp xe tối đầu con hẻm chữ chi là chó sủa vang lên. Chó sủa con khi chứ không sủa nó. Ở cái xóm nghèo nửa dựa bờ sông nửa dựa đất liền này, những con chó rất chịu khó thức đêm. Chỉ có ban đêm chúng mới là vua đường hẻm, còn ban ngày ư? Ban ngày con khi Tề Thiên là hoàng đế chứ sao, chú chó nào mon men đến mảnh đất hoang gần hàng ba nhà Thạch là lãnh đủ cùi bắp, trái cây thúi của con khi liệng trúng đầu chan chát. Trời hời, con khi ác ôn cứ liệng “ám khí” xong là vắt vẻo trên cây

chùm ruột hoặc cây ổi khiến lũ chó giận càngh hông.
Bồi thế đêm chúng sủa đòi xin tí huyết là phải.

- Suyt, suyt... để mẹ tao ngủ chớ.

- Gấu, gấu, gấu...

Tiếng năn nỉ của Thạch Sầu Đồi không hiệu quả bởi lũ chó nhất định trả thù. Chúng đồng ca một bản tía lia làm bà mẹ Thạch phải chống gậy mò mẫm ra ngưỡng cửa.

- Con mới về đó hả Thạch?

- Dạ. Bọn cầu khốn kiếp quá.

- Đừng la tụi nó. Nhờ lũ chó mà xóm này ít trộm cướp đấy. Dắt con Tề Thiên vô đây, mẹ vừa xẻ trái dưa hấu của tổ dân phố tặng chờ con về ăn nè.

Thạch dựng xe vào góc nhà rồi xúc động ôm chầm lấy bà Thơm trong khi con khỉ nhẹ nhàng gỡ chiếc gậy trong tay bà. Thiệt hết ý kiến, con Tề Thiên quơ gậy chạy ra vườn bắt chúoc cậu chủ múa tùm lum như đang biểu diễn côn ở đại hội lân Sư Rồng, khiến mấy con cầu hoảng hồn cong đuôi chạy tít.

Hai mẹ con ngồi bên bình trà thơm ngát. Thạch sung sướng rót đầy hai tách trà và nhón tay lượm mớ hạt sen.

- Con có chuyện vui muốn nói với mẹ.

- Chuyện gì vậy Thạch?

- Môn võ Hầu Quyền tu luyện của con bắt đầu sinh lợi rồi đó mẹ. Ban tổ chức múa lân Đầm Sen thưởng cho con phong bì tới... năm trăm ngàn lận.

- Trời ơi, nhiều thế hả con?

- Dạ, con phải trốn trong phòng hóa trang sau buổi diễn bởi bà con hâm mộ dữ dội. Mẹ biết không, cuối cùng người ta giới thiệu một “ông lớn” tính đồ đầu cho sự nghiệp của con. Ông ta cho tám “cạ-vi-dit” hẹn con ăn tiệc trưa mừng 3 Tết tại sân thượng nhà hàng Mê Cung nổi tiếng. Con có nên đến đó không hả mẹ?

- Mẹ không biết.

Thạch ngập ngừng:

- Con thì đã quyết định lơ luôn, làm quen với những người giàu chẳng ích gì. À mà mẹ để con nhét tiền vô túi nhé.

- Ồ ờ, để dành trong cái hộp trên tủ thờ đó con. Thạch ơi...

- Sao hả mẹ?

- Mẹ đui nên không đọc được chữ trong “cạ-vi-dit”. Cái ông lớn mà con nói có họ tên không nhỉ?

Thạch hình dung lại mặt mũi quái dị của người đàn ông năm mươi tuổi rồi gãi đầu:

- Ông nhà giàu tên là Thái Trượng Phu, nghề nghiệp thương gia chắc là lớn tuổi hơn mẹ. Ông ta có cái đầu trọc lóc to cỡ quả bí đao, mắt hí, mũi xẹp, miệng lõm vào. Đặc biệt vành tai trái của ông ta bị đứt lìa lòi cục sẹo phát tởm.

Bà Thơm lão đảo, tách trà nóng trong tay rơi xuống đất vỡ toang. Trời đất, trái tim Thạch Sầu Đời muốn ngừng đập, nó ngẩn ngơ ngồi thụp xuống đất gom mớ

thủy tinh hất vào gầm bàn. Lúc ngẩng đầu lên, cu cậu hãi hùng khi môi bà Thơm không ngừng mấp máy.

- Thái Trọng Phu, hơn mẹ chừng mười tuổi, cụt lỗ tai trái, đúng rồi, trời ơi...

Thạch cố trấn tĩnh:

- Ông Phu đó có bà con họ hàng với mình không hả mẹ, con nghe ông ấy nói...

- Hãy bình tĩnh mà nghe mẹ nói đây. Thái Trọng Phu là một trong hai người bạn từng cắt máu ăn thề với ba con. Kinh khủng hơn nữa là lúc ba con bị người ta chém chết, bác Phu đã ở ngay bên cạnh. Chính bác ấy cũng bị bọn tội phạm chém lia một vành tai.

Thạch bàng hoàng. Không bao giờ nó tin điều đó là sự thật, người đàn ông lớn tuổi ấy có khuôn mặt phải nói là đại gian ác. Nó lắp bắp:

- Sao... sao mẹ biết...

- Rót cho mẹ tách trà mới đi Thạch. Mẹ không có mặt chỗ xảy ra án mạng. Ngày hôm đó mẹ ở trong nhà coi tiệm tạp hóa và lo săn sóc con mới hai tuổi. Lúc đó đường Đinh Tiên Hoàng bị cúp điện tối om, nhà mình vừa là cửa tiệm vừa ở ngay mặt tiền nên mẹ rất sợ cướp giựt. Con biết không, khoảng cỡ giờ này bỗng ở đâu một chiếc xe xích lô trờ tới, ngồi trên xe là bác Thái Trọng Phu hai tay vịn một bên tai đầy máu, lúc đó bác ấy còn ồm chớ không mấp bệu như con tả bây giờ. Bác ấy kể rằng Đào Phá Bình đã bị chết thảm ở Cầu Hàng miệt quận Tư, còn bác phải

vượt vòng vây tháo thân chạy về đây báo tin. Bác Phu thuật tới đó là mẹ xỉu ngay tại chỗ.

Nước mắt Thạch giàn giụa. Vết thương lòng của bà Thơm sau mười bốn năm đã lành lặn nhưng với Thạch thì mới là sự đau đớn khởi đầu. Nó khóc rống:

- Ai đã giết cha con hả mẹ?

- Mẹ cũng không biết. Khi mẹ tỉnh lại thì bác Phu đã tự cầm máu và băng bó cho vết thương của mình. Bác ấy cho biết là ba con và bác đang ngồi trong quán nhậu thì bị một lũ du đảng bịt mặt chạy mô tô phân khối lớn nhào đến rút mã tấu giắt trên xe tấn công. Hai người đã cố sức chống cự nhưng không nổi...

Tiếng nấc của mẹ làm Thạch bừng tỉnh. Nó an ủi:

- Mẹ nín đi, ông Phu chỉ kể vắn tắt vậy thôi ư?

- Ờ ờ... ba con làm tướng cướp nên sinh nghề tử nghiệp. Bác Phu khẳng định như vậy. Bác nói rằng ba con đã không nghe lời bác, đi phỗng tay trên một quyền lợi gì đó của bọn du đảng Cầu Hàng nên bị chúng thanh toán làm bác ấy bị liên lụy. Bác ấy còn khuyên mẹ nên bán tháo bán đồ căn nhà mặt tiền Đình Tiên Hoàng để cao chạy xa bay kéo bọn du đảng kéo đến diệt trừ hậu hoạn.

Bà Thơm ôm Thạch khóc nghẹn:

- Bọn cướp nhỏ cỏ là nhỏ tận gốc nên mẹ phải ráng sống để cứu con thơ. Ngay hôm sau mẹ đã treo bảng bán nhà rồi bán đi giá rẻ mạt và bỗng con trốn vào Xóm Chùa nương náu. Thạch ơi, hồi đó mẹ đâu có bị

đui mắt, mẹ đã khóc suốt ba năm để rồi cuối cùng bác sĩ kết luận rằng mẹ bị mù vĩnh viễn.

Thạch òa khóc nức nở, tức tuổi khóc như chưa bao giờ được khóc. Mẹ Thơm của nó đã hy sinh tất cả để lo cho nó thành người, ơn mẫu tử thiêng liêng đó nó chẳng thể nào trả được, còn ba Bình của nó nữa, người cha kiệt kiệt cầm đầu các hảo hán vùng Đa Kao thương yêu vợ con hết mực lại không ngờ bị chết oan ức thảm thiết đến thế.

Thạch nghiêng răng:

- Con thể sẽ trả mối thù này.

- Nhưng kẻ thù của chúng ta là ai, không ai biết.

Cả bác Phu cũng im lặng.

- Ông Thái Trượng Phu không hề quay lại căn nhà sàn của mình ở Xóm Chùa, đúng không mẹ?

- Đúng, nhưng con đừng nghi ngờ bác ta. Bác Phu là người cắt máu ăn thề với cha con. Mẹ đã giấu không cho ai biết mẹ con mình dọn tới Xóm Chùa.

Thạch cười gằn:

- Mẹ quá tốt, riêng con nếu đã cắt máu ăn thề với ai thì không thể vô trách nhiệm như vậy. Con hỏi thiệt mẹ một câu, ai là người đã mua căn nhà mở tiệm tạp hóa của mình.

Bà Thơm sững sờ:

- Ô, đó là một người đàn bà đẹp do bác Phu giới thiệu đến.

- Ai là người lái chiếc xích lô chở Thái Trượng Phu đêm ấy hả mẹ?

- Mẹ không biết nhưng mẹ nhớ anh ta mặc đồ đen từ đầu tới chân.

- Bộ đồ áo liền quần giống phi công phải không?

- Không. Áo đen quần đen tách rời. Mà sao con hỏi mẹ kỳ cục vậy?

Thạch cau mày. Kẻ chạy xích lô mặc đồ đen nhưng không phải tụi “hắc y” ở Đầm Sen. Sau chừng ấy năm, người đạp xích lô có lẽ đã hơn bốn mươi tuổi trong khi đám súc sinh hắc y mới tròm trèm hai mươi, hai mốt. Hừm.

Nó lẩm bẩm:

- Con phải nói với mẹ chuyện này, chính ông Phu đã xông vô phòng con trước và tự nhận là bà con họ hàng với con khi người dẫn chương trình đọc cả tên họ con là Đào Phá Thạch. Ông Phu rất hào hứng nói rằng có quen với ba con. Lúc đó con đã cố tình phủ nhận vì mặt mày ông nhà giàu kia quá gian xảo. Con...

Bà mẹ bất chợt rùng mình. Những giọt lệ mười bốn năm không thể chảy ngược. Tại sao bà cứ tin mãi vào câu chuyện của người đàn ông có cái tên đầy quân tử Tàu là “Trượng Phu” mà không tin ở sự nhận xét của con trai mình chứ, dù gì thằng Thạch đã mười sáu tuổi từng trải kinh nghiệm đối phó với cuộc đời, thậm chí trẻ con Xóm Chùa còn phong nó làm hiệp sĩ cơ mà.

Hai khóe mắt sâu thẳm của bà ánh lên qua rèm mi buồn bã:

- Con đứng dậy mở tấm nhựa trải dưới hũ nhang trên tủ thờ ba con giùm mẹ. Nếu mẹ nhớ không lầm thì mười năm trước mẹ đã nhét một tấm ảnh dưới miếng vải nhựa mà không một lần có dịp nhìn lại. Mẹ rất tiếc ông trời đã bắt mẹ đui mù.

Thạch Sầu Đồi như tìm ra ánh sáng cuối đường hầm. Một phút sau trong tay nó là tấm ảnh hoen ố bám đầy bụi bặm. Cu cậu phồng môi thổi bụi và rón rén đặt sát mắt mẹ hiền. Tiếng bà Thơm nãy nê:

- Có phải trong hình là ba người đàn ông quàng vai nhau thân mật không con? Người đứng giữa là ba con trẻ nhất, mặt xương xương chừng hăm bốn tuổi, người bên phải là bác Bí Bo lớn nhất, ốm hơn cả ba con, chừng bốn mươi tuổi, người bên trái là bác Thái Trượng Phu lực lưỡng hơn hết chừng hơn ba mươi tuổi. Mẹ nói đúng chứ?

Trí nhớ của người đàn bà tấm tối thật mãnh liệt. Thạch Sầu Đồi thì thắm, nó không ngạc nhiên khi thấy vành tai trái còn nguyên của Thái Trượng Phu. Ông ta hồi đó khác xa nhân dạng bây giờ, dù mất hí, mũi xẹp, miệng lõm. Riêng bác Bí Bo hiền hậu thì nó chưa hề thấy lần nào.

- Nếu ông Phu không biết ai giết cha con thì bác Bí Bo thế nào cũng biết. Con sẽ phải gặp một trong hai người cho kì được. Cụ thể là trưa mừng ba Tết con sẽ đến nhà hàng Mê Cung. Mẹ hãy cầu nguyện cho con truy tìm ra dấu vết kẻ tử thù...

n ă m

“MƠ ƯỚC” TAN TÀNH

Sau một đêm sóng gió ở Đầm Sen, sáng mừng 2 Tết hầu như Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội không dậy nổi. Hai “tiểu thư” cứ nằm lì trên giường nệm ấm áp trong biệt thự Bông Sứ cho đến lúc bà Võ Dạ, mẹ Quyên, gõ cửa phòng:

- Ở kia, thức dậy thường thức hương vị thịt mỡ dưa hành chứ, hai công chúa?

Bà Võ Dạ từ lúc đoàn tụ với chồng là ông giám đốc Đỗ Long, tinh thần trở nên tươi tỉnh hẳn ra. Riêng ông Đỗ Long sau sai lầm năm cũ đã biết điều hơn với gia đình, ông cung hết thầy mọi người, nhất là đối với Ngũ Quái. Ông đề nghị cả năm đưa trẻ cùng ở nhà ông đón Tết nhưng chỉ trừ Thúy Bội do bị kẹt phải nhường ngôi nhà tôn vách ván Xóm Đường Ray cho ngôi trường mồ côi xây dựng dang dở nên tạm thời nường nấu trong phòng Quyên, còn ba thằng

con trai đều lắc đầu hết sức tự nhiên. Chớ gì nữa, chúng sẵn sàng nhảy vào lửa giúp ông và nhân loại bị áp bức nhưng xong việc thì đứa nào cũng nặng nợ gia đình là cái chắc.

Tại bàn ăn sáng, bà Vỹ Dạ âu yếm gấp giò chả đầy hai chén của chúng.

- Dùng điểm tâm đi hai con, kéo lát nữa cậu Hoàng cậu Sơn cậu Thạch lại hành quân đến đây rủ đi phiêu lưu mạo hiểm ba ngày xuân thì đói bụng lắm đó.

Đúng lúc ấy bỗng tiếng chuông ngoài cổng reo vang. Ông Long cười lớn:

- Em nói cứ như thánh phán. Lũ con trai đến rồi kìa.

Gia chủ chợt im bật khi bóng dì Mười hót hải chạy vào. Bà quản gia mặt mày tái nhợt:

- Ông bà chủ ơi, cảnh sát gõ cửa nhà mình vào sáng mùng 2 Tết thật là lạ.

- Chúa ơi!

*

Ông bà Đỗ Long tiếp hai người cảnh sát và một thanh niên lạ hoắc mình mẩy sừng vều như bị hàng chục cây côn quất túi bụi tại phòng khách. Sau lưng ông Long tất nhiên là Quyên và Thúy chứ sao. Mới đầu thì ông run như thần lần đứt đuôi, mãi đến khi một viên cảnh sát tự giới thiệu anh ta và đồng nghiệp từ trên quận xuống muốn làm việc với “Lolita Thúy”, ông mới nhẹ nhàng thở phào.

Viên cảnh sát lớn tuổi chỉ người thanh niên thương tích đầy mình, nói lớn:

- Cô Thúy là ai ở đây, thưa ông bà?

Thúy ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nhị vị bảo vệ luật pháp địa phương bình tĩnh:

- Dạ, cháu là Lolita Thúy đây. Hai chú tìm cháu có chuyện gì thế?

- Thì ra là cô bé, hèn chi cái tên nghe có vẻ lai Tây. Tụi chú phải dò hỏi hàng xóm chỗ cháu mới biết cháu ở nhà bạn trên đường Hồ Văn Huê ăn Tết. Cháu có biết mặt anh thợ hồ tên Nguyễn Văn Hòe này không?

Thúy ngơ ngác:

- Không, thưa chú. Cháu gần như không liên quan gì đến việc xây dựng, ngôi trường MƠ ƯỚC ở Xóm Đường Ray do dì Alice của cháu làm việc trực tiếp với ông thầu khoán. Hình như ông ta được gọi là bác Ba Hội.

Viên cảnh sát lớn tuổi quay sang đồng nghiệp trẻ:

- Dừng kể chuyện cho cô bé đi. Tôi thấy khó nói quá...

Thiếu úy Dũng gật đầu.

- Được thôi, thưa trung úy Thám. Nào, mọi người nghe đây: Theo lời khai của thợ hồ Nguyễn Văn Hòe, hai mươi ba tuổi quê ở Quảng Ngãi vào Sài Gòn làm thợ thi công cho êkíp của ông thầu xây dựng Ba Hội thì đêm mừng Một Tết hôm qua là đến phiên anh ta trực công trường. Năm giờ sáng nay, lúc xe tuần tra chúng tôi chạy ngang khu đường ray xe lửa thì nghe

tiếng rên. Tiếng rên đó là của cậu Hòe bị bó giò như đòn bánh tét.

Chúng tôi lập tức cời trói và được biết cậu ta bị một băng thanh niên mặc đồ “nhái đen” nháy xuống từ một xe tải màu xám “quần” cậu ta như cái mền rách từ hồi 1 giờ khuya.

Quyên Tiểu Muội đầu đơn thốt lên:

- Thưa hai chú cảnh sát, tụi cháu biết bọn lưu manh mặc đồ đen. Chúng đã dùng xe tải ép xe đạp của năm đứa tụi cháu trên đường Lạc Long Quân và sau đó còn dùng thuyền rồng định húc vào xe đạp nước của tụi cháu ở hồ Đầm Sen nữa. Cháu có ghi số xe của chúng.

Thúy Bụi phản ứng kiểu khác. Cô nhìn Hòe lườm lườm:

- Ngôi trường của chúng tôi bây giờ ra sao?

- Dạ, bọn du đảng đồ đen đã đập phá tan tành một bức tường chưa kịp quét vôi. Khi đó tôi xỉu nên không biết, có lẽ chúng vọt lên xe chạy mất khi nghe có tiếng động...

Trời đất, nhà của khu đường ray quá cách xa nhau. Đã cả gan đến nước ấy bọn mất dạy còn lâu mới sợ ai can thiệp. Thúy bùng mặt hình dung đến MƠ ƯỚC đời cô sụp đổ. Cô thổn thức bên máy điện thoại:

- Dì Alice ở phòng X khách sạn nổi “Năm Sao” phải không, papa đâu rồi?

- Papa bay ra Hà Nội ký một hợp đồng gì đó mừng 5 Tết mới về. Sao hả con gái, nói cho mamăng nghe nào...

Thúy trút một mạch nỗi niềm tâm sự cho người mẹ thứ hai về sự phá sản của ngôi trường dành cho lũ nhóc vỉa hè lam lũ.

Giọng người đàn bà Pháp bên kia đầu dây chắc nịch:

- Cứ để mọi thứ cho mamăng. Di hứa trường Mơ Ước sẽ được khánh thành đúng kỳ hẹn mừng 10 Tết. Nội trong hôm nay di sẽ nói chuyện với ông thầy Ba Hội. Chúng ta có tiền mà.

Giấc mơ của Thúy lại hồi sinh chớp nhoáng. Cô nghẹn lời vì xúc động:

- Ôi, cảm ơn mẹ.

Nhóm Ngũ Quái Sài Gòn biết tin dữ trong vòng mười lăm phút sau khi gia đình Quyên tiễn hai viên sĩ quan cảnh sát và thợ hồ Nguyễn Văn Hòe ra về. Không cần phải “khui thùng” năm chiếc Cub sừng trâu 50 phân khối trong gara, với chiếc Spacy 100, Quyên đèo Thúy chạy như bay đến Xóm Chùa và Xóm Lách.

9 giờ sáng, năm đứa trẻ đã có mặt ở bức tường đổ nát. Anh thợ Hòe diễn tả cực bi thảm nhưng xét cho cùng vẫn chưa đến nỗi nào. Đường ray xe lửa còn tồn tại là ngôi trường Mơ Ước của chúng vẫn tồn tại. Ngôi trường đã đổ móng bằng bê tông cốt sắt nên dàn khung không thể suy sụp, bọn phá hoại chỉ san bằng được một phần nhỏ công trình và đổ nước làm đóng cục hơn chục bao xi măng. Tất cả chỉ có vậy.

Sơn Đại Ca chép miệng.

- Chúng ta cần phải kiểm tra dấu vết bọn tội phạm trước khi ông thầu khoán Ba Hội và dì Alice đến.

Thạch Sầu Đời còn mãi lo quan tâm đến chuyện khác, nó hồ hững.

- Hồi sớm, cảnh sát đã truy tìm dấu vết rồi mà.

- Nhưng họ chỉ tìm thấy Nguyễn Văn Hòe trong bóng tối nhập nhoạng, rõ chưa? Nếu Quyên Tiểu Muội không cung cấp cho họ bảng số xe tải của bọn đồ đen, có lẽ cảnh sát cũng không biết gì hơn ngoài lời khai của người thợ hồ vô trách nhiệm.

- Hừm, tao chúa ghét ai uống rượu say sưa. Rượu là thuốc độc.

- Ô kê. Chính vì thế cảnh sát đã áp giải anh chàng Hòe đến bệnh viện để “giải độc” và lấy giấy chứng thương.

Hoàng Lăng Tử rỉ tai Sơn. Ngay lập tức mắt thủ lãnh sáng rực:

- Thúy ú ừ...

Nghe sắp kêu, Quyên và Thúy từ già đám đông bà con lối xóm thăm hỏi để chạy đến. Cô bé giương cái nhìn tim tím ngơ ngác:

- Tìm thấy gì hả đại ca?

- Chưa. Cảm phiền bạn ra nghĩa địa hú con mèo Mun về đây. Chỉ có nó mới hành nghề thám tử trong đồng gạch vụn này được, tôi vẫn còn nhớ chính con linh miêu đã từng tìm ra dấu vết bọn tội phạm cướp taxi gần dòng kinh đen Xóm Lách rồi tụi mình mới thành lập nhóm.

Ngay tức khắc con miu được triệu hồi sau tiếng gọi của chủ. Có điều, khác hẳn với Hoàng Lăng Tử và Sơn Đại Ca suy đoán, ả mèo chẳng màng ngó ngang gì đến đồng gạch vụn của bức tường đổ nát lẫn đồng xi măng hư hỏng. Nó tru lên vài âm thanh như tiếng con nít khóc rồi phóng vút ra ngõ hẻm hít hít những thanh sắt đường ray. Ngũ Quái nháy mắt bám theo và chưng hửng khi thấy bé Mun bay qua con hẻm cắt đối diện có dấu bánh xe tải.

Sơn Đại Ca mừng như bắt được vàng.

- Thấy rồi...

- Đúng vậy, trên hai hàng răng bén ngọt của ả miu đen là một cục gỗ dẹp dẹp tròn tròn khắc một con chữ Tàu quen thuộc. Thạch Sầu Đồi rung động toàn thân. Nó ú ớ...

- Trời... ơi... con... XE...

- Cái gì con XE?

- Một ông anh của tao tên là Đánh Jonny Walker bán ve chai Xóm Chùa có kể với tao về quân XE được thờ phượng trong nhà kho của lũ Tàu lai thu mua vỏ chai rượu ngoại. Đích thị đây là quân XE cờ tướng mà bọn hắc y đánh rớt. Chẳng lẽ chúng và lũ Tàu lai là một ư?

QUAN HỆ BÁC CHÁU

Năm đứa trẻ tức tốc vọt lên ngựa sắt kiểm liên một quán nước gần khu đường ray hội ý. Trên bàn là con cờ XE được ánh mắt ngũ sắc của mèo Mun quản lý chặt chẽ. Trong không khí căng thẳng, Thạch Sầu Đồi bắt đầu kể lại chuyện chiếc quạt máy gãy đôi nhờ Đánh Jonny Walker sửa chữa và qua đó nó được may mắn nắm sơ sơ nghệ thuật làm rượu dỏm của bọn trùm ve chai trong Chợ Lớn.

Sơn Đại Ca nhếch mép:

- Mà có chắc ở nhà kho trên đường Ấu Triệu của bọn trùm ve chai đang “thờ” một quân XE không?

- Chắc năm mươi phần trăm. Tao chỉ nghe anh Đánh thuật lại một chiều, còn năm mươi phần trăm chúng ta phải đích thân thám thính. Nếu tại sào huyệt chúng có treo những bộ hắc y áo liền quần thì khỏi phải nói. Chúng chính là bọn lưu manh trên xe

tải đã theo dõi và đột kích chúng ta liên tục từ chiều qua đến sáng hôm nay.

- Chắc chắn, tại sao chúng thù tụi mình vậy nhỉ, này Hoàng Lăng Tử, mày nghĩ gì về con XE vừa tìm thấy lẫn con XE chưa tìm thấy mà cu Thạch vừa nói. Hai con XE quái đản này có liên hệ gì tới con XE ông già Bo “câu độ” trên mặt hồ Đầm Sen chẳng?

Hoàng Lăng Tử nhún vai:

- Theo tao, nguyên nhân bọn hắc y không ưa mình là vì chúng ta có hai tiểu muội quá đẹp. Chúng ghen tỵ chứ sao. Còn quân XE thờ tại sào huyết lữ ve chai Chợ Lớn chắc chắn là biệt hiệu bí mật của ông chủ bọn chúng. Ô, tao có cảm tưởng tụi mình đang lạc vào mê hồn trận không lối thoát, già Bo đã tự xưng là quân MÃ thì chỉ có già mới biết hai con người mang tên PHÁO hoặc XE là ai. Có lẽ...

Sơn Đại Ca búng tay:

- Tao hiểu mày. Phen này đành chia phe xuất trận.

Hắn nhấp môi ngậm nước khoáng và tuyên bố đồng đặc.

- Nào quý vị, tôi đề nghị như sau: thứ nhất, Thạch Sầu Đồi ngay bây giờ sẽ bay đến nhà kho bọn làm rượu giả ở đường Ấu Triệu để tìm manh mối về lũ hắc y mất dạy. Thứ hai, Quyên Tiểu Muội có bốn phận liên lạc với trung úy Thám và thiếu úy Dũng dò hỏi về kết quả bảng số xe tải. Thứ ba, Thúy Bội buộc phải quành lại ngôi trường bị tàn phá để hỗ trợ tinh thần cho dì Alice.

Thứ tư, tôi và Hoàng Lăng Tử sẽ thực hiện một chuyến viễn du đến huyện Cần Giờ tìm già Bo hỏi thăm về bí mật của quân XE gian ác. Sao, có ai phản đối không hả?

Thạch giờ tay:

- Tao. Tao muốn đi Cần Giờ hơn bất kỳ ai khác ở đây.

Nó chìa ra một tấm ảnh xưa cũ... gần hai mươi năm chụp ba người đàn ông tươi cười quàng vai nhau thân mật rồi nói thật lảm lì:

- Tấm hình tuy bị thời gian làm hoen ố nhưng vẫn rõ đường nét. Người thanh niên trẻ đứng giữa là ông Đào Phá Bình, người cha quá cố bị ngộ nhận là tướng cướp của tao. Hai kẻ lớn tuổi hơn đứng hai bên là ông bác Thái Trọng Phu và ông bác Bí Bo khắc khổ. Quý vị hãy so sánh ông già Bo ở Đầm Sen và ông bác Bí Bo xem họ giống và khác nhau điểm nào.

Không một giây chần chờ, Quyên và Hoàng xông đến ngắm nghía. Hai đứa cùng ồ lên một lượt kinh dị.

Hoàng nói:

- Dù đằng sau tấm ảnh không ghi gì hết nhưng tao có thể xác định người đứng bên cạnh cha Thạch Sầu Đời là ông già Bo cách nay khoảng mười lăm năm.

Quyên nói:

- Không thể trật vào đâu dù năm tháng làm con người già hơn. Hoàng ơi, ông già ngư phủ đã tự nhận mình là quân Mã, vậy...

- Cám ơn Quyên đã mở mắt cho trí khôn dần dần của mình. Là lá la, chúng ta đã tìm ra được bộ ba hùng

mạnh nhất trên bàn cờ tướng. Nếu già Bo là quân Mã thì hai người còn lại phải là quân XE và quân PHÁO.

Sơn Đại Ca vỗ trán:

- Quân pháo không còn tồn tại trên đời vì bác Đào Phá Bình đã an nghỉ từ lâu. Quân XE chính là ông Thái Trọng Phu, tao nói đúng không Thạch?

Thạch giương đôi mắt rực lửa:

- Đúng. Ông già Bo đã đánh hơi ra Thái Trọng Phu xuất hiện tại Đầm Sen, mà cụ thể là tại địa điểm diễn ra cảnh múa lân nhưng không hiểu vì lý do nào mà ông già đóng vai ngư phủ tránh gặp mặt bạn cũ. Điểm này có thể liên quan đến cái chết bi thảm của cha tao mười bốn năm trước.

Trong khi bốn đứa bàng hoàng, Thạch lạnh lùng kể lại từng chi tiết sống động mà bà Thơm, mẹ nó đi từng kể qua làn nước mắt. Hiện giờ nước mắt Thạch đã cạn khô chỉ còn lòng căm thù ngùn ngụt. Nó kết luận:

- XE PHÁO MÃ là cái quái gì tao không cần biết. Tao chỉ biết ba địa điểm sẽ phải đến. Thứ nhất, tới vùng Rừng Sát Cần Giờ hỏi chuyện bác Bí Bo. Thứ hai, gõ cửa căn nhà mặt tiền ngày xưa của gia đình tao ở đường Đinh Tiên Hoàng để biết hiện ai đang làm chủ. Thứ ba, đến sân thượng nhà hàng Mê Cung đối diện trực tiếp Thái Trọng Phu vào trưa mai.

Sơn chồm lên:

- Hai mục tiêu đầu tiên của mày, tao không hề ngăn cản. Nhưng còn cái thứ ba...

Thạch nuốt nước bọt:

- Cái thứ ba là do tao cố tình giấu mày và Thúy sau khi tiếp xúc với người đàn ông đầu trọc cụt mất một vành tai. Đây là danh thiếp của ông ta.

- Lạy Chúa. Thái Trượng Phu hả?

- Còn phải hỏi. Quân XE mà già Bo câu chính là ông ấy. Cha tao hồi xưa chủ trì một đội lân giang hồ. Cả XE PHÁO MÃ đều mê múa lân.

Trong những giây phút cần thiết, Quyên trở nên thông minh lạ lùng. Cô vung tay:

- Chúng ta đã có đủ giả thuyết để chứng minh Thái Trượng Phu không một mình xuất hiện tại Đầm Sen mà có tối thiểu chục thủ hạ. Thủ hạ ông ta chẳng ai khác hơn là bọn hắc y trên xe tải, chính sự có mặt bất ngờ của chúng đã làm già Bo ngần ngại sợ bút mây động rừng. Việc chúng đánh rơi quân XE càng chứng tỏ chủ soái của chúng không ai khác hơn là Thái Trượng Phu. Theo mình, với giả thuyết này thì việc Thạch Sầu Đồi cất công tới sào huyệt bọn ve chai trong Chợ Lớn là không quan trọng nữa.

Thúy Bụi đồng ý:

- Vụ đến nhà kho đường Ấu Triệu để tôi lo, ông Thạch cần điều tra cái chết của bác Bình hơn là lao đầu vô vụ vạch mặt bọn làm rượu giả.

Quyên gật gù:

- Cả việc gõ cửa căn nhà cũ của mẹ Thạch ở đường Đinh Tiên Hoàng, con gái dò la tin tức vẫn thích hợp

hơn. Tôi sẽ đảm nhiệm việc đó sau khi thông báo tin của cảnh sát về cái bảng số xe tải cho các bạn.

Thạch Sầu Đồi chơi với:

- Ô, chẳng lẽ tôi ngồi chờ sung rụng xuống họng sao?

- Ngược lại. Giờ phút này bạn phải luôn luôn ở bên cạnh mẹ để an ủi bà ấy và bình tâm chờ cuộc hội ngộ 11 giờ trưa mai ở nhà hàng Mê Cung. Trái tim đau khổ của người mẹ bất hạnh còn quan trọng hơn chuyến đi Rừng Sát nhiều. Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử sẽ lo chuyện ấy thay bạn.

Cách giải quyết của hai cô gái tuyệt diệu đến mức ba thằng con trai á khẩu. Lần đầu tiên Sơn Đại Ca rút vai trò thủ lĩnh, hấn đành tuân lệnh hai người đẹp chó sao.

*

Đầu giờ chiều mừng 2 Tết, tại nhà Quyên Tiểu Muội, cuộc họp khẩn được tổ chức giữa ba thành viên. Đại Ca Sơn và nhị ca Hoàng đã vác con đại bàng Bụt du hành trên chiếc Cup 50 phân khối lấy từ gara biệt thự Bông Sứ từ lúc 10 giờ sáng.

Thạch Sầu Đồi nhấp nhòm:

- Dọc đường mà không gặp trở ngại, có lẽ giờ này hai đứa đã tới địa phận Cần Giờ.

Thúy Bụi gạt phất:

- Hồn ai nấy giữ, ông Thạch à. Anh Sơn và Hoàng Lăng Tử sẽ quay về Sài Gòn đêm nay hoặc sáng mai.

Vấn đề là cái nhà kho đường Ấu Triệu mà tôi sắp nói đây. Qua số nhà ông bạn cho, tôi đã hóa trang thành một mù diên tiếp cận dãy nhà lợp tôn đóng kín cửa. Quý vị biết không, trong đó quả thực có một con cò XE trên bàn thờ tổ ve chai của chúng. Ngoài những cần xé vỏ ruột Tây cao nghệu, tôi đã được bọn hắc y tiễn tận cửa hãn hoi. Chúng không hề nhận ra tôi từng là nạn nhân bị chúng ép xe và từng bị chúng phá hoại ngôi trường Mơ Ước. Chúng xí xa xí xô là đã đuổi được con mẹ diên trước khi ông chủ Thái Trọng Phu xuất hiện trừng phạt chúng, hì hì hì.

- Chúng đã xì cái tên Thái Trọng Phu ra ư?

- Đúng vậy.

Quyên Tiểu Muội cũng nói luôn:

- Trung úy Thám đã báo tin qua điện thoại rằng bảng số xe mà chúng ta ghi nhận từ xe tải chúng chỉ là “bảng số giả”, cũng may mắn nhờ Thúy Bội khám phá chân tướng bọn hắc y và bọn buôn lậu rượu là một nên ít nhất tội mình cũng biết được một sào huyệt của bọn chúng. Tôi nghĩ rằng chúng ta khoan báo cảnh sát biết.

- Tại sao?

- Vì con cá vĩ đại nhất chưa mắc câu là Thái Trọng Phu. Tôi buộc phải thông tin cho Thạch điều này, căn nhà cũ của mẹ bạn ở đường Đinh Tiên Hoàng hiện đứng tên bà Lựu, có biệt danh “Lựu đạn”, vợ của Thái Trọng Phu. Công an phường đã cho tôi biết như thế.

俾

炮

馬

- Trời đất quý thần ơi!

- Cũng giống như Thúy đã tìm hiểu, Thái Trọng Phu rất ít lui tới nhà kho đường Ấu Triệu lẫn nhà vợ đường Đinh Tiên Hoàng vì chắc chắn lão là tay buôn rượu giả có tầm cỡ quốc tế. Chúng ta chỉ có thể giăng bẫy lột mặt nạ lão vào 11 giờ trưa mai ở nhà hàng Mê Cung.

Thạch Sầu Đồi lặng người. Hai cô bạn xinh đẹp của nó đã hoàn thành công tác cực kỳ chu đáo nhưng cốt lõi vẫn chính là nó. Đêm nay nó sẽ trần trọc không ngủ trước cuộc đơn đao phó hội. Những ông thầy võ chân chính đều nói “cái thiện cuối cùng cũng thắng cái ác”. Ừ nhỉ, có gì nó không nằm dài một đêm nghe mẹ kể chuyện đời xưa thời tuổi lên hai.

b à y

SÀO HUYỆT ĐA HỆ

Thạch Sầu Đồi được Quyên Tiểu Muội trang bị một điện thoại di động bỏ túi mượn của ông Đỗ Long để tiện liên lạc với Tổng hành dinh biệt thự Bông Sứ và đồn cảnh sát khi cần thiết. Y chang như nó dự kiến, đêm đó hai mẹ con Thạch sống trong tình mẫu tử ngập tràn.

Nó kể cho mẹ vài chi tiết về cuộc điều tra lạ lùng của cả nhóm, rồi nói nhỏ:

- Tất cả các bạn con đều đã lên đường ra trận. Chẳng hạn đêm nay Sơn và Hoàng đang có mặt ở Rừng Sát để thu lượm tin tức cho con. Sự thật bao giờ cũng là sự thật mẹ ơi, ba Bình con không phải là tướng cướp như lão Thái Trượng Phu xuyên tạc đâu, các bạn con không hề tin điều đó. Ba con sẽ rửa được nỗi oan ức này nơi chín suối.

Bà Thơm hy vọng:

- Bác Bí Bo giờ ra sao hả con?

- Bác ấy phúc hậu lắm, con chưa gặp nhưng Hoàng và Quyên đã gặp. Bác Bo chỉ vung một chiếc cần câu mà đuổi được mười đứa trên chiếc thuyền rồng. Bác ấy đến Đầm Sen là để lòng lão Thái Thượng Phu, có lẽ bác ấy muốn thay mặt ba con đòi món nợ sinh tử mười bốn năm về trước.

- Mẹ không ngờ có sự lại đến thế. Ba người từng cắt máu ăn thề với nhau.

- Nhưng có một người phản phúc nên ba con mới lâm đại nạn. Người đó không thể là bác Bí Bo.

- Còn cái tai bị chém của bác Phu thì sao?

- Ông ta có thể nghi binh. Con đang tập làm thám tử nên rất rành “khổ nhục kế” của bọn tội phạm.

Thạch Sầu Đồi không nỡ kể cho bà Thơm việc căn nhà cũ của gia đình họ Đào ở đường Đinh Tiên Hoàng giờ đây đã lọt vào tay mù “Lựu đạn”, vợ Thái Trượng Phu. Nó sợ làm mẹ đau lòng. Và lại dù sao trời cũng sắp sáng, buổi sáng là buổi nó chuẩn bị lao vô chốn hang hùm nọc rắn.

Nó rù rì:

- Mẹ ơi, hồi còn sống ba con có nói gì cho mẹ nghe về môn cờ tướng không, thí dụ như ông ấy có bao giờ nhắc đến XE, PHÁO, MÃ?

Bà Thơm bắt đầu tín nhiệm ông chồng có một thời bà cứ khẳng khẳng cho là “tướng cướp” dữ dằn. Những phát hiện trung thực của thằng con trai ngang

tàng đã làm bà... mở mắt. Bà nghĩ ngợi một lúc rồi nói lớn:

- Ba con chỉ mê lân chó không mê cờ tướng. Nhưng có một lần mẹ thấy ông ấy cất một cái hộp thiếc trong hóc tủ. Mẹ lén mở ra xem thì thấy toàn những quân PHÁO quái đản. Đáng lẽ hộp cờ phải có đủ những quân khác chứ Thạch hả?

- Hộp thiếc đó bây giờ ở đâu mẹ hả?

- Khi dọn về Xóm Chùa, mẹ đã quăng xuống sông.

Thạch hít một hơi dài. Vậy là mọi thứ đã dần dần rõ ràng, đúng như Sơn Đại Ca khẳng định, cha nó có mật danh là PHÁO. Hừm, là một đứa con thuộc dòng hảo hán, nó có nghĩa vụ phải làm cho con PHÁO hồi sinh. Thạch quyết định trong bụng rằng trước khi đến nhà hàng Mê Cung nó sẽ ra tiệm چاپ pho đầu xóm mua mười bàn cờ tướng rẻ tiền chỉ để lấy mười quân PHÁO nhét túi.

*

Mùng 3 Tết nhiều nhà hàng đóng cửa nhưng riêng sân thượng nhà hàng Mê Cung vẫn ăn uống ì xèo bởi người đặt tiệc là ông trùm xã hội đen Thái Trọng Phu. Ở miệt Chợ Lớn huyền bí này người ta không biết nhiều cái tên Thái Trọng Phu nhưng giới giang hồ anh chị thế giới ngầm đều rúng động khi quân XE lần tới. Thực vậy con cờ XE rút chỗ nào là chỗ đó có đổ máu, máu đổ mà cảnh sát không điều tra ra thủ

phạm bởi miệng mồm nhân chứng kín như bưng. Bảng đảng của ông trùm Phu có tật hể gút xong phi vụ hắc ám nào là thả lại cho đối tượng một con XE, con XE gieo kinh hoàng đến nỗi lãnh địa buôn bán rượu mạnh ngoại quốc trong vòng chục năm nay đều do một ông trùm Phu khai thác.

Ấy vậy mà ông trùm Phu vẫn chưa hài lòng về số lợi nhuận niên thuế của lão. Lão thường tự lẩm bẩm trước gương về hai mối bận tâm chính. Những lúc ấy khối thịt sần sùi bịt kín lỗ tai bên trái giựt giựt.

- Ta có hai nhược điểm cần phải khắc phục trong năm 1997. Thứ nhất: dưới trướng ta gần một trăm đệ tử rải rác khắp hang cùng ngõ hẻm mà võ nghệ chẳng tên nào ra hồn. Chúng chỉ giỏi mảnh mung chôm chia, làm bảo kê quán, chế biến rượu lậu, tống tiền các bãi xe đồ... nhưng quá thiếu tiêu chuẩn để thành lập một đội lân mã võ Sơn Đông. Hừ hừ, bằng mọi giá ta phải khôi phục đội lân mã võ như ngày xưa, một đội lân đủ khiến đám Nhân Nghĩa Đường, Hằng Anh Đường phát hoảng. Ngày xưa đội lân của ta lao vùn vụt lên cây nêu cao hàng vài chục mét để giựt giải rồi múa võ gồng làm bọn cao thủ võ lâm phải lác mắt. Chậc chậc, ngày xưa sao mà huy hoàng quá. Đội lân thuộc quân XE của ta liên kết cùng hai đội lân của quân PHÁO và quân MÃ tung hoành ngang dọc từ đồi núi đến châu thổ suốt mười ngày Tết. Lân giang hồ đương nhiên hơn hẳn

lân quốc doanh. Thử nói có kẻ nào dám thách thức ta không? À à mà có, cái thằng em út Đào Phá Bình quá ngu xuẩn không nghe lời ta đến nỗi phải thiệt mạng lãng xẹt. Đáng lẽ một tay đại bàng tầm cỡ như y từng làm thủ lĩnh đội lân PHÁO phải khôn ngoan thức thời chớ, xã hội mỗi ngày mỗi thay đổi, muốn phát huy thanh thế phải có tiền bằng đủ mọi cách chớ chẳng lẽ xưng hùng xưng bá vùng Đa Kao chỉ bằng “nhân nghĩa lễ trí tín” thôi sao. Đối với ta “tam cương ngũ thường” của đạo Khổng Mạnh chỉ là thứ bình thư vớ vẩn, ta đã đề nghị Đào Phá Bình sáp nhập đội lân PHÁO của y vô đội lân XE của ta thành một đạo binh buôn rượu lậu từ những vỏ chai hộp ngoại mà y đâu chịu nghe, trái lại y còn đòi tố cáo âm mưu của ta với bọn cớm và nhất là đại đột thông báo tin bí mật đó cho lão già Bí Bo đang coi sóc đội lân quân MÃ. Chắc chắc, rõ ràng Đào Phá Bình tự dút đầu vào chỗ chết đúng luật rừng của thế giới ngầm. Ta chẳng có gì phải áy náy khi khừ y, chỉ hơi ngại lão già Bí Bo. Mẹ kiếp, sau khi được hung tin Đào Phá Bình chơi với giun dế, lão đột nhiên giải tán đội lân MÃ và biến đâu mất tăm mất dạng. Lão biến suốt mười bốn năm ròng chẳng thể nào tìm ra. Chắc chắc, hay là lão đã quy tiên. Mà xét cho cùng lão cũng nên quy tiên để hậu sanh tránh chỗ. Vừa rồi, qua đại hội lân Sư Rồng ở Đầm Sen, thượng đế đã ban cho ta một đứa trẻ bằng vàng, đứa trẻ khá

giống Đào Phá Bình nhưng chỉ trùng họ và chữ lót chứ không liên hệ gì đến y. Ta tin rằng đứa trẻ thần đồng về môn Hầu Quyền đó sẽ thừa kế ta khôi phục lại đội lân XE lưng lầy. Tạ ơn ma quỷ.

Ông trùm Phu ngừng lái nhải để “phê” một hơi xì gà thú thiệt rồi tiếp tục soi gương kể lể nhược điểm thứ hai.

- Hừ hừ, ngoài vấn đề tìm lãnh tụ cho đội lân mai một, ta còn phải đầu tư vào kinh tế thị trường cho xứng đáng với cương vị ma đầu giáo chủ hiện nay. Ta đã thành công trong việc độc quyền phân phối rượu ngoại dỏm thì cũng phải thành công trong việc độc quyền cung cấp pháo. Hiện thời nhà nước cấm đốt pháo nổ vì sợ ô nhiễm nhưng đốt pháo bông thì thế nào cũng xảy ra trong những năm tới bởi yêu cầu bức xúc về phong tục cổ truyền của dân đen. Đã làm trùm thì phải nhạy cảm mùi tiền mới đáng mặt Trượng Phu họ Thái. Chậc chậc, ngay bây giờ ta phải tung lũ ve chai quý tộc thu gom hết thuốc súng của các kho căn cứ quân sự về đại sào huyết tích trữ để sau này chế biến pháo bông. Ta sẽ nhập dây chuyền công nghệ pháo bông từ Trung Quốc, Hồng Kông, Singapore... để làm ăn trước bọn quốc doanh một bước. Pháo bông giang hồ sẽ ngự trị trên bầu trời Chợ Lớn cũng như đội lân XE. Khi tiền bạc chảy vào túi ào ào thì ta hối lộ các quan chức để mua quyền lực mấy hồi. Chậc chậc...

Thái Trọng Phu ngừng lại thở. Tấm gương như một chiếc kính chiếu yêu soi rõ bản mặt khả ố của lão với cái đầu trọc nhám nhỏ kèm theo các chi tiết mắt, mũi, miệng xếp lếp. Tự nhiên lão thù cái lỗ tai cụt khủng khiếp, ngó nó bắn thủ như miếng thịt trâu thúi. Lão lên cơn điên tiết giựt phăng chiếc áo sơ mi vừa thắt cà vạt phẳng phiu. Ê, trên lồng ngực phập phều đầy lông lá lộ lộ hàng chữ xăm bằng mực Tàu đen thui: PHÁO MÃ.

Lão nghiêng răng trèo trẹo:

- Mẹ kiếp, đã thịt xong quân PHÁO là phải hạ tiếp quân MÃ và đốt luôn nhà con vợ Lựu... Đạn. Tình nghĩa huynh đệ giang hồ cắt máu ăn thề là cái chó gì, hê hê hê hê...

Trong một giây, dĩ vãng tội ác của lão bốc hơi như khói. Thái Trọng Phu với tay thay một chiếc áo mới với đủ lệ bộ tỉ phú xã hội đen và lại trở thành con người gian xảo chừng chặc. Lão bấm máy điện thoại di động gọi đến tên phó tướng đang ngồi trên sân thượng nhà hàng Mê Cung.

- Alo, mày đó hả Xì Thấu? Tụi đệ tử mình đã đến hết chưa, đến rồi à, mày có cắt hai thằng coi kho vỏ chai đường Triệu Ẩu, hai thằng coi kho rượu, hai thằng coi kho pháo bông không? Mày đã cắt đủ rồi hả, tốt tốt. Bữa trưa nay là tiệc đại liên hoan ăn mừng năm mới phát đạt, tao chỉ dặn mày mời những thằng thân tín nhất trong một trăm đệ tử mình để chiêu

đãi. Mà chuẩn bị phong bì một ngàn đôla cho mỗi đứa hưởng lộc Xuân Đinh Sửu. Đúng, đúng, năm nay tao sẽ khôi phục đội lân XE lồng lầy của tao với mày hồi xưa, mày cũng thấy thằng nhóc Đào Phá Thạch đó biểu diễn Hầu Quyền với con khỉ ở Đầm Sen ư, mày núp chỗ nào sao tao không thấy? Hê hê, thằng nhóc thiệt kỳ tuyệt, trưa nay nó sẽ là thượng khách của mình...

Ông trùm Phu làm thêm một hơi xì gà Havatampa rồi cười hô hố:

- Alô, mày hơi rét là thằng nhóc mặt khi đó có thể là truyền nhân của Đào Phá Bình hả, không đâu, chính nó lắc đầu trước mặt tao, con thì phải công nhận cha chó, trừ phi nó là thằng chuyên môn nói ngược. Hê hê, tao sẽ đào tạo nó, Xi Thấu ạ. Hả? Cái gì? Mày sợ hồn ma báo oán à, mày sợ nhát chém chí mạng của mày vô đầu Đào Phá Bình bị đòi nợ chắc, ối cái thằng dị đoan. Mày còn chém phăng cái vành tai trái của tao mà tao có đếm xỉa gì đâu, mày đã làm tròn vai trò diễn viên của một phó tướng. Thậm chí mày còn giả vờ đập xích lô chở tao đến nhà con vợ quê mùa của thằng Bình thật hoàn hảo. Tao nể mày đó Xi Thấu. Yên chí đi. Sao? Thằng nhóc Thạch vừa bước ra khỏi thang máy à, mày định cho đàn em kiểm tra quần áo nó hả? Không, không, đừng làm thằng đội trưởng đội lân tương lai của tao bị sốc. Tao bay đến liền đây.

Thạch Sầu Đồi chủ trương đến điểm hẹn trễ mười lăm phút. Lần đầu tiên nó để con khỉ vệ sĩ của mình ở nhà bởi chiếc điện thoại di động mini trong túi quần bỏ nơi đầu gối làm cu cậu tự tin hơn. Lần đầu tiên nó cũng không thèm nhận tiền lì xì đầu năm của hai người đẹp Quyên và Thúy, nó vẫy taxi đến nhà hàng Mê Cung bằng chính tiền thưởng vừa kiếm được mới là hách xì xằng.

Cu cậu kêu tài xế dừng cách nhà hàng khoảng hai mươi mét rồi dọt sơ máy di động.

- Alô, Sầu Đồi đây. Tiểu Muội và Bụi có ở Tổng hành dinh không?

- Có, ông đang ở đâu đó Thạch?

- Tối mục tiêu rồi.

- Tốt lắm. Ông vẫn thuộc lòng số máy cá nhân của đại úy đặc nhiệm Lý Thạch Sanh chứ, hãy nhớ rằng chỉ phôn cho đại úy Sanh lúc cần thiết. Và tuyệt đối không được để cho bọn tội phạm phát hiện ông có đem theo phương tiện liên lạc nghe.

- Cám ơn Quyên Tiểu Muội và Thúy.

Thạch Sầu Đồi tống máy di động vào túi quần kín đáo ở đầu gối, kéo phéc-mơ-tuya, sửa sang lại bộ đồ chiến đấu siđa mới sẫm và bước vào nhà hàng như một công tử héo hắt vì thiếu niềm vui ăn nhậu.

Cửa thang máy mở ra. Nó hồi hộp bước lên những bậc cầu thang ngắn để lên sân thượng. Ngay lập tức

bàn tiệc dài thông cách nó không xa chứa khoảng hơn mười dân nhậu bặm trợn buông ly xuống xì xầm:

- Hô hô hô, cái thằng khỉ gió ốm nhách như một khúc gỗ mục.

- Hí hí hí, nó giống con vượn mắc mưa được phủ lớp quần áo ấy.

- Khè khè, tôi thấy thượng khách của ông chủ y chang một dấu phẩy đóng đưa trước gió.

Thạch còn đang bối rối thì một người đàn ông lớn tuổi hơn hết nhảy xổ khỏi bàn. Bộ dạng và khuôn mặt y khá giống một con diều hâu. Y có vẻ từng trải môn Điếu Quyền không thua gì Hoàng Lăng Tử. Y vung vẩy diều xì gà cười hểnh hếch:

- Chào hiền đệ Đào Phá Thạch. Ta đã trực tiếp chứng kiến hiền đệ dương oai diễu võ ở sân khấu lân sư rồng Đầm Sen; tướng mạo đệ thật là cổ quái. Ta xin tự giới thiệu, ta biệt danh là Xì Thấu, phó tướng của ông chủ Thái Trượng Phu, còn mười hai chú em đang ngồi dự tiệc được gọi là “Thập Nhị Diêm La”, mỗi người cầm đầu khoảng mười đệ tử.

Thạch điểm danh chớp nhoáng, nó đã phát giác ra một thằng Diêm La từng mặc bộ đồ “phi công đen” áo liền quần chỉ huy lũ mất dạy ngồi xe tải. Vậy mười một thằng Diêm La kia chắc làm sếp nhí của những lũ đầu trộm đuôi cướp trong các phi vụ khác của ông chủ lớn. Ái chà, xem ra Thái Trượng Phu tổ chức nhân sự công phu cứ như phim ảnh xã hội đen, Thạch từng coi

một cuốn phim video về hoạt động của băng đảng Hắc Long ở Ma Cao và Hồng Kông. Ông chủ lớn hình như rập khuôn đảng Hắc Long, cũng cất đặt vai vế các trợ thủ và cũng cho chúng mặc đồ hắc y khi hành động.

Nó nở một nụ cười ngược đời:

- Ông chủ tướng đâu?

- Có ta đây, hê hê.

Dứt tiếng nói, Thái Trượng Phu đã xuất hiện sau lưng Thạch. Ông ta nắm tay nó kéo vào bàn tiệc thật thân mật.

Bây giờ thì tất cả im phăng phắc chờ mệnh lệnh của ông chủ lớn. Coi, ngồi ở ghế chủ tọa là lão Thái Trượng Phu nhúc nhích một lỗ tai, hai bên lão là phó tướng mặt điều hâu Xi Thẩu và tiểu tướng Thạch Sầu Đời. Lão trùm nâng cốc rượu mạnh:

- Uống mừng chữ tín của cháu ta, các anh em.

Trong khi bọn kia cụng ly chan chát thì Thạch chỉ nhấp môi. Nó cực kỳ ghê tởm thứ dung dịch màu hổ phách gọi là rượu. Trùm Phu cười khoái trá:

- Trước lạ sau quen mà cháu. Rượu Hennessy mà chúng ta đang uống được chưng cất tại ngoại quốc chứ không phải Chợ Lớn đâu. Hê hê, rượu Hennessy Chợ Lớn của ta chế tạo hiện giờ cũng gần cạn kho. Chúng đã đổ bộ vào nhà những tên bợm giàu có trong ba ngày tết.

Cả lũ cười man rợ trước phát biểu tàn bạo của ông chủ. Mặc kệ những tiếng động huyền não của ly tách,

chén dĩa, của xác chết gà, vịt, trăn, nhím, kỳ đà... la liệt trên bàn, Thạch không hề rớ lấy một miếng mồi. Nó thu mình:

- Tại sao ông chủ gọi tôi là cháu?

- Cháu rất giống bạn cũ ngày xưa của ta là Đào Phá Bình, sếp sòng đội lân Pháo lưng danh ở vùng Đa Kao. Quý vị nghe đây, hôm nay trước ánh sáng mặt trời ta tuyên bố công nhận Đào Phá Thạch là cháu nuôi ta và cháu ta lập tức sẽ có một vị trí đặc biệt trong tổ chức. Chắc chắn, mày nói hộ tao một chút về ý định tốt đẹp của tao đi, Xì Thầu.

Xì Thầu nghiêm giọng:

- Hiền đệ Thạch sẽ là một tỉ phú mini trong tương lai. Như chúng ta đều biết, ông chủ rất mê múa lân, ông chủ hai mươi năm trước đã từng thành lập đội lân XE uy trấn giang hồ hơn xa đám Nhân Nghĩa Đường hiện nay nhiều. Những võ sĩ trong đội lân chỉ biểu diễn giựt giải những dịp xuân và lễ hội thần linh còn gần mười hai tháng quanh năm đều tập trung sản xuất rượu mạnh dỏm của các hàng Remi Martin, Black and White, Hennessy X.O Scott... Đáng tiếc là sau biến cố của Đào Phá Bình, đội lân tự giải tán vì sợ bị liên lụy. Không riêng gì đội lân Xe của chúng ta tự giải tán mà hai đội lân Pháo và Mã cũng tự biến mất. E hèm, hôm nay ông chủ quyết định giao quyền thống soái đội lân Xe sắp khai trương cho hiền đệ Thạch, hiền đệ có quyền tuyển lựa và đào tạo võ sĩ

thuộc hạ. Nếu ai phản đối quyết định của ta và ông chủ thì cứ việc bước ra sân thượng ném thử mùi vị Hầu Quyền tuyền kỹ của tân thống soái đội lân.

Thập Nhị Diêm La đổ dấm rục rịch, không phải chúng ngăn Thạch mà chúng sợ Xì Thẩu và ông chủ. Trùm Phu lim dim mắt hài lòng.

- Chúng ta đã ăn nên làm ra, thì phải có một đội lân để vỗ ngực với thiên hạ. Ta tuyên bố vai trò của cháu ta trong tổ chức rất đặc biệt. Đội lân chịu sự chỉ huy trực tiếp của ta và không dính dáng gì đến công việc của Thập Nhị Diêm La. Đào Phá Thạch chưa hiểu biết về guồng máy quy mô của tổ chức, chính vì vậy sau đại tiệc này, ta muốn phó tướng Xì Thẩu dẫn cháu ta đi tham quan đại sào huyệt.

Thạch Sầu Đời không ngờ mình được ân sủng đột ngột đến thế. Nó chưa kịp đề nghị thì Thái Trượng Phu đã bật đèn xanh, cho cu cậu lướt qua, kiểu này thì cần chi phải cực khổ như Quan Công “Quá ngũ quan trăm lực tướng” cho mất công. Ê, nhưng có sao trùm Phu lại mặn mà với nó như vậy nhỉ, phải chăng chỉ vì lão quá mê vụ thành lập đội lân XE, hay lão hối hận vì ngày xưa hãm hại cha Thạch, hay lão chẳng có con trai, hay là lão đã “ngủ” ở nó một âm mưu gì... Những câu hỏi quay mòng mòng trong cái đầu không được học hành đến nơi đến chốn của Thạch. Nó thở dài tự nhủ:

- Âu cũng liều nhắm mắt đưa chân chớ biết sao.

Hai giờ chiều, tiệm từng chấm dứt. Thái Trọng Phu long trọng đeo vào cổ tay Thạch một chiếc đồng hồ Omega đời mới nhất của Thụy Sĩ gọi là tặng “lộc” cho cháu trai, Xì Thẩu thì nhét vào túi áo trên của Thạch một xấp đôla toàn bạc 100 mới cáu. Trời hồi, bỗng lộc của băng đảng Chợ Lớn này quả vô cùng hậu hĩ, thảo nào chúng mua được sự im lặng của quá nhiều người.

Đích thân ông trùm Phu tiễn Thạch Sầu Đồi ra chiếc Mercedes màu đen mở sẵn cửa do Xì Thẩu cầm lái. Riêng lão vọt lên một chiếc xe hơi khác và đi cùng Thập Nhị Diêm La ngoặc về hướng Sài Gòn.

Thạch ngồi im lìm trên chiếc Mercedes không nói một câu nào. Nó chăm chú nhìn vào cái gáy sần sùi của Xì Thẩu ngồi phía trước. Con điều hầu đội lốt người mệnh danh là Xì Thẩu kia võ công phải thuộc hàng cao thủ, chỉ cần ngó cách di chuyển của y cũng đoán được đôi phần, y bước nhún nhảy hệt con chim ưng vỗ cánh lúc lên xe. Y tỉnh bơ hút xì gà xịn như ông chủ lớn và có uy chỉ sau ông chủ, rõ ràng chỉ có bằng hữu tâm giao mới được Thái Trọng Phu ưu ái hết cỡ.

Tại sao ta không khai thác y chớ? Thạch Sầu Đồi tính toán ngàn lẻ một phương kế trong bụng mà quên băng ô-tô đã tà tà tiến qua cầu Trịnh Minh Thế tiến thẳng về hướng quận Tư. Nó vô cùng kinh ngạc khi thấy Xì Thẩu đảo vô lăng lách qua những con hẻm rộng vừa đủ chiếc Mercedes chui lọt chớ không bon

đường nhựa. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại ở một cái cổng vòm không đề bảng hiệu giữa một vùng chói chang nắng gắt chẳng một bóng người.

Xì Thấu bật cửa cất giọng lạnh như tiền:

- Đây là đại sào huyết của chúng ta được dựng lên từ đất thuê của nhà nước. Hiền đệ có bao giờ đặt chân tới Cầu Hàng chưa?

Cầu Hàng ư? Ôi trời, có phải mẹ Thơm đã kể rằng mười bốn năm trước ba Bình của nó đã bị chém phủ đầu và lia đời tại vùng đất Cầu Hàng này chẳng, mẹ nó còn nhắc đi nhắc lại rằng cha nó bị vây hãm trong một quán nhậu cùng với Thái Trượng Phu mới là độc địa.

Thạch nén nổi xúc động để hỏi một câu ngược đời:

- Bằng đẳng mạnh như vậy sao phó tướng lại chạy xe loanh quanh như sợ bị ai theo dõi?

Xì Thấu nhếch mép bí ẩn:

- Ta không lo cóm theo dõi chỉ lo chú mày thuộc đường đi nước bước thôi.

Y nheo nheo ánh mắt điều hâu hiểm hóc tung liên một chiêu thăm dò.

- Hồi xưa ngay đại sào huyết mà hiền đệ sắp bước vô là một khu dân cư tứ chiếng của dân lục lâm thảo khấu. Quán nhậu và hang ổ dĩ điểm mọc lên san sát. Có một kẻ ngu đần là Đào Phá Bình đã ghi danh vào sổ khai tử tại nơi ta đang đứng đây này. Khắc khắc, chú mày có bà con thân thuộc gì với kẻ ngu đần đó không hả?

Thạch Sầu Đài không một chút rung động. Nó trở như một bức tượng vô hồn khiến Xì Thẩu nản chí. Y lắc đầu quấy quấy rồi lẳng lặng bấm chuông cổng. Ngay tức khắc hai thằng mặc đồ đen chạy ra. Chúng khúm núm:

- Kính chào phó tướng Xì Thẩu.

- Chào, bữa nay ta dẫn chủ soái đội lân Xe Đào Phá Thạch liếc qua một vòng đại bản doanh. Tụi giữ các kho ra sao?

- Dạ, đũa nào cũng có năm trăm đô lì xì nên sốt sáng lăm. Hai thằng giữ kho rượu dỏm không dám uống một giọt, hai thằng giữ kho pháo bông cũng bỏ tật ghiền chơi bài bạc. Phó tướng yên tâm.

Thạch ung dung đi bên cạnh Xì Thẩu chẳng thèm để ý hai thằng đồ đen gác cổng cúi rạp mình nịnh bợ. Thật lạ lùng, nó xâm nhập vào địa chỉ thứ ba của trùm Phu ngoài cái nhà kho ve chai đường Ấu Triệu và căn hộ mặt tiền Đinh Tiên Hoàng dễ ẹc như bỏ đồ trong túi. Cu cậu đâu có ngờ cạm bẫy giăng sẵn trước mặt. Xì Thẩu không chỉ là một cao thủ võ nghệ mà còn là một con cáo già. Ngay gian kho khổng lồ đầu tiên chứa đầy các két rượu mạnh đã vô thùng, y nói oang oang:

- Hiền đệ nhìn coi, đây là thành phẩm nền công nghiệp rượu lậu của chúng ta. Mỗi chai rượu Tây trong két giá từ hai mươi đô đến hai trăm đô tùy nhãn hiệu. Mỗi thùng đựng cỡ năm két, chúng ta đang bước vô ngân hàng rượu của các tỉ phú, khặc khặc...

- Nhà máy sản xuất ở đâu hả phó tướng?
- Dưới hầm ngầm. Lát nữa hiền đệ sẽ thấy, bây giờ chúng ta bước sang kho pháo bông.

Xì Thấu gạt hai thằng đồ đen chạy lại xun xoe để lôi Thạch vào kho pháo bông dành cho phi vụ tương lai. Thạch dòm muốn mù cả mắt, pháo dây, pháo vòng, pháo cây, pháo dù, pháo bông đủ kích cỡ nằm xếp lớp dưới thềm xi măng dài vô tận. Nó khẽ nhún vai:

- Đã vô kho pháo sao phó tướng còn hút xì gà?
- Khắc khắc, là bởi vì trong pháo chưa có thuốc pháo chó sao. Ông chủ sẽ nhập dây chuyển làm pháo bông hiện đại nay mai, nhưng bây giờ thì chưa. Khi pháo đã được nhồi thuốc, đừng nói chi đến chuyện hút thuốc, bất cứ thằng đệ tử nào héo lánh đến kho đều bị xử trí. Hiền đệ rõ chưa nào?

- Đàn em chưa rõ hầm ngầm...
- Được thôi.

Năm phút sau, hai tên vệ sĩ hắc y mở cánh cửa hầm ngầm đón phó tướng Xì Thấu và tân binh Đào Phá Thạch. Ở dưới lòng đất không hề tối ám mà ngược lại rực rỡ như mặt trời. Hàng chục ngọn đèn neon công suất cực mạnh chiếu xuống một lô máy móc ngộ nghĩnh. Trong khi Thạch há hốc mồm thì Xì Thấu giảng giải.

- Trước mắt chúng ta vẫn sống chính vào nghề sản xuất rượu lậu hơn là các dịch vụ linh tinh. Xui cho chú mày hôm nay thợ nghĩ Tết nên không quan

sát được hệ thống dây chuyền làm việc từ A đến Z. Cái máy gần chúng ta nhất là máy tiêm rượu giả vô những nút chai được thiết kế đặc biệt giống nắp xi dầu. Cái máy kế đó là máy khoan vỏ chai, chỉ cần một lỗ khoan vừa phải và dán nhãn lên thì chẳng tay bợm nào biết chai rượu thiệt đã bị thay thế bằng chai rượu cà chớn được hàn kín lỗ. Cái máy kế nữa là máy súc rửa làm vệ sinh toàn bộ vỏ chai cho mới cáu. Cái máy xa hơn là máy vá hộp, hộp thiếc hộp giấy dơ dáy gì nó cũng làm mới tuốt luốt, cái máy...

Xì Thấu ngoác miệng huênh hoang mà không ngờ con mắt Thạch long lên sòng sọc. Nó ngoái đầu một vòng để biết mọi cánh cửa đã bít bùng. Lửa giận kìm hãm từ 11 giờ trưa đến 3 giờ chiều đã đến lúc bùng bùng. Nó lùi lại ba bước cười gằn.

- Thừa ngài phó tướng, tôi chính danh là con ruột của ông Đào Phá Bình đây.

Coi, Xì Thấu chẳng mảy may ngạc nhiên. Hai kẻ tử thù đã đấu trí nhau tới hơn bốn tiếng. Y cười hăng hắc.

- Khắc khắc, ông chủ lắm chó tao đâu có lầm. Tao đã sẵn sàng nhử cỏ tận gốc.

- Ông có tham gia vào việc sát hại cha tôi ư?

- Bản thân tao là người thi hành lệnh của ông chủ. Cha của mày bày đặt giữ khí tiết giang hồ không dám buôn rượu lậu làm giàu thì chết là phải. Khắc khắc, tao vừa làm dao phủ vừa làm thằng đập xích lô chở ông chủ lại nhà mẹ mày báo tin dữ đó, nhóc con ạ.

Hai bóng người lập tức lẫn xả vào nhau. Đáng tiếc cho Thạch Sầu Đồi, nó còn quá trẻ và thiếu kinh nghiệm cận chiến nên như con cừu trước miệng sói. Thời gian vừa qua, tuy Thạch ôn luyện Hầu Quyền đã đến độ... sư phụ nhưng chỉ thuần bản năng biểu diễn chứ không phù hợp với đấu sinh tử tay đôi do thiếu thầy chỉ giáo. Võ học cũng tựa như văn học: “Không thầy đố mày làm nên” thành thử những đòn tấn công của Thạch chỉ có “đẹp”, chứ không có kết thúc. Nó đồ mồ hôi đầm đìa mà Xì Thấu vẫn nhơn nhơn. Y vờn cu cậu bằng những “cặp cánh” và “cái mỏ” lẫn “móng vuốt” của toàn bộ tứ chi quái dị. Trong rừng rậm hoang dã, có bao giờ khi thắng nổi lũ kền kền diều hâu, chính vì thế sau mười phút quần thảo Thạch Sầu Đồi bị bắn tung vô góc hầm nằm im lìm không động đậy.

Xì Thấu liếm mép nhích từng bước lại gần kẻ bại trận. Y lẩm bẩm:

- Cho dù có bị ông chủ kỷ luật tao cũng phải tiêu diệt mày. Mày còn sống ngày nào là tao ngủ không yên ngày đó.

Tên sát nhân đắc thắng giơ bàn tay thần chết lên định vỗ mạnh xuống đầu Thạch Sầu Đồi thì... nhảy dựng lên như bị rấn cấn. Trời ạ, cái cảnh khô queo của Thạch Sầu Đồi đã tống thẳng vào bụng dưới Xì Thấu.

- Á... á...

Cú đập toàn tâm toàn lực khiếu Xì Thấu rú lên một tiếng rùng rợn rồi ngã quay lơ, miệng ngáp ngáp như

cá mắc cạn, nước dài nước mũi nước mắt lòng thông.
Thạch kiệt sức đứng dậy:

- Mày sẽ phải đền tội về cái chết của ba tao.

Nó kéo phệch-mơ-tuya túi quần nơi gối rút máy
điện thoại di động và bấm nút:

- Alô, cho tôi gặp đại úy Lý Thạch Sanh. Ô, anh
Sanh đó hả, em vừa khám phá một vụ làm hàng dỏm
động trời. Chỉ có mình em giữa sào huyệt bọn chúng,
lực lượng bọn chúng cả trăm mạng, anh hãy đến Cầu
Hàng, cổng nhà kho bí mật, số...

Thạch vừa báo tiếp xong đã nhác thấy một cái bóng
lực lượng lù lù ở cửa hầm qua tấm gương chiếu hậu
gần cổ máy làm rượu giả.

- Chết mồ tổ, lão Thái Trượng Phu...

Nó hoảng hồn liệng cái máy di động tí hon dưới
gầm cổ máy lớn và quay người lại nhận một ngọn
cước thần sầu quỷ khốc của ông trùm xã hội đen.
Dĩ nhiên là lần này giấc ngủ của Thạch sâu hơn lần
trước là cái chắc.

t á m

HUYỀN THOẠI XE PHÁO MÃ

Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử và con đại bàng Bụt không cần phải tới Rừng Sát ngập mặn hoặc khu lâm viên Cần Giờ dò hỏi bọn khỉ và cá sấu để tìm tung tích già Bo. Ngay đầu giờ chiều hôm mừng hai Tết, khi cho chiếc Cub sừng trâu mới toanh ghé lại trạm xăng xã Bình Khánh để tiếp nhiên liệu, dấu vết của ông già dị nhân đã hiện ra trước mặt.

Lúc trả tiền xăng cho một anh nhân viên mặc đồng phục xanh, Hoàng Lăng Tử hỏi đồng.

- Ông anh ơi, ở vùng Bình Khánh giáp huyện Nhà Bè này có ông già ngư phủ nào tên già Bo không ạ?

- Già Bo hồi xưa là chủ đội lân mãi võ, giờ về đảo Lý Nhơn ở ẩn với con gái nuôi mười lăm tuổi tên là cô bé Mơ, phải không?

- Dạ, chắc là đúng.

- Hồi 29 tết, già Bo không hiểu sao xuống Sài Gòn và có ghé ngang trạm xăng Bình Khánh để mua dầu Diesel chạy ghe máy. Hồi này ông già và cô Mơ cũng lại ghé trạm tôi để mua dầu Diesel.

Hai người hùng lập tức nháy mắt cho nhau. Té ra già Bo còn có một cô bé tên Mơ thấp tùng nhưng mơ... mộng gì không cần biết, vấn đề là ông già có còn trụ ở đây chăng hay đã qui hồi cố thổ.

Sơn Đại Ca hỏi dồn:

- Ghe máy đậu chỗ nào hả anh?

- Hồi gì kỳ cục. Bộ hai chú em mới lần đầu xuống xã Bình Khánh chắc. Kia kia, đằng sau trạm xăng hai trăm mét là bãi đậu ghe xuống. Con rạch nhỏ đó ăn thông với sông Nhà Bè nghe. Giờ này dám hai cha con ông lão đã nhỡ neo.

Hai thằng tạ ơn anh chàng trạm xăng rồi rít và ôm con Búp nhào lên xe gắn máy bất chấp con mắt đứng trông của anh ta trước con đại bàng núi. Hừm, con đại bàng đã được chủ nhân khéo léo nguy trang bằng “chiếc áo” kín mít mà cứ người mùi xăng là dị ứng phải thò mỏ ra để... hắt hơi.

Chiếc cub sừng trâu, quà tặng của ông Đỗ Long cha Quyên, cho tụi nhóc thật ngon. Con đường đất vòng lồi lõm ổ gà, nó vẫn lết qua chồm chồm, hai thằng men theo con lộ rợp bóng phi lao bay tới bãi ghe xuống phía trước.

Chiếc Honda 50 phân khối chỉ chịu kêu ì ạch trước đám sinh nhão nhoét. Dưới đám sinh là vài chiếc ghe cào đậu hờ hững mà không thấy bóng người. Hai thằng ngao ngán dựng chống xe định lội sinh hỏi thăm thì may phước có một thằng nhãi đen sì chui khỏi mui hỏi vọng lên:

- Tìm ai vậy mấy chú?

Sơn cố nín cười:

- Anh chớ chưa đến tuổi chú. Tụi anh cần kiểm chiếc xuống máy của già Bo.

Thằng nhãi giơ hai tay lên trời.

- Ghe của cha con chị Mơ mới chạy cách đây một con nằng về miệt Lý Nhơn. Hai anh rượt theo đi, chạy trên con đường có cây so dừa đó.

Trước giờ Sơn chỉ nghe người ta nói “một con nước, chớ ai nói “một con nằng”, hấn thắc mắc.

- Một con nằng là gì vậy nhỏ?

- Anh “nhà quê” quá. Cứ sau nằng là râu, sau râu là nằng. Một con nằng chừng mười phút đó.

Hai đứa cười ha hả và phóng vút lên xe. Tốc độ xe đương nhiên nhanh hơn xuống máy chú sao. Một lát sau, hai đứa đã thấy cái bóng mờ mờ lũi lũi trên sóng nước. Hoàng Lăng Tử than thở:

- Nước và bờ xa kiểu đó làm sao hú ông già nghe.

- Ô, mà quên con đại bàng bầu bĩnh của tụi mình sao?

Hoàng giác ngộ cấp kỳ. Gã thắng xe lại và rử rử vào tai con Bụt đồng thời đưa cánh tay chỉ trỏ cái chấm

đen xa tí. Con Bụt được chủ tháo cái áo trùm ra mừng tíu tí, nó ré lên một tiếng chói lói.

- Krec!

Cặp cánh của chúa tể không trung xòe ra một mét hơn. Nó vùn vù một vòng xả hơi trên những ngọn so đũa và bay vù tới “chấm đen” như phi cơ sắp sửa oanh tạc. Ở trên bờ Sơn và Hoàng thốc thỏm chờ đợi. Chặc chặc, con Bụt không hổ danh là đệ nhất thần điêu, chỉ sau chục lần chớp mắt, chiếc mũi ghe đã đảo hướng vào đất liền. Phía bên trên là con Bụt không ngừng kêu “krec krec” để chỉ đường chó còn phải hỏi.

*

Chiếc ghe máy to lớn của già Bo đã tấp vào bụi ô rô, cóc kèn. Từ dưới ghe ông già ngư phủ bắc một miếng ván gỗ dài lên nước bóng làm cầu nối với bờ đất cho hai chàng trai thành thị đẩy chiếc cub xuống. Riêng con chim đại bàng thì miễn, con Bụt được tự do sung sướng đậu trên nóc mũi thuyền thả hồ rình rập lũ cóc nhái, chim én, rắn nước để đánh chén. Con Bụt sẵn mỗi tài tình đến nỗi cô gái mắt to, khuôn mặt bụ bẫm có hai bím tóc lắc lư trên làn da bánh mật phải vỗ tay khen.

- Aha, con ung núi xốt được một trụ gà nước rồi kìa.

Giọng cô gái miền biển trong veo đến lạ thường. Bất giác Sơn và Hoàng cùng hình dung đến Quyên

Tiểu Muội và Thúy Bội. Ba cô xinh xắn như nhau nhưng mỗi người mỗi vẻ, Quyên đòi các bao nhiêu thì Thúy lẻ loi và bí hiểm bấy nhiêu. Còn cô bé Mơ ư? Cô nàng còn lâu mới là Kiều Nguyệt Nga trong truyện Lục Vân Tiên, cô như một con cá bảy màu làm đẹp cho sóng nước mộng mênh Rừng Sát.

Già Bo âu yếm:

- Con Mơ vô bếp làm nồi tôm tít, cua gạch son bung ra đây cho ba nhậu với hai anh. Nhớ đem luôn rổ “rau tập tàng” và chai tròn quay ác. Hai anh mày đây đều là dân nhà võ đó con, ba tình cờ gặp một thằng trên Đầm Sen, còn thằng kia tên gì há?

Trong khi Hoàng Lăng Tử giới thiệu sơ lược về nhóm Ngũ Quái Sài Gòn và mục đích của chuyến đi thì Sơn đứng lên đi tuần tiểu trên sàn ghe. Hắn không ngờ già Bo có thể tậu được một “chiến thuyền” bảnh tòn cỡ đó. Coi, trong chiếc mui hình vòm rộng rãi kia tối thiểu cũng chứa được hai gia đình. Trong mui có bếp, nhà vệ sinh, các tiện nghi chẳng kém gì một căn nhà bình thường trên đất liền mới lạ.

Bốn con người bắt đầu túm tụm với nhau, mặc cho già Bo lai rai ba sợi, Hoàng, Sơn và Mơ chỉ tập trung “nhậu” hải sản và uống nước lọc khiến vị ngư phủ ở ẩn cụt hứng. Ông cảm râm:

- Mấy đứa làm quen với nhau chưa, này Mơ, hai thằng anh của mày còn có một bạn trai và hai bạn gái nữa đấy.

Cô bé Mơ cười khúc khích:

- Dạ, con mới nghe anh Hoàng kể hồi nãy. Hai chị Quyên và Thúy đẹp lắm đó.

- Thằng nào cũng có biệt danh hết trơn hết trọi nghe Mơ, hai anh này là Hoàng Lăng Tử, Sơn Đại Ca. Ba đứa không có mặt ở đây là Thạch Sầu Đồi, Thúy Bụi, Quyên Tiểu Muội...

Sơn sốt ruột, hần núp thấy kim đồng hồ đã chỉ con số 5 giờ chiều. Hần bẻ những ngón tay răng rắc:

- Thưa bác Bo, tụi cháu cần biết về huyền thoại XE PHÁO MÃ để kịp trở về Sài Gòn đêm nay, mong bác thông cảm.

Ông già lắc đầu:

- Không có chuyện thông cảm. Suốt mười mấy năm nay cha con tao mới có khách đến thăm. Muốn nghe chuyện cổ tích thì tụi bây phải ngủ đêm trên ghe với tao.

- Trời đất, lỗ thằng bạn Thạch Sầu Đồi của con gặp đại nạn thì sao, trưa ngày mai nó đến chỗ Thái Trượng Phu hẹn gặp.

- Tao đã nghe thằng Hoàng nói đầu đuôi có sự rồi. Thằng Thạch sẽ an toàn vì... vì nó là cháu thứ thiệt của tao, hiểu chưa. Số tụi bây còn hên mới hội ngộ cha con tao ở đất Bình Khánh, từ đây về bến Bạch Đằng ghe chạy chưa tới hai tiếng đồng hồ. Sáng sớm mai khởi hành dư sức.

- Ồ...

- Sáng mai tao sẽ chờ luôn tại đây lẫn xe cộ về Sài Gòn. Tao còn món nợ giang hồ phải giải quyết cùng Thái Trượng Phu và thằng phó tướng Xi Thấu của lão.

Già Bo có vẻ đã hơi chệnh choáng, ông cúi phăng chiếc áo bà ba nâu để hứng gió thổi từ ngã ba sông cái. Sơn Đại Ca ngơ ngác nhìn trân trối dòng chữ xăm mực Tàu đen thùi lùi trên ngực ông. Hấn tò mò.

- Bác Bo ơi, sao trên ngực bác chỉ có hai chữ xăm PHÁO MÃ?

Già Bo cười đau đớn.

- Tao đã xóa chữ XE bằng mũi dao và đắp thuốc cho liền thịt kể từ khi lão Phu phản bội. Hà hà, hồi xưa có ba người hảo hớn kết nghĩa vườn đào như ba anh em Lưu Bị, Quan Vân Trường, Trương Phi. Một người coi đội lân XE chuyên mặc đồng phục đen, một người coi đội lân PHÁO chuyên mặc đồng phục xám, một người coi đội lân MÃ chuyên mặc đồng phục nâu. Bác chính là Bí Bo quân MÃ đây.

Ông vẫy tay gọi Mơ đến kể bên rồi thở dài:

- Khi Đào Phá Bình tức quân PHÁO chết tức tuổi, con nhỏ Mơ mới lên một tuổi. Cha mẹ con bé vượt biên bằng đường biển chết mất xác, hôm ấy ta cứu được con bé mồ côi trôi giạt trên biển Cần Giờ cũng là hôm bạn Bình của ta bị bọn phản bội hành hình. Ôi oan gia tương báo, tội nghiệp mẹ con thằng Đào Phá Thạch, tội nghiệp cả con Mơ. Hai đứa trẻ rồi đây sẽ là bạn suốt đời để an ủi nhau.

Mơ lúc này đâu còn nữa sự hồn nhiên. Cô bé giúi đầu vào ngực già Bo thút thít cho dù đã từng nghe dưỡng phụ kể đi kể lại bi kịch của cha mẹ ruột. Trong không khí đượm mùi tang tóc, vị chua tởm quân MÃ ực cặn chung rượu:

- Mấy đứa nhỏ ngồi hết xuống đây.

*

Hai mươi năm trước, khi Sài Gòn Chợ Lớn Gia Định bắt đầu hình thành những đội múa lân phục vụ bà con thành phố trong dịp lễ, Tết thì tại ba vùng khác nhau trong thành phố, ba đội lân mãi võ cũng lần lượt ra đời. Ông trùm lân vùng Đa Kao là Đào Phá Bình tuổi đôi mươi nhưng tài đức vẹn toàn khiến giới giang hồ nể phục, đội lân mặc đồng phục xám của ông chuyên đem đến niềm vui cho mọi người và hiền lành như cục đất nên được thiên hạ gọi là “Lân đất ông Bình”. Cùng lúc ấy ở vùng Chợ Lớn, đội lân của một võ sư lục lâm hơn Đào Phá Bình mười tuổi cũng đang diễu võ dương oai, đây là đội lân mặc đồng phục đen quy tụ toàn dân cường sơn cướp núi bị truy nã nên được gọi là “Lân núi ông Phu”. Đội lân cuối cùng tung hoành ở khu vực Bình Đông trên bến dưới thuyền sông nước chằng chịt do một hảo hán tuổi bốn mươi chỉ huy chuyên mặc đồng phục nâu được gọi là “Lân thủy ông Bo”. Ba đội lân mãi võ hầu như

cùng một mục tiêu: biểu diễn giết giải thưởng của đám nhà giàu trong dịp đầu năm mới.

Thông thường một cánh rừng không thể có hai con cọp sống chung hưởng hồ ở đây có tới... ba đội lân cùng võ ngực xưng hùng. Chính vì thế, ba ông trù ước hẹn nhau một cuộc gặp mặt giải quyết ngôi thứ với sự hiện diện của nhiều đại diện võ phái tại trường đua Phú Thọ. Trong cuộc gặp mặt, trù Bình, trù Phú, trù Bo oái oăm thay võ nghệ lại tương đương nhau. Nếu Đào Phá Bình là bậc thầy về môn võ tự do thì Thái Trọng Phú là siêu sao Thiếu Lâm còn Bí Bo là sư phụ môn Aikido ít phổ biến. Cuối cùng các trọng tài võ vốn mộ cò tướng đành đề nghị ba ông trù lân kết nghĩa huynh đệ “cắt máu ăn thề”. Ba quân cò tướng được thả lên trời để chọn mật danh mới cho ba đội lân. Trù Bo trúng quân MÃ, trù Bình trúng quân PHÁO, trù Phú trúng quân XE và đội lân của ba ông trù coi như chết tên từ đó. Ba ông trù đồng loạt xâm mục Tàu chữ “xe pháo mã” trên ngực để kỷ niệm kết nghĩa.

Giang sơn đã phân vạch, thứ bậc huynh đệ cũng đã rõ, tưởng rằng mọi sự từ nay yên ổn. Anh cả Bí Bo không ngờ anh thứ Thái Trọng Phú manh tâm thu tóm các võ sĩ cả ba đội lân để thực hiện âm mưu buôn rượu lậu mà Phú phác thảo kế hoạch. Đến khi nhận được tối hậu thư do Đào Phá Bình báo tin Bí Bo mới bật ngửa. Trong thư, chú út Bình khẳng định:

“Bác Phu và phó tướng Xì Thầu bất ngờ gặp em, yêu cầu em sát nhập đội PHÁO vô đội XE để tiêu diệt đội MÃ của anh cả. Bác Phu nói anh cả già rồi nên gác kiếm nhường ngôi thủ lãnh cho lớp hậu sinh”, Bí Bo giận run người chưa kịp trừng phạt tội hỗn xược của Thái Trượng Phu thì tuần lễ sau nhận tiếp một thư khẩn của út Bình: “Vụ từ chối gia nhập băng đảng tội phạm của Phu đang gây cho em rắc rối. Khuya nay em buộc phải đến quán nhậu ở Cầu Hàng để nói rõ cho bọn Phu và Xì Thầu quyết định thắng thua của em. Em chủ trương lấy của nhà giàu chia người nghèo chứ không bao giờ móc túi dân lương thiện bằng nghề ăn cướp hoặc buôn lậu. Em tin rằng vì tình nghĩa từng cắt máu ăn thề với nhau, bác Phu sẽ nghe lời khuyên giải của em trước khi chịu tội trước pháp luật”. Bí Bo đọc thư mà điếng người. Ông đâu dè út Bình lại khờ khạo đến thế, con nai thương lượng với con sói là dại dột. Ông tính kéo quân đổ bộ xuống miệt Cầu Hàng thì bất ngờ các đệ tử báo tin ở khu vực Cầu Chữ Y có một toán người lạ đóng tàu sắp sửa vượt biên. Vốn mang trong người máu công dân gương mẫu, Bí Bo nhất quyết cản ngăn họ. Nào ngờ buổi chiều ông bay đến thì con tàu nhỏ đã xuôi dòng ra sông Nhà Bè, Bí Bo phải thắp đèn tàu tuần tra cảnh sát truy kích tới tận vùng Duyên Hải. Đêm hôm đó sai lầm duy nhất trong đời võ sư đã làm ông trả giá cực đắt: ông cứu được một hài nhi một

tuổi là cô bé Mơ nhưng mất vĩnh viễn sinh mạng một người anh em. Tiếng khóc của bé Mơ khi con tàu vượt biên va vào đá ngầm chìm lỉm đã làm ông tỉnh ngộ. Ông tuyên bố giải tán đội lân Mã, bán tài sản gom góp tài bạc tư trang từ già căn cứ bến Bình Đông ẩn cư luôn ở khu Rừng Sát Cần Giở. Ông tậu một chiếc thuyền máy đủ tiện nghi ngày ngày mặc áo quần ngư phủ, chữa bệnh bốc thuốc cứu dân độ thế cho đến khi một thành viên trong đội lân Mã hốt hải bay ghe xuống báo tin chú út Bình của ông đã từ trần đúng một năm. Trời Phật ơi, ai giết út Bình, già Bo có thể đoán ra nhưng còn bé Mơ mới lên hai không ai chăm sóc. Khi con bé lên mười, ông kể hết mọi việc và mở cuộc điều tra lòng hung thủ ở Sài Gòn. Nhà cũ của Đào Phá Bình đã có chủ mới, hai bức tối hậu thư của chú út thì đã rách nát tan tành lúc ông lặn hụp cứu bé Mơ dưới sóng nước hung hãn. Ông không có tang chứng trong tay trong khi thế lực xã hội đen của Thái Trọng Phu ngày càng khủng khiếp. Giới anh chị nôm nớp sợ hãi kẻ có hàng trăm thủ hạ dưới trướng chó sao. Họ xì cho ông biết rằng ba đội lân XE PHÁO MÃ đã tự xóa sổ sau cái chết bí hiểm của Đào Phá Bình.

Bí Bo đành âm thầm về biển luyện tập võ công. Nợ máu phải trả bằng máu. Muốn hạ Thái Trọng Phu và Xì Thấu phải kiên trì bởi y thừa tiền bịt mọi đầu mối điều tra của cảnh sát. Già Bo đã luyện suốt năm

năm Aikido cho đến khi đạt được thành tựu chiêu thức “Ngựa Chạy Trên Sông” chỉ bằng một cần câu. Thông thường khi biểu diễn, ông chỉ xài một quân MÃ bằng gỗ nhưng trong túi áo bà ba, ông dành sẵn một quân MÃ bằng sắt đợi ngày tái ngộ Thái Trượng Phu hồi tội. Chuyển về Sài Gòn ăn Tết Đinh Sửu vừa qua, nghe đồn ở Đầm sen mở cuộc liên hoan lân Sư Rồng ông đã đánh ghe máy vượt trường giang. Sau khi giao ghe cho bé Mơ quản lý, ông đóng vai ngư phủ xâm nhập Đầm Sen giả vờ câu... không khí ở chân cầu gỗ nhưng tai luôn nghe ngóng. Ông hy vọng trùm Phu ngửi hơi lân là tới bởi y rất mê sự nghiệp khôi phục đội lân. Sau cuộc đụng độ với tụi “áo quần phi công hắc y”, ông chia tay Hoàng Lăng Tử và Quyên Tiểu Muội thoát đến khán đài sân khấu lân Sư Rồng nhưng đáng tiếc là “tên nhà giàu cụt một lỗ tai” đã bốc hơi từ đời kiếp nào rồi. Ông chắc chắn lũ hắc y ngồi thuyền rồng chính là đám lâu la mới tuyển của trùm Phu tham vọng.

Quá chán nản vì không biết tung tích của vợ con Đào Phá Bình và mất dấu vết của Thái Trượng Phu, già Bo ra lệnh cho cô bé Mơ nhỏ neo về Cần Giờ đợi một dịp khác tốt lành. Không ngờ trời xui đất khiến cha con ông lại giữa đường đụng Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử tại xã Bình Chánh.

*

Câu chuyện của già Bo huyền hoặc như cổ tích. Ở xứ sông nước, đêm xuống thật nhanh. Trừ Mơ đã thả đôi bím tóc trên chiếc võng lắc lư trong vòm mui, ba người đàn ông già trẻ nằm gối tay trên sàl ghe ngửa mặt nhìn sao trời nhấp nháy. Con đại bàng Bụt đã “bụt” no bầu diều cũng ngủ tự hồi nào.

Giọng già Bo khàn khàn:

- Ngày mai bè lũ phản phúc phải đền tội ác.

c h í n

DẤU VẾT XE TẢI

Chiếc ghe máy “tối tân” của cha con già Bo tấp vào bến đậu và cắm sào lúc đầu giờ chiều. Sau khi gửi ghe cho người quen, già Bo và ba đứa trẻ lên bờ. Bốn nhân mạng lại chỉ có một chiếc Cub làm phương tiện, vì thế hai cha con già Bo phải ngồi xích lô cho hai hổ tướng và con Bụt hộ tống đến nhà Quỳn Tiểu Muội.

Sơn Đại Ca tái mặt khi liếc đồng hồ.

- Bác Bo nói là máy móc trên ghe cực xịn thế mà cỗ “Yama đầu bạc” bị trục trặc tới hai lần dọc đường sông. Ai dè về Sài Gòn mất tới 8 tiếng.

Hoàng cố gắng tăng tốc độ nhưng kẹt chiếc xích lô chạy chậm như rùa. Gã bực bội:

- 2 giờ chiều đến nơi rồi hả. Ừm, kiểu này thằng Thạch Sầu Đồi đã bị bọn tội phạm ăn sống nuốt tươi.

Phái đoàn tới biệt thự Bông Sứ đã thấy Quyên và Thúy đứng xớ rớ trước cổng sắt. Sau màn giới thiệu làm quen giữa ba người đẹp với nhau, Thúy Bụi bắt đầu phát hoảng thực sự. Cô vò mái tóc xù lông nhím:

- Ôi! Mình và Quyên trực này giờ mà vẫn chẳng nghe ông Thạch phôn điện thoại di động. Chắc là có biến.

Hoàng Lăng Tử nhanh chóng tổng con đại bàng lên cây sứ cho làm bạn với con hắc miêu và ba chân bốn cẳng phóng vào gara biệt thự xách ra thêm hai chiếc Cub sừng trâu. Gã nói lạnh lẽo:

- Quyên và Mơ không có võ nghệ nên ở nhà canh điện thoại. Tụi này và bác Bo phải đến nhà hàng Mê Cung khẩn cấp.

*

Ba chiếc xe gắn máy phóng vùn vụt tới miệt Chợ Lớn. Mừng bà Tết trời nóng toát mồ hôi. Tạ ơn trời đất, ông già ngư phủ, Thúy Bụi và hai thằng con trai đến vừa lúc chiếc xe hơi bóng lộn chở tẩm thân hộ pháp của Thái Trượng Phu lăn bánh ngược lại hướng Sài Gòn.

Thúy Bụi cho xe chạy rề rề theo chiếc ô tô ở một khoảng cách vừa phải không để bị phát hiện. Phía sau là hai người hùng Sơn Đại Ca chở ông già Bo và Hoàng Lăng Tử bám theo sát nút. Cũng may đường

sá thành phố chật hẹp với nhiều ngã tư giao lộ vốn thích hợp với xe hai bánh hơn xe bốn bánh nên phái đoàn thám tử chẳng sợ mất dấu vết đối thủ. Sơn quay đầu nói lớn với già Bo:

- Không thấy Thạch Sầu Đồi trên xe hơi, bác Bí Bo ơi!

- Bác biết, tạm thời cứ bám đuôi lão quân XE đỏ đã. Bắt được lão Phu là tìm ra cu Thạch mấy hồi.

- Bác có chắc người ngồi băng sau là lão trùm không?

- Chắc trăm phần trăm. Tụi bây chỉ biết mặt lão mơ hồ qua tấm ảnh thằng Thạch đưa nhưng tao thì đến chết cũng chẳng thể nào quên được. Có điều bác không hiểu lý do gì lão lại tự cắt lỗ tai mình, nếu lão không tự cắt thì đổ ai đựng được vào thân thể lão.

Chiếc ô tô hiệu BMW của Thái Trọng phu chạy vòng vèo từ quận 5 sang quận 1 rồi đổ xuống miệt Đa Kao. Mọi người ngạc nhiên chứng kiến nó dừng lại trước một căn nhà bốn lầu mặt tiền đường Đinh Tiên Hoàng phía ngoài dính tấm bảng tổ chẳng đề ba chữ “SHOP BÀ LỰU”.

Già Bo lẩm bẩm:

- Nhà cũ của cha mẹ cu Thạch đó, bác đâu có lạ con mụ Lựu... Đạn vợ lão Phu. Đã cướp nhà bạn bè lại còn xây thêm ba tầng lầu để phô trương thanh thế.

Vị cựu thủ lĩnh quân Mã mới tư duy đến đó thì cái bóng đồ sộ của tay tổ xã hội đen Thái Trọng Phu đã phi tuốt vào nhà. Ông già chối với:

- Ngó điệu bộ lão như sắp hành hung mụ Lựu Đan, đúng không Sơn. Chà, tất cả các cháu tốp xe vào quán nước mía bên kia đường cho lão khỏi nghi.

Ba đứa trẻ tuân lệnh người già răm rắp. Chúng rất hồi hộp khi chiếc BMW bỗng dừng bốt hơi khỏi chỗ đậu dù trên xe chỉ còn mỗi mình tên tài xế mặc đồ đen. Chúng kiên nhẫn đợi khoảng hai mươi phút thì Thúy Bội la lên:

- Tụi mình đã bị lão Phu lừa rồi, có thể hồi này dọc đường lão đã biết bị theo dõi.

- Hả?

- Hả gì nữa. Ấp vô tư dinh lão mau lên, chắc chắn căn nhà bốn tầng này có cửa hậu ăn thông ra một con đường khác.

Phái đoàn thám tử tràn vô SHOP BA LỰU chỉ để tròn xoe mắt trước một cảnh hoang tàn. Coi, tên trùm buôn rượu dỏm đã tàn phá sạch sành sanh, các tủ kính bày biện hàng hóa cao cấp trong tiệm, còn mụ chủ mập ú dường như phình lên gấp đôi bởi vô số cục u thâm tím khắp mình mẩy.

Già Bo cất giọng rên rên:

- Bà còn nhớ lão già Bí Bo này không? Thái Trọng Phu đâu?

Mụ Lựu bưng tỉnh:

- Cái gì, Thái Trọng Phu hả? Hồi này lúc tui ngất xỉu khoảng một phút vẫn còn thấy y kéo cần ăng ten điện thoại di động lên hú bọn đàn em đánh xe

tải đến rước. Khốn nạn, chẳng lẽ y chạy bằng cửa sau sao?

Bốn nhân mạng bỏ mụ Lựu Đạn đang “phát nổ vắng miếng” chạy ào về cửa hậu căn nhà. Trời ạ, cửa sau ăn thông ra một con hẻm rộng không có tên y chang như Thúy Bội tiên đoán. Trong khi ai nấy sững sờ trước cuộc tàng hình tuyệt hảo của đối thủ thì mụ đàn bà trong cơn giận dữ nhào tới.

- Tui nhớ rồi. Chắc chắn thằng chồng của tui biến về đại sào huyết của y ở “nhà kho đa hệ” khu Cầu Hàng. Mấy người làm ơn kêu cảnh sát tóm gáy y, y là vua buôn lậu vua mánh mung chôm chĩa, vua khát máu...

Già Bo nhìn mụ lừ lừ.

- Bà không liệu giữ mồm giữ miệng là thằng Phu cắt tiết đó. Nào, vẽ đường ra giấy giùm chúng tôi.

*

Ba chiếc xe Cupơ ngơ ngác trước một loạt các nhà kho khá giống nhau. Trí nhớ của mụ Lựu Đạn cũng có giới hạn, mụ chỉ có thể “vẽ” một dấu “X” tượng trưng nhưng không đủ khả năng nắm rõ sào huyết bởi ông chồng chỉ chở mụ đến một lần cách nay tới gần chục năm chẵn. Một lần nữa, Thúy Bội lại chứng minh thị giác của đôi mắt màu tím Elizabeth Taylor nhạy cảm hơn đôi mắt đen láy. Cô xuống xe đi vòng vòng một hồi rồi cúi xuống nhặt một mẫu xì gà rụng trước một cái cổng lớn đóng kín cửa:

- Bác Bo ơi, lão Phu có ghiền hút xì gà không?

- Có, sao hả cháu?

Vậy thì mình bấm chuông được rồi. Lão và đồng bọn đang ở bên trong cánh cổng này.

Chuông bấm. Hai thằng hắc y hiện ra. Cánh cổng vừa xê dịch là chúng đã nằm thẳng cẳng bởi đòn Atêmi của Sơn Đại Ca và ngũ trảo thần ung của Hoàng Lăng Tử. Bốn người già trẻ nhào vô cửa ải thứ nhất. Họ thanh toán lũ vệ sĩ gác kho rượu lộ thiên không tốn một giọt mồ hôi, Thái Trượng phu võ công siêu hạng nhưng đệ tử của lão chỉ là đám du đảng bù nhìn:

Hoàng Lăng Tử dựng cổ một thằng có khuôn mặt gà mái nhất.

- Ông chủ lớn mày trốn chỗ nào?

- Hè, ông chủ lớn và phó tướng Xi Thẩu đã xuống hầm ngầm để hướng dẫn thủ lĩnh đội lân XE đi thăm nhà máy sản xuất rượu ngoại.

- Sao?

- Dạ, em nghe đồn sếp mới của đội lân tên là Đào Phá Thạch được ông chủ cưng lắm.

- Hà?

Hoàng đập mạnh vào huyết “ngũ” của thằng hắc y gà mái rồi cười như điên như khùng. Dứt tràng cười, gã phóng theo già Bo, Thúy và Sơn. Sào huyết của Thái Trượng Phu rộng menh mông, phái đoàn sục sạo một hồi mới khám phá được một cái công tắc điện nằm khiêm tốn ở hốc tường tăm tối. Sơn lặng

lễ kéo công tắc, lòi ra một cánh cửa dẫn xuống cầu thang hầm ngầm. Coi, bốn người dùng thuật nhón gót mon men xuống dưới lòng đất không gây một tiếng động. Cảnh tượng đầu tiên mà họ nhìn thấy là cửa mở toang phơi lồ lộ một “nhà máy công nghiệp” thú thiệt với đủ loại máy móc đáp ứng thị trường “rượu độc” đại quy mô.

Bốn cái bóng ngấm tăm lách qua cửa chưa kịp phát hiện ra bất cứ ai thì một âm thanh the thé vang lên:

- Tất cả đứng im tại chỗ, nếu không tao sẽ vện cổ thằng con độc nhất của Đào Phá Bình.

Mọi người tưởng như sấm sét giáng xuống đầu. Kia kia, đằng sau cỗ máy đóng hộp khổng lồ, một cái bóng rười thấp thoáng hiện ra dưới ánh điện neon sáng rực. Gọi là một cái bóng rười bởi lão trùm Phu đang xóc trên một cánh tay cái thân thể mềm như bún của Thạch Sầu Đời chớ sao. Ngay lập tức, tám bàn chân của phái đoàn bị chôn xuống đất.

Già Bo nói mà môi không cần mấp máy:

- Thằng Xì Thầu đâu?

- Hê hê, anh cả định nhắc thằng Thái Trọng Phu về tên phó tướng của ta à? Anh cả Bo thù dai quá. Ông anh biết cả đường đi nước bước tới đại bản doanh của ta. Giỏi, giỏi lắm, ông anh tìm hiểu Xì Thầu làm gì chớ, nó chỉ biết làm theo lệnh ta. Ta đã bắt nó cắt một lỗ tai ta để anh em trong giang hồ không nghi ta là thủ phạm. Hê hê, anh cả Bí Bo còn thắc mắc gì không?

Đúng vào lúc Thái Trượng Phu cực kỳ dương dương tự đắc thì trên mặt đất tiếng còi hụ của một loạt xe cảnh sát xuyên thủng đường hầm lồng lộng. Sơn đứng yên một chỗ gật gù:

- Ra tay đi bác Bí Bo. Chắc thằng Thạch khi gục ngã đã phôn máy di động cho đội đặc nhiệm hình sự.

m ư ờ i

LÂN CHỢI LÂN

Coi như tình thế thay đổi một trăm tám mươi độ hoàn toàn. Trong vòng vài phút Thái Thượng Phu lâm vào cảnh tứ bề thọ địch. Cửa hầm thứ nhất đã bị bốn kinh địch án ngữ, cánh cửa hầm còn lại cũng bị bịt kín bởi lực lượng vũ trang hùng hậu của đại úy Lý Thạch Sanh và La Thông, đội trưởng và đội phó đội đặc nhiệm săn tội phạm lòng danh.

Ê, giữa thời khắc dầu sôi lửa bỏng ấy mà trùm Phu vẫn không hề biến sắc. Y ngửa mặt lên trần hầm cười khinh khỉnh rồi lặng lẽ đặt “tấm khiên” Thạch Sầu Đồi xuống đất cạnh cái xác run rẩy của Xì Thẩu. Y xì một tiếng dài:

- Thưa các ông, tôi yêu cầu một cuộc trao đổi tinh thần thượng võ trước khi bó tay chịu trói, còn đồng ý hay không là tùy các ông. Thứ nhất, các ông có quyền lấy đi hai đồng thịt dưới chân tôi cho rộng chỗ. Thứ

hai, các ông sẽ làm khán giả mục kích trận so đài giữa hai con lân, lân Núi và lân Thủy. Thú thiệt, tôi có thể chết không nhắm mắt nếu không tử chiến một trận với người anh em từng cắt máu ăn thề ngày trước.

Lý Thạch Sanh, La Thông và các đồng nghiệp của anh chưa biết phải đối phó ra sao trước yêu cầu quái đản của họ Thái. Tuy nhiên già Bo đã gỡ rối tơ lòng trách nhiệm của họ. Ông rồn rảng:

- Các vị hãy làm theo lời y. Cách đây 14 năm y đã xé thịt con lân Đất Đào Phá Bình cùng với Xì Thấu. Y đã tự động hủy diệt lời thề chỉ vì mãnh lực bản thiêu của đồng tiền. Con lân Thủy chính là tôi, tôi sẽ đại diện hương hồn chú út Bình bắt y đền tội. Ngay tức khắc mọi người giạt ra thành một vòng bán nguyệt nhường chỗ cho trận độ sức vô tiền khoáng hậu giữa hai ông trùm lân mãi võ. Không gian im lặng đến ghê rợn, những khán giả bất đắc dĩ chỉ biết há hốc mồm trước hai cái đầu người đã hóa đầu lân lắc lư. Chớ gì nữa, quân XE và quân MÃ ngoe nguẩy cặp giò như cái đuôi lân, toàn thân thì uốn éo chờn vờn phồng mang trợn mắt chúi vào nhau trước khi bắt đầu màn hỗn chiến.

- Bụp... Chát... Rầm... Chảng... Hự

Những tiếng động vang lên gọn lỏn lúc hai đối thủ nhập kê. Sau hai mươi năm chưa tái đấu, lần gặp lại này sư phụ môn Aikido và sếp Thiếu Lâm Nam Phái vẫn đồng cân đồng lượng. Con XE và con MÃ đều lãnh những đòn chí mạng lúc loạn choạng lùì lại.

Đột nhiên già Bo hú lên một tiếng dài. Dứt tiếng hú là tiếng hô lớn:

- “Ngựa Chạy Trên Sông”

Cánh tay vị ngư phủ phủ bóng dài ra như chiếc cần câu, đầu cần là một sợi nhợ lòng thông chừng nửa mét dính theo quân MÃ bằng sắt đẹp. Thái Trượng Phu không chậm trễ nửa giây moi trong ngực áo ra một cây côn nhị khúc nối liền với hai thanh gỗ bằng những đoạn xích sắt. Toàn thể khán giả chứng kiến đều tái mặt bởi gian hãm tràn ngập tiếng rít xé gió của hai loại vũ khí kỳ lạ. Chỉ có điều định mệnh đã sớm an bài với con XE. Coi kìa, trong ánh chớp loang loáng rừng rợn của côn nhị khúc, sợi nhợ trong tay già Bo uyển chuyển những vũ khúc như rắn luồn qua kẽ hở đoạn xích đánh thốc quân MÃ vào tam tinh Thái Trượng Phu.

- Ááá...

Lão đại gian hùng trùm buồn lậu đổ ập xuống như một thân cây trốc gốc. Vị ngư phủ thu sợi nhợ về cất giọng thần bình thần:

- Các vị cảnh sát hãy đưa lão vào bệnh viện cấp cứu của nhà giam. Mọi chuyện đã xong.

*

Mùng ba Tết, những tên trợ thủ đắc lực nhất của Thái Trượng Phu và Xì Thấu đều sa lưới cảnh sát. Đó là Thập Nhị Diêm La từng gieo kinh hoàng khắp vùng

Chợ Lớn một thời. Nhưng Thạch Sầu Đời không cần đợi đến ngày đó, nó không cần đợi lão trùm xã hội đen và phó tướng Xì Thấu ra tòa lãnh án tử hình hoặc chung thân khổ sai, nó cũng không cần đòi lại căn nhà mặt tiền đường Đinh Tiên Hoàng mà mẹ Lưu Đan sắp bán tháo bán đổ. Đối với nó, điều thuộc về công lý duy nhất là rửa được nỗi oan “tướng cướp” mà Đào Phá Bình đã phải hứng chịu dưới tuổi vàng suốt mười bốn năm.

Cái hôm dìu mẹ Thơm ra nghĩa địa thăm mộ ba Bình cùng với hai cha con già Bo, Thạch đứng lặng người mặc cho nước mắt giàn giụa. Tai nó lũng bùng trước nén nhang do mẹ khẩn vái:

- Ông Bình ơi, ông sống khôn thác thiêng làm ơn làm phúc về đây nhìn những người thân ông sum họp đông đủ. Huhu, con trai ông là Đào Phá Thạch đã hợp sức với bác Bí Bo vạch mặt kẻ thù giả nhân giả nghĩa. Ôi ông ơi là ông ơi...

Ông già Bo chỉ âm thầm đặt sợi nhợ có quân MÃ bằng sắt bên cạnh bó hoa. Ông lầm rầm:

- Bình ơi, tao thề không bao giờ sử dụng chiêu thức “Ngựa Chạy Trên Sông” nữa.

Ông quay qua Thạch ôm chặt nó vào lòng. Ông đặt bàn tay của nó vào bàn tay côi cút của đứa con gái nuôi và thủ thỉ:

- Hai đứa con là anh em, hiểu không Thạch. Sau này lớn lên con có nhiệm vụ che chở bé Mơ thay bác. Cha

con bác sẽ ở chơi nhà mẹ Thơm của con cho đến mừng 10 rồi đánh ghe về lại đảo Lý Nhơn. Con hiểu chứ?

- Ôi bác Bo...

- À mà còn vụ này nữa. Trong thời gian ở chơi bác sẽ chỉ giáo cho con thêm môn Hưu Quyền. Võ Aikido kết hợp với võ khí vô cùng độc đáo. Có phải con còn thiếu một sư phụ không hả Thạch?

“MƠ ƯỚC” PHỦ MÂY ĐEN

Cuối cùng giấc mơ của Thúy về một ngôi nhà từ thiện khổng lồ dành cho trẻ con mồ côi và lang thang vỉa hè đã thành sự thật. Khi tấm pano lớn hình chữ nhật được tốp thợ dùng dây kéo lên, đóng chặt vào phần chính diện cao nhất của ngôi nhà, cư dân xóm Đường Ray không ngớt trầm trồ trước ba chữ “trường Mơ Ước” được kẻ sơn trắng trên nền xanh hy vọng. Họ trầm trồ cũng phải, xóm lao động nghèo trừ đám nhà giàu mới phát mua đất đai cất vila, biệt thự tận đầu đường cách ly quá khứ đen tối, còn kỳ dư ai cũng chen chúc trong những mái nhà tôn lụp xụp thấp lè tè. Cô bé Thúy Bụi lam lũ đại diện cho bà con buôn gánh bán bưng bất ngờ dựng một ngôi trường cao tới hai tầng, có hẳn sân thượng tặng không cho lũ nhóc thiếu tình thương thì quá vĩ đại chứ sao. Trên đời chưa chắc ai đã làm được.

Thiên hạ xì xầm triển miên.

- Con Thúy đúng là thiên thần mắc đọa. Tui biết có nhiều lúc bụng nó đói meo, phải đi bán hột vịt lộn phụ với chiếc xích lô cà khổ của ông Tám Lục. Vậy mà lúc gặp lại cha Tây mẹ Pháp, con bé chẳng thèm xin xỏ gì, chỉ yêu cầu xây cái trường làm phước này.

- Chắc con Thúy nhớ lại kỷ niệm hồi thuở bị bà mẹ Việt Nam bỏ rơi ở Cô nhi viện đó.

- Thôi dẹp chuyện buồn bã qua một bên, ngày mai đám người lớn tụi mình phải diện đồ đẹp à nghe.

- O, Tết nhứt xong xuôi còn khoe mẽ với ai nữa hả ông già?

- Bà già chẳng biết gì ráo. Tui nghe ông chủ tịch phường nói ngày mai cánh truyền hình báo chí xuống quay phim chụp ảnh ngôi trường Mơ Ước đông lắm, ủy ban phường cũng cử người tham dự lễ cắt băng khánh thành. Tụi mình là bậc cha chú phải giữ uy cho con Thúy Bụi, đúng không?

Khi những người lớn hóng chuyện mỗi miệng tản ra ai về nhà nấy thì đến phiên nhóm Ngũ Quái ập vào coi mắt công trình thế kỷ của chúng. Xông đất về đêm dĩ nhiên huyền ảo là cái chắc. Mười giờ khuya, chúng lúi năm chiếc xe đạp thể thao vô cánh cổng sắt trước kia là bậc thềm xi măng máng nham nhở, nơi để chiếc xích lô.

Thạch Sầu Đồi bật công tắc điện trước tiên. Nó chép miệng cực kỳ thâm tử.

- Chậc chậc, đèn đuốc sáng đều từ trên xuống dưới. Thấy luôn cái bảng có mấy chữ “Chỗ để xe cộ” ngon lành.

Vậy là từ đây đám trẻ đã có một chỗ bỏ xe khỏi sợ phạm phông. Nhích qua cửa chính, Thạch đảo mắt về phía trái phê tiếp.

- Ê, căn phòng đề chữ “Phòng lưu niệm” nhét thứ gì bên trong hả Thúy?

Thúy Bụi lảng lảng mở cánh cửa ra. Các bạn cô tròn xoe mắt kinh ngạc trước chiếc xích lô đạp đã được chùi rửa cẩn thận nằm ở một góc, bên trên nệm xe là một phiến gỗ tam giác dài có hàng chữ sơn thật nổi “Cần câu cơm của dưỡng phụ Tám Lục”. Nhưng đâu đã hết, trên chiếc bàn lớn hình bầu dục phủ voan trắng bày la liệt các dấu ấn chiến công của Ngũ Quái: từ chiếc điện thoại di động của băng cướp kiêm trùm buôn thú hoang dã Hùm Sáu Ngón mà Quyên Tiểu Muội đã nhái giọng sử dụng, đến chiếc hộp quẹt Zippo năm vạch và các mũi phi đao của bọn quái vật bang California bị Sơn Đại Ca tịch thu, cho đến tờ báo đăng tin “Tìm thân nhân” mà Thúy Bụi cắt ra trong vụ đụng độ đám Con Cóc Vàng Bangkok, rồi tiếp tục là các thỏi son, hộp đất sét dẻo lấy dấu ổ khóa, lọ thuốc mê Cloroform của đám giáo phái Thiên Sứ, cuối cùng là phong bì rỗng từng đựng một triệu đồng thưởng của Thạch Sầu Đồi trong đại hội Lân Sư Rồng cộng với xấp ảnh chụp

đại sào huyết bọn buôn rượu lậu Thái Trượng phu do cảnh sát tặng.

Giọng Thúy đầy xúc động:

- Mình đã cố gom một phần, còn một phần do đại úy Lý Thạch Sanh cung cấp hiện vật tài liệu. Anh ấy muốn nhóm chúng ta có một căn phòng lưu niệm để đời sau các cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Bốn đứa Sơn, Hoàng, Quyên, Thạch long lanh mắt nhìn nhau. Tiếng Thúy nhẹ tên:

- Các bạn khỏi cần tham quan hai tầng lầu trên bởi nó cũng giống như một trường học chia nhiều lớp kiêm chức năng ký túc xá đủ nuôi dạy khoảng năm mươi trẻ bụi đời trở lại. Trên sân thượng có mái che được bọc bằng lan can bốn phía cao tới cổ thì dành cho lũ nhóc tập thể dục buổi sáng hoặc dành đua nhảy dây. Đứng ở đây liếc về bên phải, chúng ta sẽ thấy một căn phòng ẩm cúng đề bảng “Phòng quản lý” còn phía dưới là nhà bếp, nhà vệ sinh của các chị nuôi tự nguyện do ủy ban phường cử đến thay phiên mỗi ngày.

Thúy thuyết trình hùng hồn như một nhà văn khiến Thạch ngơ ngẩn. Nó lè lưỡi:

- Bạn sẽ làm quản lý hả Thúy?

- Không!

- Chẳng lẽ ông Henry hoặc bà đầm Alice. Tôi nghe bạn nói sau buổi cắt băng khánh thành trường Mơ Ước sáng mai là hai đấng thân sinh của bạn vù máy bay qua Bangkok rồi cơ mà.

- Bởi thế mình mới đổ.
- Ai cà?
- Một thiếu nữ xinh xắn chừng độ tuổi tôi và Quyên, có hai bím tóc ngổ ngỗ.
- Trời đất, là cô bé Mơ ư?

Mặc kệ Thạch Sầu Đồi há hốc mồm vì không ngờ ái nữ của sư phụ Bí Bo lại chịu trụ lại ngôi trường để giữ chân “quản lý”, Thúy cười tùm tùm.

- Bạn tốt nghiệp môn Hầu quyền pha trộn Hiệp khí đạo với già Bo rồi phải không, hèn chi già Bo yên tâm đánh ghe máy về Cần Giờ trưa nay giao cô Mơ cho Xóm Đường Ray của tôi săn sóc. Hì hì, tôi đã “làm việc” với cô Mơ và cô nàng rất đồng ý nhận trách nhiệm quản lý mấy chục nhóc giang hồ. Hình như cô nàng cố tình đăng ký hộ khẩu ở Sài Gòn để hàng ngày ngó cái bộ mặt khỉ của bạn đó Thạch, á à...

Khỏi phải nói, Thạch bẻ mười ngón tay răng rắc cúi gằm mặt cho đỡ xấu hổ. Hồi trưa lúc ông thầy võ Aikido kiêm bác Bí Bo rù rì chào từ biệt mẹ nó, nó cứ tưởng ông già giỡn chơi. Đến khi ông già loay hoay dặn dò cô bé xú biển có hai bím tóc lắc lư sau gáy rồi nháy mắt với nó, nó đã hơi nghi nghi một chút. Đến bây giờ Thúy Bụi xác định, cu cậu mới phát hoảng.

Tuy vậy Thạch vẫn nói cứng:

- Ai cũng biết tôi có tâm hồn trong trắng, nhỏ Mơ chẳng mắc mớ gì đến... trái tim chai đá.

- Chớ nói ngược, hì hì. A, các bạn cần nắm sự kiện quan trọng này.

Thúy gặt gù một cách bí ẩn và lôi phái đoàn quanh lại nhà để xe cộ. Cô bé dừng chân khoảng mười giây để định vị trí, sau đó cúi xuống gõ một nắp ván hình vuông sát bức tường quét vôi. Nắp ván sàn nhà bằng gỗ cực tốt dày cui được sơn trùng với màu xi măng nếu không tinh mắt còn lâu mới phát hiện nổi. Cô giải thích:

- Chúng ta sẽ xuống “căn cứ” của Ngũ Quái dưới tầng hầm bằng một cầu thang chắc chắn. Vì bên trong ngôi nhà lâu mới xây dành hết cho trường học và ký túc xá nên tôi mới đề nghị nhà thầu xây dựng thiết kế “tổ ấm” chúng ta tại nơi để xe. Nguyên khu nhà xe thuộc quyền chúng ta.

Mọi người ngỡ ngàng lục tục theo chân Thúy xuống cầu thang. Cô bé bật công tắc điện tầng hầm xong là sập nắp ván lập tức. Ánh đèn sáng lóa soi mòn một căn phòng bê-tông rộng rãi. Trong phòng có khoảng mười cây cột chống đủ mức năm cái vồng nằm coi tivi. Mà tivi, đầu máy video, cassette, máy điện thoại cố định... đều có hết chớ sao. Tất cả lù lù trước mặt đám trẻ như một phép lạ trong phim “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”. Ấy là chưa kể một kệ sách ba tầng, trên mỗi tầng cơ man nào là sách đủ cho chúng nghiên cứu hàng tháng.

Quyên mê sách số một cho dù cả năm đứa đều thuộc dân nghiền truyện trinh thám, phiêu lưu mạo

hiếm. Cô bé chạy ào đến hàng kệ sách soi gáy sách mỗi tầng. Quyên reo như trẻ con:

- Bận quá là một bà tiên, Lolita mắt tím ơi. Mình thấy có sách của Jules Verne, sách nói về thám tử Sherlock Holmes, sách của Walt Disney, Doremon, sách tìm hiểu đặc tính các loài thú trên trái đất, sách khoa học giả tưởng dịch của nước ngoài, ôi chao...

Thúy cười ngất:

- Văn hóa mình còn thấp lắm. Tủ sách đó của dì Alice đặt cọc các nhà sách đem đến đấy, còn trang thiết bị máy móc điện tử là do ba Henry của mình mua. Hai ông bà đều muốn chúng ta có một “căn cứ tiện nghi” để phát huy trí tưởng tượng làm việc nghĩa.

Đám trẻ lặng người. Trong không gian yên tĩnh, Sơn Đại Ca lẩm bầm:

- Cám ơn người lớn, chúng ta rất cần một căn cứ, họ đã hiểu chúng ta..

Hoàng Lăng Tử búng tay cái chách.

- Chúng ta sẽ đặt Tổng hành dinh ở đây với ổ khóa hắc hoi. Còn biệt thự Bông Sứ nhà Quyên, Xóm Chùa của Thạch, Xóm Lách của Sơn sẽ là ba căn cứ di động của nhóm.

*

Đúng như thông tin truyền miệng của bà con xóm Đường Ray, mới tinh sương trường Mơ Ước đã mở cửa đón khách. Trên bãi đất trống gần ngôi nhà cũ của

Thúy, lũ trẻ mồ côi lang thang đầu đường xó chợ tự làm tổng vệ sinh sạch sẽ và sau đó tự xếp hàng trật tự dưới sự chỉ huy dịu dàng của quản lý Lâm Thị Mộng Mơ, người nữ giám thị mười lăm tuổi đầu tiên của trường Mơ Ước. Cách không xa bãi đất trống nơi lũ nhóc tụ tập là một bụi gỗ đã chiến, bên trên có micro, loa phóng thanh và một vài chậu hoa mang dư âm mùa xuân. Dưới bụi gỗ chừng năm mét là một loạt ghế xếp do ủy ban phường huy động từ Hội trường để quan khách có chỗ ngồi. Trong không khí bàng bạc mùi cổ tích, tất cả các phụ huynh của Nhóm Ngũ Quái đều có mặt đông đủ, khởi đầu là ông Henry, bà Alice hai đấng thân sinh ra Thúy Lolita, ông Bùi Văn Trình và bà Sáu Thọ May ba má của Bùi Thái Sơn tức Sơn Đại Ca, ông Đỗ Long, bà Vỹ Dạ cha mẹ của Đỗ Thị Thuyền Quyên tức Quyên Tiểu Muội, rồi bà góa phụ Đào Phá Bình nhũ danh Nguyễn Thị Thơm, mẹ của Đào Phá Thạch tức Thạch Sầu Đồi. Chỉ riêng Hoàng Lăng Tử là không có thân nhân. Gã thư sinh mặt đẹp như tài tử với mái tóc dài phủ gáy chỉ im lìm vuốt ve chiếc mỏ cong vút của đại bàng Bụt.

- Bụt à, tao và mày cũng mồ côi giống lũ nhóc đang xếp hàng há. Bốn người bạn tao đều lần lượt trải qua sóng gió dính dáng đến gia đình không biết lần này tao với mày có phải là nhân vật chính không đây?

Thiên hạ không cần biết gã tư lự ra sao vẫn cứ lục tục đổ đến. Mới đầu là ông Chủ tịch phường, đồn

trưởng công an địa phương, các đoàn thể, các khách mời của công ty dầu lửa Alice liên hệ làm ăn ở Việt Nam, và sau đó là cả một lực lượng báo chí hùng hậu đổ bộ với đủ thứ trang thiết bị linh kính khiến trẻ con reo hò vang trời.

Thạch rút lui ra một chỗ khuất dòm ngao ngán. Nó chẳng ham chương bộ mặt Tề Thiên Đại Thánh của mình lên truyền hình chút nào. Giữa lúc cu cậu còn đang xớ rớ thì từ sau lưng một âm điệu vang lên ngọt như... mơ.

- Sao thui thui vậy anh Thạch?

- Ủa, cô Mơ hả. Ồ...

- Đám học trò em ngoan lắm nên em mới có thì giờ rảnh để ý đến anh đó. Ba Bí Bo của em lên đường đột ngột quá, ổng nói rằng ân đền oán trả đã xong. Không cần thiết phải nấn ná thêm. Xưa nay ba em chỉ mong được ẩn dật vui thú sông nước khỏi bị ai quấy rầy.

Thạch sừng sốt ngắm em gái họ Lâm thua nó một tuổi. Khỉ ạ, con nhỏ ngộ hết biết với hai bím tóc lúc lắc có giọng nói ngọt như... nước biển Cần Giờ. Con nhỏ nào có gắt gỏng như Thúy Bụi, nàng tự động xưng em dù vai vế đáng lẽ là chị nó. Còn hỏi, bác Bí Bo là anh kết nghĩa của ba Bình nó, phải chưa. Ấy là chưa kể dung nhan “bánh mật” của Mơ xuất sắc chẳng thua kém Quyên và Thúy, nàng có khuôn mặt bầu bĩnh rất phù hợp với bộ mặt khỉ của nó. Nghĩ như vậy Thạch cảm thấy lòng dạ bớt... sâu đời. Nó bạo dạn:

- Mơ thấy tôi ăn mặc được không?
- Đẹp. Anh vui vẻ hơn anh Sơn và anh Hoàng nhiều, em thích làm bạn với ai có năng khiếu tiểu lâm hài hước.
- Mơ học lớp mấy?
- Dạ, học lớp mười trường Duyên Hải.
- Chết mồ tổ, học lực lớp mười nghĩa là ngang ngửa Thuyền Quyên. Thạch cười toe.
- Mai mốt rảnh dạy kèm tôi học nghe cô Mơ. Tôi khoái song toàn văn lẫn võ.
- Ừ!
- Tôi nghe bạn bè nói cô Mơ tình nguyện làm quản lý trường Mơ Ước là vì... vì... vì...
- Vì thương lũ trẻ mồ côi giống hoàn cảnh em, anh Thạch ạ. Ba Bí Bo của em cũng đồng ý cho em chuyển trường từ Duyên Hải về đây kể từ niên khóa tới.
- Thạch Sầu Đời mất hứng, con nhỏ Thúy xạo ác. Thế mà dám bảo Lâm Thị Mộng Mơ trụ lại Sài Gòn là vì mê “nhan sắc Tề Thiên” nó cơ. Trong lúc cu cậu đang quê xệ thì tiếng Sơn Đại Ca vang rền:
- Lại đây Thạch. Anh Lý Thạch Sanh và anh La Thông muốn gặp tụi mình.

* *

Hai vị đại diện đội đặc nhiệm hình sự, “bạn già” của Ngũ Quái đến dự lễ cắt băng khánh thành ngôi trường Mơ Ước bằng chiếc Jeep quen thuộc. Những

đứa trẻ chung hững khi thấy trên cầu vai của đại úy Sanh đóng lon thiếu tá còn trung úy Thông thì lon đại úy hẳn hoi.

Thúy Bụi giả đồ lè lười.

- Xin chúc mừng tân thiếu tá và tân đại úy.

La Thông cười ha ha:

- Thôi đi cô chủ nhỏ trường Mơ Ước. Thực ra tụi anh có được thăng cấp bậc cũng là nhờ một phần công lao phá năm vụ trọng án của tụi em, ha ha...

Lý Thạch Sanh trầm ngâm:

- Chúng ta kéo ra một chỗ vắng đi, tranh thủ lúc ông Chủ tịch phường đọc diễn văn và bà Alice phát biểu cảm tưởng, tụi mình họp đột xuất nhé.

Thế là bảy nhân sự ngồi bệt xuống bãi cỏ gần đường ray xe lửa thành một vòng tròn. Sơn lằm lì:

- Em thấy báo chí truyền hình xuống phỏng vấn đưa tin rầm rộ không ổn chút nào. Việc dựng lên một ngôi trường nuôi dưỡng trẻ bụi đời không có gì âm ỉ đối với những ai có tấm lòng vì đồng loại.

- Anh hiểu. Trong gần năm chục đứa trẻ sắp có tổ ấm, anh biết có chục em ở khu Tân Định, chục em khu Đa Kao, năm em khu Cầu Muối, năm em khu chợ Bình Tây, chục em ở Bảy Hiền và Thủ Đức, số còn lại do Thúy gom rải rác, đúng chứ?

- Ồ, em đâu có nói về nguồn gốc của chúng. Lũ trẻ có thể xuất thân từ bán báo, bán vé số, bong bóng, đánh giày, xin ăn, thậm chí móc túi cũng được. Vấn

để ở đây là liệu cách thức đưa tin của các vị nhà báo có lợi cho tụi em hay không, anh phải biết tụi em chỉ là một nhóm thám tử nghiệp dư hành động ngoài giờ học và mưu sinh kiếm sống, tụi em hoàn toàn không muốn bị bọn tội phạm để ý.

Lý Thạch Sanh gật gù:

- Chính vì thế mà anh đã giấu kín các chiến công của tụi em khi các phóng viên tò mò. Họ chẳng biết gì hơn ngôi trường mồ côi này đâu.

- Nhưng trước mắt là ngày mai các báo sẽ đưa tin, anh đừng coi thường các phóng viên, họ sục sạo như đại bàng Bụt săn gà.

Đại úy Thông gục gặc rồi khều tay thiếu tá Sanh. Anh nheo nheo mắt:

- Chú mày cảnh giác là đúng. Báo chí chưa làm rùm beng nhưng bọn tội phạm đã ghen tỵ với Ngũ Quái rồi. Nói được không anh Sanh?

- Được.

La Thông nghiêm giọng:

- Thời gian gần đây trên địa bàn thành phố chúng ta xuất hiện một băng cướp trẻ tuổi mang biệt danh là “Ngũ Quỷ”. Theo tin điều tra sơ khởi, bọn chúng gồm năm thanh niên có võ nghệ và liều lĩnh, tuổi từ mười tám đến hai mươi. Tụi anh chưa biết chúng ra lò từ đâu nhưng các trại cải tạo như Suối Máu, Tân Phú, Xuyên Mộc, Dakrông, Bù Gia Mập mỗi trại đều báo có một phạm nhân vượt ngục. Tại sao từ năm nơi

cách xa như thế, chúng lại liên kết với nhau thành lập băng Ngũ Quỷ ở Sài Gòn. Chúng chịu sự chỉ huy của ai và biệt danh Ngũ Quỷ của chúng có phải nhằm thách thức năm hiệp sĩ thiếu niên của chúng ta không thì... tội anh chưa rõ.

Thạch Sầu Đồi rung động:

- Tội Ngũ Quỷ đã gây tội ác nào chưa?
- Hình như chưa, dù tiền sử của chúng toàn là đầu trộm đuôi cướp vào tù ra khám như cơm bữa.

Quyên Tiểu Muội đứng phất dậy:

- Có đó. Sáng sớm trước khi đến đây em đã gặp một trong năm con Quỷ đó biểu diễn tài nghệ ăn cướp thật tinh xảo.

Cả đám ngây người nhưng Quyên tỏ ra rất bình tĩnh, cô thuật lại từ từ:

- Hôm nay em đi xe đạp chớ không chạy Spacy nên cố tình đạp vòng vèo qua mấy công viên hứng khí hậu trong lành. Lúc đạp ngang công viên Hoàng Văn Thụ em bị cản lại bởi một đám đông lơ nhố tụ tập quanh một sòng bầu cua tràn ra cả lề đường. Bất đắc dĩ em dừng xe lại quan sát, trời ạ, sòng bạc sát phạt lớn kinh khủng, đã hết Tết mà họ còn ăn thua cả triệu bạc. Em thấy trên tấm nhựa vẽ “nai bầu gà cá cua tôm” từng cộc năm mươi ngàn xếp lớp trên các ô đặt. Người cầm cái sòng bầu cua là một thanh niên mặt mày cứ như quỷ từ địa ngục trời lên. Trong vòng mười lăm phút, gã ăn sạch sẽ tiền bạc của những

“bác thằng bần” ráo nạo. Một con bạc có lẽ giàu có nhất chửi rửa, anh ta nói rằng “gã mặt quỷ” đã chơi ăn gian, gã dùng ba hột bầu cua có mặt sắt vụn bên trong và hai cái đĩa khác nhau để lắc. Trong đó có một đĩa độn nam châm hút sắt. Ôi...

- Sao, sao hả Quyên?

- Mấy con bạc tướng tá dữ dằn mà không ăn nhằm gì tới gã mặt quỷ. Gã rút phăng mã tấu liệng lên sòng bầu cua tuyên bố gã chính là “Ngạ Quỷ” mới vượt ngục khiến cả lũ sợ xanh mặt bỏ chạy tán loạn. Ngay tức khắc sòng bạc không còn một mống nào.

Ngũ hủ tướng xôn xao còn thiếu tá Sanh và đại úy Thông nhìn nhau dò hỏi. Năm giây sau vị đội trưởng đặc nhiệm cất tiếng:

- Cám ơn cô bé đã cung cấp nguồn tin ban đầu. Chúng tôi sẽ cho người quản lý khu vực Hoàng Văn Thụ ngay bây giờ.

Đội phó La Thông rút máy bộ đàm ra hò hét. Một lát sau, anh nhún vai.

- Địa phương nói rằng ở khu công viên không có một sòng bầu cua nào dám hoạt động. Hừm, bằng Ngạ Quỷ này quả coi thường pháp luật, có lẽ bọn chúng rút dù hết bằng xe gắn máy.

- Em cũng nghĩ vậy, Quyên gật đầu, trên vĩa hè dựng đầy Dream, Cub, Astrea chứng tỏ đó là một sòng bạc cơ động.

Đúng vào lúc không khí trầm trọng, bà Alice từ đằng xa khoác tay ông chồng Henry vẫy Thúy rồi rít. Cô bé rù rì với họ một hồi rồi chạy đến cong môi:

- Ba Henry và dì Alice trước khi ra phi trường về Bangkok đã có đặt tiệc liên hoan mừng ngôi trường Mơ Ước ra đời tại hội trường ủy ban phường. Hai ông bà nói tiếng Việt chưa giỏi lắm nên nhờ Thúy mời mọi người ở lại dự tiệc.

Ở lại dự tiệc chỉ là chuyện... nhỏ cho dù lũ Ngũ Quỷ có xuất hiện cạnh bên. Hai vị sĩ quan và đám trẻ chẳng lẽ phản đối, chỉ riêng Hoàng Lăng Tử trầm ngâm khó hiểu. Sơn Đại Ca quàng vai gã đẹp trai lôi ra một góc trống.

- Suy nghĩ gì hả Hoàng, bọn Ngũ Quỷ các ké đó chưa đủ sức tạo nên đám mây đen phủ lên trường Mơ Ước đâu.

- Ừm.

- Mày bí hiểm như một con gấu.

- Một con gấu thì phải chui tọt vô hang. Tao có linh tính kỳ này đến lượt tao.

- Sao?

- Mày, Thúy, Quyên và Thạch đều là nhân vật chính trong bốn vở kịch mạo hiểm vừa qua, chỉ còn thiếu mỗi tao. Tao cảm thấy nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa.

- Mất trái mày giựt dữ quá.

- Có Chúa chúng giám, phản xạ kiểu đó nghĩa là điềm dữ. Ủm, không hiểu trên núi Ba Ngàn Mét có chuyện gì xảy ra vậy cả?

- O, má Sáu của tao từ trong hàng ghế đại biểu chạy tới chỗ tụi mình kìa.

- Trời hồi, trên tay cô Sáu Thọ May là một bức thư màu đỏ. Có chuyện rồi... Hoàng Lăng Tử buông tiếng thở dài. Gã không ngờ số phận lại ập tới với mình nhanh đến thế.

ĐIỂM XẤU

Sau trọn ngày chủ nhật sống như một kẻ mất hồn với bạn bè, đêm đến lúc nằm dang thẳng cánh với Sơn Đại Ca trên bộ ván lộ thiên ở cạnh dòng kinh đen Xóm Lách, con người vào sinh ra tử tên Hoàng mới dần dần tỉnh táo trở lại. Gã mơ màng ngó ánh trăng thượng tuần đang phả ánh sáng mê hoặc xuống cây vú sữa, nơi con đại bàng khoác xiêm y trong lồng sắt treo tòn teng trước ánh trăng. Con đại bàng nhớ núi muốn về giống gã chẳng, hay là nó thổn thức vì suốt ngày không xức con mồi nào tươi sống chỉ toàn chấp thức ăn nấu chín?

Gã chất lưỡi:

- Bữa tiệc chia tay ông bà Henry kéo dài tới chiều vui quá há. Thúy Bội còn nói rằng trong tương lai cha mẹ cô ấy sẽ tạo điều kiện cho tụi mình du lịch khắp

châu Á và thế giới. Ở xứ nghèo tội mình, ếch ngồi đáy giếng chẳng giống ai.

Sơn lâm bẩm:

- Tao không phải là thằng lãng tử như mày, quê hương mình biết bao nhiêu cảnh sơn thủy hùng vĩ, di tích lịch sử, đền miếu hang động bí ẩn mà chúng ta chưa một lần đặt chân tới. Tao hằng mong có dịp làm một cuộc phiêu lưu ra miền Bắc hoặc miền Nam giáp vịnh Thái Lan. Thử hỏi chúng ta đã biết gì về sào huyệt nghĩa quân của hùng thiêng Bãi Sậy là ông Hoàng Hoa Thám, rồi gò Đống Đa hiển hách Nguyễn Huệ vùi chôn giặc Thanh xâm lược, rồi Bạch Đằng giang với trận thủy chiến của Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, sông Hát Giang nơi Hai Bà Trưng tự trầm, đất Phong Châu khai sinh triều đại Hùng Vương... nước mình ngon lành hơn thiên hạ nhiều, Hoàng ơi.

- Tao khoái săn tội phạm hơn. Tưởng tượng vừa viếng Chùa Hương vừa bắt bọn thổ phỉ là đủ thấy đã đời. Tại sao không có ngày chúng ta lặn như rái cá ở vịnh Thái Lan săn lùng bọn hải tặc chó?

- Mơ ước của Thúy đã thành sự thật thì mơ ước của tao với mày cũng chẳng viễn vông. Chỉ có điều...

- Sao?

- Mày đừng đánh trống lảng nữa Hoàng. Lá thư màu đỏ vẽ hình con đại bàng ngoài phong bì mà má Sáu tao đưa cho mày rõ ràng có vấn đề nghiêm trọng. Đừng giấu tao nội dung bên trong nữa, hồi đó đường

phụ Tám Lục của Thúy Bội cũng nhận một lá thư tương tự như vậy và lên đường cấp tốc.

Hoàng thở mạnh:

- Sáng sớm mai tao cũng lên đường cấp tốc đây.

Gió từ dòng kênh thổi lồng lộng nhưng không thổi nguội được cái đầu bốc lửa của Hoàng Lăng Tử. Gã thì thầm:

- Sư phụ Đinh Kheo của tao chỉ gửi theo đường bưu điện phong bì màu đỏ khi có yêu cầu tối quan trọng. Sở dĩ ngoài thư vẽ hình con chim đại bàng vì hang động mà thầy tao tu luyện núi Ba Ngàn Mét trước kia là một ổ thần điêu vĩ đại.

- Còn nội dung lá thư?

- Cực kỳ đơn giản, để tao đọc lớn cho mày nghe: “Phan Thành Hoàng nghe đây, sư phụ có chuyện cần thiết phải gặp mặt con, con cũng như là con trai của sư phụ trong những lúc như thế này. Con hãy đăng sơn gấp để còn gặp ta và sư bá Tám Lục”.

Hoàng kết thúc:

- Bên dưới lá thư là chữ ký của hai ông thầy võ đệ nhất cao thủ với dấu triện rành rành. Chà...

Sơn tư lự. Mãi đến lúc này hắn mới biết Hoàng Lăng Tử họ Phan, Phan Thành Hoàng. Một ông võ tướng khi lìa đời thường được dân chúng sắc phong làm “Thành Hoàng” để cúng bái. Bạn hắn làm Thành Hoàng thiệt ư? Bạn họ Phan, ta họ Bùi, Bùi Thái Sơn, Quyên họ Đỗ, Thúy họ Vũ, Vũ Thị Lolita Thúy. Ha

ha, còn Thạch họ Đào. Lạ lùng, mỗi đứa một họ như bá tánh của vua Hùng. Họ Phan, họ Bùi, họ Đào, họ Đỗ, họ Vũ. Cứ như là trăm họ ngôn ngôn.

Giọng Hoàng trầm hẳn:

- Chưa bao giờ sư phụ tao lại nói gở như thế, tại sao lại viết “Con cũng như con trai của sư phụ trong những lúc như thế này”. Mà hiểu không Sơn, đó là một điềm xấu.

- Ông thầy người dân tộc Bana của mà có hay bị bệnh không?

- Trừ phi bị “tẩu hỏa nhập ma” còn không con vi trùng nào hạ nổi thầy Đinh Kheo. Hừm.

- Đừng sốt ruột nữa, ngủ một giấc lấy sức sáng mai từ giả các chiến hữu.

- Không kịp. Mà phải đưa tao ra bến xe miền Đông khoảng 4 giờ để nhảy xe tốc hành. Tao còn phải ngụy trang quần áo đi đường cho con Bụt để bà con dò dòm ngó. Mà phải biết khi lên đến thị xã Đắk Lắk, tao và con đại bàng còn phải băng rừng lội suối vài chục cây số trước khi trèo lên ngọn Ba Ngàn Mét.

- Chắc chắc...

- Vậy mà hồi đưa Tám Lục lên núi, ông già leo tỉnh như không. Ông trở thuật phi một hành KungFu làm tao rượt muốn hụt hơi.

Sơn lim dim mắt. Hẩn hẩn bầm một mình:

- Tối mai tao có cuộc thi lên đai Vovinam. Cụ thể là thi lấy đai cao thứ nhì chỉ thua đai của chương môn

nhân Việt Võ Đạo. Thật đáng tiếc là mày vắng mặt với tu thế khách mời, e hèm...

* *

Trong giờ ra chơi, Quyên Tiểu Muội kể với Sơn Đại Ca:

- Một cậu bé trong lớp mười của mình trên đường đến trường bị một tên lưu manh có võ biệt danh là “Bạo Quỷ” trấn lột hết tiền bạc, đồng hồ trên người.

- Trời đất!

- Đại ca không cần phải tiếp xúc với nạn nhân. Biết mình thuộc nhóm Ngũ Quái nên cậu bé yên tâm thuật đầu đuôi có sự. Rằng tên Bạo Quỷ ấy mặt bè bè như cái mâm bị rỗ ăn thủng. Gã ngụ tại quán cà phê “Vi Vút” cách trường một ngã tư. Gã còn hứa hẹn sẽ ngồi ở quán từ sáng tới chiều để thu thuế học trò trường Cao Bá Quát lỗ đi ngang chỗ gã.

- Xác xược đến thế là cùng, mình biết cái quán mang tên Vi Vút.

- Gã Bạo Quỷ đó làm phách hơn đại ca tưởng nhiều. Chính cậu bé lớp mười đã bỏ nhỏ với mình rằng, gã tuyên bố “luộc” vài đứa trường Cao Bá Quát cho nhóm Ngũ Quái biết thế nào là lễ độ. Làm như gã có nội tuyến trong trường nên biết mình và đại ca học ở đây đấy.

Sơn Đại Ca gầm lên một tiếng như sư tử rống. Cũng may tiếng gầm của hắn trùng với tiếng chuông reng

báo hiệu hết giờ ra chơi thành thử đỡ bị thầy giáo giám thị quan tâm.

11 giờ rưỡi trưa, vừa tan trường là Sơn Đại Ca còng lưng đạp xe chạy song song với chiếc Spacy 100 của Quyên. Qua khỏi ngã tư, hấn bắt đầu đảo mắt. Quán Vi Vút tuy là một quán cà phê sân vườn nhưng mặt tiền nhô ra gần sát ngoài đường, người ngồi bên trong tha hồ lợi dụng cây cối rậm rạp quan sát thiên hạ bằng thích, ngược lại từ bên ngoài nhìn vô kể như... thua.

Sơn nháy mắt với Quyên rồi nhảy xuống xe đạp. Hấn huýt sáo:

- Đứng trong hẻm coi hai cái xe nghe, tôi xâm nhập quán kêu tên mất dạy ra hỏi tội.

Sơn men theo bờ tường nhanh như sóc. Trong đầu hấn, một “khuôn mặt bè bè như cái mâm bị rỗ ăn thủng” không ngừng nhảy nhót, một khuôn mặt xấu xí cỡ đó chắc chắn không thể nào lẫn lộn với khách khứa thanh lịch uống cà phê. Coi, hấn vừa mới lách qua cổng quán, Quyên Tiểu Muội đã hét:

- Sơn Đại Ca ơi, gã ở sau lưng kia kìa.

Sơn búng người đứng một vòng lộn lại đủ để chứng kiến Bạo Quỷ ra tay nhanh như chớp. Quỷ tha ma bắt, tên tội phạm mặt rỗ vượt ngục ranh mãnh hơn mọi sự ước đoán của hai đứa trẻ. Có vẻ như gã biết cả giờ tan học của lớp sáng trường Cao Ba Quát, có vẻ như gã thả “cậu bé lớp 10” bị trấn lột về để áp dụng kế “thả con tép bắt con tôm”, và có vẻ gã đã thoát ra

ngoài khi nhắc thấy bóng chiếc xe thể thao của Sơn. Không còn gì để nghi ngờ, gã đã phục kích bên hông con hẻm thật hoàn hảo để bây giờ khống chế tuyệt đối người đẹp.

Gã cười sằng sặc:

- Mà biết tao là ai chưa, hê hê hê.

Sơn tê tái nhìn cô bạn gái tuyệt vời của hắn run rẩy trong cánh tay xăm hình dã thú của con Bạo Quỷ. Cô bé gần như nghẹt thở, tà áo dài trắng tinh khiết bị vấy bẩn một cách thô bạo. Tên tội phạm đang bị truy nã thần nhiên siết cổ cô gái lôi tuột khỏi yên chiếc xe ga.

Sơn nghiêng răng kèn kẹt.

- Buông bạn tôi ra, ông anh. Tôi sẵn sàng nộp tiền mãi lộ ngay tức thì.

- Hê hê, con bé hoa khôi này còn thơm hơn cả tiền. Tao tuy mang tiếng là Con quỷ thô bạo nhưng cũng biết thưởng thức của cái trời cho ấy.

Quán cà phê Vi Vút mở nhạc ì xèo át hết mọi tiếng động khác trong con hẻm vắng ngắt. Sơn không đủ can đảm ngấm cái mồm mát vệ sinh của gã Bạo Quỷ sắp chạm vào một bên má của Quyên, hắn trừng trừng ngó xuống chống chân chiếc Spacy.

- Ê ê, có con rắn dưới đất...

Đòn hư chiêu của hắn mang lại hiệu quả cấp kỳ. Gã mặt rở vừa nói lỏng vòng tay thép khỏi chiếc cổ trắng ngần của Quyên để tập trung đối phó với “con rắn cổ tích” thì Sơn Đại Ca đã tự nhắc thân mình lên

không trung song song với mặt đất. Trong tích tắc, nhị cước của hắn bung tới tấp vào trán lẫn mũi tên Bạo Quỷ. Hắn bung chính xác đến mức tuyệt đối dù mái tóc thề của Quyên đang rũ rượi kể bên.

Chiêu biến thế từ đòn tử “cắt kéo” môn phái Vovinam làm tên tội phạm vắng tuốt ra xa. Gã văng tới tận đầu con hẻm và nằm giãy giụa như muốn “trồng cây chuối”.

- Á á á...

Sơn chồm tới tính “gút” số phận tên Bạo Quỷ, dè dàu gã bật dậy tựa lò xo. Khả năng chịu đòn của tên cướp vượt ngục thật phi thường, với cái đầu lắc lư đầy máu, gã lùi hẳn ra đường cái hét lớn:

- Mày là thằng Sơn thủ lãnh Ngũ Quái Sài Gòn phải không?

Không một tiếng hồi âm, Sơn vỗ đùi phóng vút tới nhưng vẫn chậm hơn gã nửa bước. Nhanh như một tia chớp, con quỷ thô bạo trong cơn mặt lộ lao bắn ra đường nhựa chìm lìm trong dòng suối xe cộ ào ào. Sơn Đại Ca dụi mắt lia lịa, hàng loạt xe hơi và mô tô lướt qua vậy mà gã biến mất tiêu.

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài.

- Không biết con Ngạ Quỷ lác bầu cua gian lận tài nghệ thế nào, riêng tên Bạo Quỷ mặt mâm này quả là thú khó nuốt.

Quyên ôm chầm lấy hắn thút thít. Hắn chỉ lẳng lặng bứt một sợi tóc thề của cô bé thổi phù phù.

- Nín đi Quyên. Gã sẽ lặn sâu tối thiểu một tuần lễ. Hừ, nếu đặt Hoàng Lăng Tử thay vị trí của tôi thì tên cướp khà ố đó chắc hồn quy địa phủ. Về thôi.

* *

Suốt buổi chiều, Sơn Đại Ca không ngừng ngẫm nghĩ về gã lưu manh nguy hiểm. Hắn ngẫm nghĩ trong lúc dán keo nguyên tử một loạt đế giày phụ ông Trình, hắn ngẫm nghĩ trong lúc xỏ chỉ luồn kim và đơm cúc áo phụ má Sáu Thọ May, hắn ngẫm nghĩ trong lúc chẻ một thước khối củi được giùm hàng xóm, và giờ đây nằm dài xả hơi trên chiếc giường lộ thiên phơi ngoài sân, hắn vẫn còn ngẫm nghĩ.

Chớ gì nữa, lý do nào tên tội phạm đang bị truy nã lại rành tên họ hắn đến thế, trong trường Cao Bá Quát học sinh đa số hiền lành chẳng đứa lớp sáng nào dám dây dưa với đám xã hội đen. Trường trung học mang tên một thiên tài thơ ngông cuồng này vốn có kỷ luật rất nghiêm. Niên khóa trước, Ban giám hiệu từng đuổi một học trò lớp 12 mang lén lút cần sa - còn gọi là “bồ đà” - vô lớp trong giờ học, bất chấp áp lực đồng tiền và sự đe dọa của vị phụ huynh luôn vỗ ngực là giàu ngang tĩ phú. Sơn còn nhớ thằng học trò hơn hắn hai tuổi và từng học trên hắn một lớp đó có cái tên dài thòng là Nguyễn Đình Phạm Húy, cha của Húy hình như làm chủ một lô tiệm sơn mài cao cấp chuyên cung cấp hàng cho các mối

lái ngoại quốc trên đường Đồng Khởi. Chẳng lẽ lại là Húy?

Sơn lại tự rà soát những tia sáng khác trong đầu. Hừm, có lẽ ngoài thằng hút “bồ đà” bị đuổi khỏi trường duy nhất vào năm ngoái, hẳn chưa hề gây thù chuốc oán với ai, từ lớp học cho đến võ đường. Ê, cả hai võ đường Không Thủ Đạo và Việt Võ Đạo ai mà lại không yêu mến và nể nang hẳn nhỉ?

- Trừ một thằng, lại cũng là Nguyễn Đình Phạm Húy.

Bất giác Sơn bồi hồi nhớ lại cái thuở tả xông hữu đột hạ băng Suzuki Crystal ghẹo con gái trước cổng trường rồi sau đó làm quen với tiểu muội Quyên. Rõ ràng hôm xảy ra biến cố ấy, Nguyễn Đình Phạm Húy có mặt tại hiện trường. Nó từ lớp 12 bước ra và thản nhiên khoanh tay ngắm cô bé xinh đẹp bị lũ ác ôn hành hạ, Sơn hiểu Húy thừa khả năng can thiệp, nó đang khoác võ phục Hồng Đại Vovinam ở một lò võ khác lò Sơn đang thọ giáo, thế mà thằng chuyên gia hút bồ đà vẫn cứ đứng đưng. Thực ra Húy còn đứng đưng trước những thảm họa khác kìa: nó rất thích coi phim hoặc tranh ảnh lửa nổ, thích thấy phụ nữ bị ức hiếp la khóc, thích quan sát cảnh xe đụng chết người và nhất là thích nhìn các võ sinh trong lò võ lẫn lộn đau đớn trước gót chân của nó.

- Một thằng bệnh hoạn hoàn toàn, những thằng như thế chỉ làm bẩn xã hội. Nó tồn tại chỉ để ganh tỵ với những người đẹp đẽ và thông minh chói sao.

Sơn chua chát kết thúc:

- Vậy mà nó hơn mình một đai cơ đấy, nó khoác đai đỏ còn mình chỉ mới đai vàng và tối nay muốn đạt bằng đẳng cấp của nó, mình phải vượt qua một tá võ sinh. Ái chà, hy vọng rằng gã Nguyễn Đình Phạm Húy không hiện diện trong buổi thi tốt nghiệp của mình đêm nay.

Bây giờ tối, lúc quãng xe đạp ở bãi gửi xe “Trung tâm võ thuật truyền thống”, Sơn Đại Ca biết là mình đã tắt hy vọng. Coi, kế bên chiếc xe đạp thể thao khiêu tớn của hắn là một dãy xe gắn máy bóng lộn, trong đó nổi lên một chiếc mô tô 250 phân khối đồ sộ. Năm ngoái học trò trường Cao Bá Quát đâu có lạ gì chiếc mô tô khổng lồ dán vằn vện những hình ảnh “sexy” này, nó làm ngứa mắt Ban giám hiệu đến nỗi chỉ sau một buổi nằm khoe mẽ ở bãi gửi xe sân trường là... mọc cánh bay luôn vĩnh viễn. Thì nó là sản phẩm lấu cá của thằng ma cà bông Phạm Húy chó ai.

Trong bất cứ môn phái võ thuật công khai nào, bao giờ cuộc thi “lên đai” cũng là giây phút thiêng liêng và quan trọng nhất trong đời võ sinh, cho dù không phải đeo đai cao nhất có nghĩa kẻ đó đã là cao thủ bách chiến bách thắng. Sơn rất bình tĩnh trong mọi nhận định, trải qua quá nhiều kinh nghiệm chiến trường, hắn biết rằng những “cái đai vô danh không màu sắc” của Hoàng Lăng Tử, Thúy Bội hoặc Thạch Sầu Đồi dư sức làm chóng mặt những vị sư phụ đeo

huyền đai vài đẳng các môn Karatédo, Taekwondo, Judo của Nhật và Đại Hàn như chơi. Chính vì thế hấn bước vô hội trường Trung tâm võ thuật rất dũng dung, ung dung như lúc phát hiện thấy Nguyễn Đình Phạm Húy trong bộ võ phục Hồng Đai Việt Võ Đạo nhếch mép trong đám đông tụ đắc.

Trong tiếng gầm thét và đấm đá huyền não của các võ sĩ, Sơn Đại Ca đứng im lìm bên cạnh vị chủ võ môn lừng lẫy mà tên tuổi đã ghi vào sử ký Việt Võ Đạo. Cũng giống như các môn phái khác trong thời buổi hỗn mang kinh tế thị trường, Vovinam tức Việt Võ Đạo bị phân chia thành nhiều nhánh. Sơn là học trò ưu tú và được sủng ái nhất trong phái chính thống. Đẳng cấp “hoàng đai” của hấn đương nhiên có giá trị hơn nhiều cấp bậc “hồng đai” mà Phạm Húy đang khoác từ một lò võ không được trung tâm công nhận là lẽ công bằng đối với những ai còn tha thiết trước môn võ cổ truyền đang dần mai một.

Những đối thủ của Sơn lần lượt xếp hàng trước mặt hấn. Vị chủ võ môn nhân ghì vai hấn nói nhỏ:

- Hãy dịu dàng một chút với họ, lá thư riêng của thiếu tá Lý Thạch Sanh đang nằm trong túi thầy đây.

- Ô...

- Lý Thạch Sanh là một trong vài học trò cưng nhất của ta, anh ấy đã tốt nghiệp Vovinam trước khi gia nhập ngành cảnh sát hình sự và tập luyện các môn võ ngoại quốc khác. Anh ấy đã làm một bản thông kê

về những tên tội phạm quốc tế lẫn nội địa võ nghệ cao cường đã bị con đánh bại. Con hiểu ý thầy chớ?

- Dạ.

- Với đồng môn, thầy thích thấy con biểu diễn hơn là đấu đối kháng.

Sơn cúi đầu thi lễ trước đám đông và bắt đầu làm hoa mắt mọi người. Trong vòng năm phút, hấn múa xong một bài quyền cao cấp, đá trúng tất cả những bao cát lủng lẳng trên độ cao hai mét, điểm dính huyết tử của hàng loạt con bù nhìn có điều khiển tại diễn võ đường khiến ánh đèn đỏ nhấp nháy liên tục. Hấn chấm dứt màn ảo thuật của mình bằng đòn “hy sinh” tuyệt kỹ Vovinam kẹp ống quyển nhắc nhở một chú bù nhìn lên không làm người điều khiển “nút bấm điện tử” sau tấm rèm hội trường phải há hốc mồm. Vị chương môn không thể không ca ngợi.

- Hơi thở vẫn đều hòa như thường. Này Sơn, ta rất hạnh diện vì con.

- Cám ơn thầy, con vẫn tập luyện khí công ngay những lúc chẻ củi mưu sinh kiếm sống.

* *

10 giờ tối, Sơn Đại Ca mới có thể rời Trung tâm võ thuật truyền thống sau những cái bắt tay thăm hỏi của những ông thầy võ các chi phái, những bạn bè đồng môn nhưng khác nhánh mà hấn chưa hề gặp mặt. Họ khâm phục hấn thiệt tình.

Khi chiếc xe đạp thể thao của hấn sắp sửa chạy lên Cầu Chữ Y thì nghe tiếng động cơ nổ của mô tô rền rĩ phía sau. Không cần ngoái lại, Sơn cũng biết tiếng rền phát ra từ chiếc xe 250 phân khối đặc biệt dán đầy nhãn “sexy” của Nguyễn Đình Phạm Húy. Trước mặt hấn lù lù một triền đất trống chúi xuống dòng sông, nếu không nhảy khỏi xe, hấn dám bị tên ma cô đồ kị ép văng xuống nước là cái chắc.

Ê, Sơn vừa hạ thổ là chiếc mô tô kênh càng cũng tự động tắt máy. Giọng thằng “bồ đà” bị đuổi học khàn khàn:

- Tao bắt phục mày.

- Tao hiểu.

- Mày có con bồ tên Quyên đẹp quá, mày lại được lão chuồng môn cưng chiều đặc cách lên đai, mày còn huênh hoang thành lập băng Ngũ Quái, bày đặt săn bắt cướp. Hà hà, tao ghét mày. Tao cho rằng ngay chân cầu vồng vẽ này tao với mày sẽ giải quyết ân oán.

- Mày là một thằng tồi, năm ngoái mày đã khoanh tay nhìn cô bé Quyên bị tụi Suzuki Crystal hạ nhục...

- Hà hà, tụi Suzuki Crystal đó là các chiến hữu trên sàn nhảy của tao đấy. Chính tao đã xúi giục chúng lưu ý em Quyên hoa hậu lớp 10.

Sơn không cần phỏng vấn thêm thằng súc sinh về mối liên hệ của nó với tên Bạo Quỷ. Bao nhiêu đó đã quá đủ. Trong tích tắc, hấn lặp lại những động tác mà mình vừa biểu diễn tại hội trường sau khi sư phụ

khoác hồng đai. Con thịnh nộ của hắn nhanh đến mức Phạm Húy chẳng kịp phản ứng. Lúc tên khốn lớp ngóp dưới dòng sông thúi hoắc, Sơn lặng lẽ phúi tay chân rồi bay vút lên xe phóng tuốt.

- Lạy Chúa, da thịt của mình còn sạch hơn cả bộ óc của nó. Coi chừng bị ô nhiễm lây xẹt.

CHA NÀO CON NẤY

Lần đầu tiên trong đời “thám tử” Sơn đã phạm sai lầm lớn. Đối với một đại ca giang hồ thì sai lầm đó không đáng kể nhưng đối với một thám tử thì sơ sẩy là chết như chơi. Còn phải hỏi, hắn đã để tuột khỏi tay một con cá lợi hại hơn hắn tưởng xa lắc. Hắn cứ nghĩ Nguyễn Đình Phạm Húy chỉ đơn thuần là một tay xấu xa sinh nạnh, cao lắm là móc ngoặc với bọn du đảng các ké mà đâu dè tên công tử bột đeo đai đỏ của một tả phái đồng môn lại cầm đầu một băng đảng động trời.

11 giờ khuya, Húy quăng thân thể ướt như chuột lột của nó xuống chiếc mô tô 250 phân khối lao xông xộc vào một căn biệt thự kín cổng cao tường thuộc khu vực Bình Chánh, ngoại ô thành phố. Nó bấm chuông cửa trong tình trạng rét run.

Một cái đầu trọc không có mỡ lẫn thịt trên gương mặt thò ra.

- Mày hả nhỏ, mày làm cái gì mà như mèo mắc mưa vậy?

- Đừng ăn nói với chủ của mày như vậy Ác Quỷ. Tao đang cần trầm mình trong bồn tắm nước nóng gấp.

Cánh cửa hé ra rồi lại ập vào cùng với tiếng tra chìa khóa loảng xoảng. Trời ạ, mặt mũi thằng đầu trọc được gọi là Ác Quỷ thật chẳng ra hình người, gã trang bị một cái sọ khô trên cần cổ thì hợp lý hơn. Coi, gã đẩy thằng Húy vào phòng tắm xong là chấp tay sau đít lưng thững đi qua phòng khách. Ở phòng khách đầy đủ tiện nghi sang trọng đã có bốn tên cô hồn ngồi sẵn với bốn chai rượu du mục loại “bỏ túi” trên tay. Chúng cười khẩy nhìn gã rồi tu một hơi.

Ác Quỷ lúc lắc cái đầu lâu khô khốc.

- Tụi mày khoái uống rượu Eskimo không cần môi à? Một đứa cười hề hề.

- Nhậu “lết bánh” vẫn không hại bằng món bạch phiến của mày, Ác Quỷ ạ. Mày đã tập cho cậu chủ “lên đồ” chưa, tao thấy cậu em Húy chỉ mần món cần sa hôi rình.

- Yên chí đi Ác Quỷ. Dân “hít” bao giờ cũng tăng tốc từ từ. Tao cũng chẳng ưa chi cái mùi khói “bồ đà” khét lẹt, tao đang hướng dẫn “thằng nhỏ” phê hêrôin mỗi ngày ba củ. Rồi chúng mày xem, thằng nhỏ sẽ đổ đám lìa bỏ năm thằng Ngũ Quỷ chúng ta, ha ha ha.

Cánh cửa phòng tắm bật tung và Phạm Húy mặc quần short khoác khăn lông ung dung bước ra. Nó chưa vội gia nhập đám đông ma quỷ trong phòng khách mà tà tà mở gói Pallmall thả lên môi một điếu. Điếu thuốc dài ngoẵng đốt lên thum thum mùi rác cháy nhưng hai mắt nó lim dim thưởng thức mới là lạ. Nó bập liên một lúc ba hơi, ém khói rồi thả ngửa người trên tấm nệm dày năm tấc dưới sàn nhà hít hà.

- Tuyệt, tuyệt... cần sa muôn năm!

Trong ảo giác của màu sắc và tiếng hát ru của thần tượng nhạc trẻ Vanessa Paradis, Phạm Húy cảm thấy nó trôi lênh bênh lơ lửng trong không trung, thậm chí sắp tới thiên đàng dù lưng chưa rời tấm nệm và môi khô cứng họng đắng nghét. Thiên đàng đương nhiên phải có thánh Piere, nó kinh hoàng khi thấy ông thánh gác cửa thượng giới có cái sọ khô giống hệt thằng Ác Quỷ mới dễ giận.

- Mày, mày phá đám...

- Hà hà, chơi thứ “lá” không áp phê đâu, mày muốn đến thiên đàng phải đổi qua thứ “trắng” thằng nhỏ ạ.

Phạm Húy diên tiết mở bừng mắt. Rõ ràng trước mặt nó là một con quỷ gớm ghiếc nhe hàm răng trắng nhớn, tay vung vẩy một gói bạch phiến đẹp lép bọc nhựa. Nó gào to:

- Mày cút ngay, thằng chết bầm.

Dứt tiếng gào, gót chân nó thốc liên vô cái sọ khô. Ác Quỷ vừa bị bắn tung lên cao, Húy đã chống

hai bàn tay xuống sàn gạch bông, làm tiếp song cước khiến cái thân hình khô đét của tên tội phạm ghiền bạch phiến giấy đành đập. Gối nhựa bị rách toạc tung tóe khắp phòng một cơn bụi không mùi vị màu trắng giống hệt xà bông bột của mấy bà nội trợ giặt đồ.

Ác Quỷ khóc rống không phải vì đau đớn mà vì tiếc mớ độc dược trắng bị hất văng. Gã bò lồm cồm như chó dại liếm từng hột bụi hêrôin, mồm không ngớt bù lu bù loa.

- Hic hic, mày không xài thứ “trắng” thì thôi sao lại đổ đi. Mày ỷ có võ ăn hiếp tao hả, có ngon thì...

Tiếng vỗ tay từ phòng khách vang như sấm. Một con quỷ khán giả cười lớn: “Hê hê, võ công của cậu chủ Húy quả là danh bất hư truyền. Thành Ác Quỷ coi thường nên bị ném đòn là phải. Nào, cậu chủ không thích thằng xì ke đó thì qua đây tợp một ngụm Eskimo với tụi tôi”.

Phạm Húy sắc mặt không đổi. Nó nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi rồn rảng:

- Chúng ta cần một phiên họp khẩn cấp. Hồng Đại Việt Võ Đạo của tao hết sảy như vậy mà vẫn chẳng ăn nhằm gì với một thằng Hoàng Đại vừa thi lên cấp. Hừ hừ, tao vừa bị thằng Sơn Đại Ca trấn nước gần chết đây.

Ngay lập tức cả năm con quỷ sống bật dậy lăn lông lốc thành một vòng tròn vây quanh cậu chủ. Không

gian trong một giây bỗng có mùi tử khí. Phạm Húy lạnh lùng:

- Không ngờ một thằng đàn ông ngon lành như tao, từng bị đuổi khỏi trường Cao Bá Quát năm ngoái về tội “phi bổ đả” trong lớp, là gia chủ một biệt thự ở Bình Chánh mà tụi bây đang tá túc lại bị dần mặt thê thảm.

Nó ngừng lại để thở và điểm danh từng thằng một.

- Tụi bây đều cùng thế hệ hai mươi với tao. Tao đâu có lạ gì thành tích tụi bây. Thằng mặt mày xấu ỉn là Ngạ Quỷ tù vượt trại Suối Máu. Thằng mặt bè như cái mâm thủng là Bạo Quỷ tù vượt trại Bù Gia Mập. Thằng ngồi kia là Xú Quỷ tù vượt trại Tân Phú. Kế Xú Quỷ là thằng Tà Quỷ, tù vượt trại Xuyên Mộc. Còn thằng Ác Quỷ vừa lãnh theo của tao chỉ là một thằng nghiện ngập hết xài...

Ác Quỷ đau khổ rên ư ử trong khi Phạm Húy lạnh lùng:

- Ai sáng lập băng Ngũ Quỷ và thu gom lũ ma quỷ tụi bây?

Năm cái miệng nhao nhao.

- Ô, đó là cậu chủ. Cậu chủ đã tìm thấy tụi này mỗi đứa một nơi trong Sài Gòn.

- Ai đã biến các vị tù những thằng có thể bị bắt bất cứ lúc nào được an cư lạc nghiệp trong biệt thự ngoại ô và được trả lương tháng hậu hĩ không dưới năm triệu một người?

Cả đám có vẻ cảm động:

- Ô, lại cũng nhờ cậu chủ.

- Các vị có biết tại sao tôi quy tụ Ngũ Quỷ chẳng? Năm đứa đồng thanh.

- Ô, để chống lại Ngũ Quái, kẻ thù duy nhất của cậu chủ.

Nguyễn Đình Phạm Hủy cười khoái trá:

- Thực ra mục tiêu của chúng ta vĩ đại hơn nhiều nhưng trước mắt là phải triệt cho kỳ được bằng Ngũ Quái Sài Gòn, chỉ có xóa sổ chúng ta mới ngẩng cao đầu trong giới xã hội đen. Hiện giờ những đàn anh đàn chị của chúng ta nghe danh tụi Ngũ Quái đều trốn chui trốn nhủi, chúng ta không cho phép năm đứa bé miệng còn hôi sữa đó lộng hành như vậy.

Bạo Quỷ không nói gì chỉ âm thầm dốc hết chai Eskimo vào họng. Y ho sặc sụa.

- Ặc... ặc... cậu chủ nhìn vào gương mặt sưng u bầm máu của tôi đây này...

- Hả, mặt mày coi tởm quá.

- Ô, thì cũng tởm ngang cậu chủ thôi. Nghe lời cậu tôi mò lại quán cà phê sân vườn Vi Vút gần trường Cao Bá Quát để thu thuế bọn học sinh cóc nhái, ai ngờ đụng độ một con cóc khổng lồ mang tên Sơn Đại Ca dợt cho một trận suýt lộ tung tích vượt ngục. E hèm...

- Mày hối hận hả?

- Không dám. Tôi chỉ ăn năn là chưa “mù” được vô gò má hoa hậu tóc dài áo trắng một phát. Hic, cái

con bé đẹp đẹp chạy xe Spacy 100 kè kè thằng Sơn đến quỹ cũng phải mê.

Húy chung hửng:

- Con nhỏ đó tên là Quyên, Đỗ Thị Thuý Quyên. Tao cũng mê nó chẳng kém chi mày, có lần tao xúi bằng du đăng Suzuki Crystal hành hạ nó để tao đóng kịch ra tay nghĩa hiệp, ai dè thằng Sơn Đại Ca từ đâu chạy đến can thiệp trước. Thế là uống công xúc tép nuôi cò, hừm.

Tiết lộ đời tư của cậu chủ làm bọn Ngũ Quỷ cười lăn lộn. Chúng cười bằng thích, cười ràn rụa cả nước mắt.

Húy đăng hăng:

- Tụi bây nỡ cười trên sự đau khổ của tao sao, phải tính cách nào hạ nhục Ngũ Quái Sài Gòn chớ, cụ thể là hạ nhục thằng Sơn.

- Dễ ợt!

Người vừa buột miệng hai tiếng cụt ngủn chính là Tà Quỷ, kẻ mà nhân dạng y chang như một con quái thú không gian trong phim “Cuộc chiến tranh giữa các hành tinh”. Gã cười khẩy, liệng tờ báo ra giữa vòng tròn.

- Quý vị đọc báo chưa, báo bữa nay đăng tin sốt dẻo về vụ ngôi trường bụi đời Mơ Ước mới cất bằng khánh thành đấy. Hê hê, các phóng viên mặc sức ca ngợi kỳ công của Ngũ Quái, chúng viết rằng năm đứa nhóc chẳng những săn bắt tội phạm giỏi mà lại còn nhân đức ra trò. Chúng khen con bé Tây lai Lolita Thúy gì đó đầy máu nghĩa hiệp âm ắp. Mẹ kiếp.

Bốn con quỷ đốt chữ vụng về chuyển tay nhau tờ báo khiến Húy ngửa mắt. Nó giật phăng và đưa ngang mũi. Ma quỷ ạ, tội Ngũ Quái Sài Gòn không chịu cho phóng viên phỏng vấn chụp hình nhưng cái tên Lolita Thúy bảo bọc gần năm mươi em bé lang thang cú lơ lửng trước mắt nó như những vết dao đâm. Nó xé toạc tờ báo.

Con Lolita này đích thị là Thúy Bụi trong băng Ngũ Quái đó. Đồ quỷ cái.

- Cậu chủ tính sao, đốt ngôi trường cho chúng hết làm phách chó?

- Ô, bộ mày muốn cả lũ tội mình bị tử hình chắc. Không, tao không thương hại gì năm mươi đứa bụi đời trong trường bị quay chín nhưng vấn đề ở chỗ khác kia. Ngôi trường không thể bị sụp đổ trong khi băng Ngũ Quái Sài Gòn còn nguyên...

Ngũ Quỷ chồm đến sát họng Phạm Húy để nghe cao kiến của cậu chủ. Và cậu chủ gục gặc:

- Tội mày nghe cho rõ, tao muốn chính quyền nhà nước và công an lẫn nhân dân hết còn tín nhiệm tội nó. Khi chúng bị mất tín nhiệm thì băng đảng chúng cũng quê xệ tự giải tán, đúng chưa. Mà chúng đã giải tán rồi thì tội mình tha hồ làm gió làm mưa.

- Ô, cậu chủ giỏi còn hơn Khổng Minh Gia Cát Lượng...

- Hà hà, không giỏi sao điều khiển được năm tên tù vượt ngục hả. Tờ báo mày đưa được việc đấy, Tà

Quý. Theo tao hiểu năm chục đứa nhí bụi đời đã quen mảnh mung chôm chia vĩa hè lần đầu tiên bị đóng khung trong trường Mơ Ước đương nhiên là ngựa ngáy tay chân dữ. Lợi dụng lúc tinh thần năm chục đứa đang xao xuyến, chúng ta sẽ mỗi chài bằng tiền bạc hoặc phi vụ dụ chúng bỏ trường theo chúng ta, ha ha ha...

- Ô, siêu, cực siêu...

- Cái này còn siêu hơn. Tao sẽ cho thợ kéo lụa ngay một chồng “cạc vi dít” ghi bốn chữ tổ bố “Ngũ Quái Sài Gòn”. Cứ mỗi lần tụi nhí mỗ côi hoặc tụi mình thực hiện xong một vụ phạm pháp là để rơi danh thiếp lại, hà hà. Tao dám cá cảnh sát bị tung hỏa mù sẽ nghi ngờ thiện chí của tụi Ngũ Quái Sài Gòn ngay. Sau đó...

Bốn chai rượu du mục Eskimo mới và một tép bạc phiến mới được giơ lên cao. Nguyễn Đình Phạm Húy thả hồn trong men say chiến thắng trước sự xưng tụng của bọn Ngũ Quỷ. Nó nhanh chóng lôi một chiếc Pallmall ruột cần sa gắn lên mép rồi lim dim mắt mơ màng.

* * *

Nguyễn Đình Phạm Húy chờ cho tan cơn say khói “bồ đà” mới từ giã Ngũ Quỷ vọt lên chiếc mô tô láng cón 250 phân khối. Khi nó vù đến đường Đồng Khởi, quận Nhất thì kim đồng hồ trước tòa Bưu Điện đã chỉ

0 giờ 25 phút. Chiếc mô tô vọt tiếp đến hai căn nhà mặt tiền gần khách sạn quốc tế Majestic và chồm lên vỉa hè cao hai tấc bằng nghệ thuật lái xe “anh hùng xa lộ” của Húy. Coi, nó nhấn gót chân trái xuống thắng trước sau đó nhả hết ga bung mô tô bay vào trên không nửa mét tông vô của chính một cái rầm.

Khởi cần bấm chuông, vị chủ căn nhà mặt tiền liền hoàn mở tung cửa, hét lớn:

- Khốn nạn, thằng nào cả gan phá nhà tao, ủa...
- Dạ, chính quý tử của bố đây, thưa bố.

Người đàn ông tuổi trung niên cao lớn bề vạ có khuôn mặt của một tay nhà giàu quen hưởng thụ, thở dài:

- Mày lại tụ tập đua xe với đám nào mới về hử, đồ trời đánh.

- Đừng chửi con ngoài đường phố như thế, ông tử phú sơn mài Nguyễn Đình Đốn ạ. Tôi không đua xe, tôi mới hít một cữ cần sa sơ sơ.

- Quỷ thần ơi, vô trong lệ lên. May mà bà con chung quanh đã đi ngủ sạch.

Chiếc mô tô được đẩy ì ạch trong sự hậm hực của cha con vị chủ tiệm sơn mài. Thì tiệm sơn mài dứt đuôi con nòng nọc chó sao, ở khu quý tộc Đồng Khởi này ai còn lạ gì Nguyễn Đình Đốn, chủ nhân của hai mặt tiền nối nhau liền vách. Một mặt tiền trưng tấm bảng “Gallery hội họa” chuyên buôn tranh lậu thuế bóc lột các họa sĩ nghèo. Một mặt tiền treo bảng

hiệu “Sơn mài Xuyên Lục Địa” với những quầy kính trang nhã bày biện đủ thứ sản phẩm mỹ nghệ cao cấp. Có điều ông chủ Đốn đây chỉ làm giàu nhờ các món công khai như vậy, nếu ai có điều kiện quan hệ mật thiết tấp vào bên trong nội cung mới tầm tầm nắm được “bầu bối” của ông ta. Ê, trong căn phòng sơn son thếp vàng lộng lẫy như vua chúa, tối thiểu năm cặp ngà voi cong vút ngự trên năm bức sơn mài làm choáng váng bất kỳ khách viễn du Tây Tàu nào mê cổ vật bản xứ. Năm cặp ngà xịn kia tuy không đồ sộ bằng cặp ngà voi chúa trong Viện Bảo Tàng hoặc Dinh Độc lập nhưng giá trị tính sơ khởi bằng tiền mặt chẳng dưới nửa triệu đô la Mỹ. Thử hỏi ông chủ giàu cỡ đó thì kinh tế làm sao “đình đốn” như cái tên cha sanh mẹ đẻ hả?

Căn nhà đôi của ông chủ Đốn dài thườn thượt. Dựng chống xong chiếc mô tô là quý tử Húy nhảy thốc lên bộ salong.

- Bố à!

- Sao?

- Mẫu thân con đi Úc về chưa?

- Chưa. Mà hỏi làm gì chứ, mẹ mà còn phải bắt mối cho tao tiêu thụ năm cặp ngà chường mặt và hai cặp ngà ém kỹ trong kho. Bà ấy biết cách xỏ mũi thuế quan lẫn bom cốm hơn mà xa lắc.

- Hú, bố đừng coi thường tôi, chừng nào bằng tuổi bố, tôi chuyển nghiệp vụ sang nghề săn voi lấy ngà

cũng còn kịp chán, hiện giờ tôi chỉ khoái làm giàu với nghề “phổng tay trên” của cái người khác.

- Mày chỉ là một thằng con nít. Chiếc mô tô mà mẹ mày tậu cho mày du hí chỉ là một mảnh ngà voi đấy con ạ.

- Nhưng tôi không “ăn cơm nhà vác ngà voi”, bố ơi...

- Cái gì?

- Suyt, hình như dưới nhà bếp có ai đang rù rì. Chết mẹ, trộm nhập nha rồi. Tôi phải trở chút nghề võ mới được.

Nguyễn Đình Đốn ấn vai quý tử xuống ghế nệm.

- Mày cứ ngồi yên. Đó là khách của tao, khách cực kỳ sộp của tao. Ông ta sẽ đem đến cho tao cả một kho tàng mơ không thấy nổi.

- Ô ô...

- Ông ta đang tự ca hát một mình, mày lắng tai nghe kỹ đi. Có phải giống một bài vè không nào, nhưng không phải là một điệu vè mà là tiếng rao lô tô mới là ác chiến. Ông ta là dị nhân đấy, một dị nhân thú thiệt...

Húy trợn mắt:

- “Một kho tàng” rồi “Một dị nhân” ư? Sao bố không mời ông ta lên nhà trên?

- Ông ta đang đói, mày hiểu chưa. Suốt buổi chiều nay lúc mày đi vắng, tao gặp người đàn ông mảnh khảnh tóc tai rối bù đi qua đi lại dọc đường Đồng Khởi. Người đàn ông gầy gò nhưng rất đẹp trai ấy cứ thậm

thò thậm thụt trước mỗi tiệm đồ cổ mà chẳng dám bước vào. Tao còn đang thắc mắc đằng sau quây kính thì mục bán shop kế bên chạy tới rí tai “lão dị nhân ấy luôn mồm làm nhảm mấy chữ ngà voi”. Ôi, mẹ kiếp, ngà voi là nghề chính của tao. Giữa lúc tao chưa kiếm được có gì để làm quen với ông ta thì dị nhân vác xác tới Gallery mới là hạnh ngộ. Ông ta xem tranh một hồi rồi bắt ngờ rao lô tô “cái lưỡi câu Tây móc sợi nhợ Rồng, câu Phượng câu Hồng câu tận trên mây, 97 đây. Con 97 rồi con gì nó ra, con mấy nó ra...”

Húy không thể nín được cười, nó ngoác mồm hô hố.

- Ha ha, bố đã bị bùa mê thuốc lú của lão dị nhân rồi. Bố mắc cười quá, con thấy bố hành nghề rao lô tô ba ngày Tết được đấy.

- Im ngay, nghịch tử. Sau đợt rao đầu, ông khách đẹp trai lại hò tiếp “Con vượn bỗng con lên non hái trái, cảm thương nàng phận gái mồ côi, 19 ôi. Ôi con 19, con 19 rồi con gì nó ra, cặp ngà ló ra...”

- Sao?

Lần này Húy ngơ ngác thật sự, nó liú lưỡi:

- Dị nhân phán là “cặp ngà ló ra” cơ à?

- Ờ. Mà nghiệm kỹ đi, nghịch tử. Hai con số 19 và 97 ráp lại có ý nghĩa gì hử? Là năm 1997, rõ chưa? Rồi “câu tận trên mây”, rồi “lên non hái trái”, rõ ràng ông ta muốn ám chỉ chúng ta năm 1997 phải trèo non lội suối để có cặp ngà voi. Nhưng không chỉ là một cặp ngà thôi, mà là cả một nghĩa trang ngà voi,

một kho tàng mà tất cả tỉ phú sưu tầm cổ vật trên thế giới đều thèm khát, há há há...

- Suyt, bố cười lớn quá.

Nguyễn Đình Đốn im bật thọc tay vô túi áo vest sờ soạng. Một lát sau ông chủ tiệm sơn mài lôi ra một mảnh vải hoen ố nhàu nát mới thoạt nhìn giống như một cái khăn mùi xoa bị vắt làm giẻ lau. Lão nắm chặt bứu bối và khệp hồ mắt như sợ thằng con chiếm đoạt.

- Đây là một mảnh da “thuộc” trên đó vẽ bản đồ kho tàng chứ không phải mảnh vải rách, hiểu không nghịch tử. Tổ tiên của vị khách dị nhân vốn là một thợ săn voi tài ba đã lột da một con trâu rừng phơi khô, cán mỏng và dùng nó để chếp địa điểm chôn giấu ngà voi truyền lại cho con cháu. Nó không thấm nước mực rử cũng không bị lửa đốt cháy. Hà hà, chỉ vì quá đói mà ông khách đẹp trai đã giao cho tao lá bùa đại tỉ phú này.

- O, con không hiểu.

- Mày sẽ hiểu, con ạ. Ông khách đã giải thích cho tao ý nghĩa những câu “lôtô” và chỉ chịu bán cho tao tấm bản đồ kho tàng với giá một ngàn đô la sau khi tao dọn tỉ đồ ăn trong tủ lạnh ra mời ông ấy. Ông ấy còn đề nghị cùng lên đường với tao tìm kho tàng và “cua đôi” số ngà voi ketch xù tìm thấy.

Ông ta hiểu rằng chỉ có tao mới dư phương tiện, tao giàu mà. Ha ha, tao sẽ thuê liền một cặp võ sư

quyền Anh vào sáng mai để “bẻ cổ” ông ta lúc tìm được nghĩa trang ngà voi. Mà thấy sao con cứng?

Húy nghe trái tim đập thành thạch. Nó sung sướng đến nín thở:

- Cho con tham gia với, bố yêu quý. Con có năm thằng cận vệ Ngũ Quỷ võ công cái thế. Con sẽ giúp bố công thành danh toại.

- Mà có đòi chia phần không đó?

- À à... khôôông. Không bao giờ. Áo mặc không qua khỏi đầu, bố à. Bây giờ bố cho con lên nhìn mặt lão dị nhân nhé.

Qua tấm rèm thưa sắc sỡ ngăn đôi giữa nhà bếp và nhà vệ sinh, hai bố con Nguyễn Đình lom lom quan sát người khách lớn tuổi đẹp trai. Trời ạ, ông ta vừa chùi mép vừa rao thiệt ngọt: “Tình nghĩa bố con ngoài ngon trong bản, cặp ngà nhảy dựng, con gì đây...”

m ư ờ i b ố n

NHÓM NGŨ QUÁI SÀI GÒN GIẢ

Từ buổi tối được Thúy dẫn xuống tầng hầm tham quan căn cứ Tổng hành dinh tương lai của Ngũ Hồ Tướng, Thạch Sầu Đồi đã trải qua tới hai đêm nằm mơ. Đêm mơ đầu tiên, nó thấy con nhỏ Thúy Bụi kêu căng không để tóc xù lông nhím nữa, mà cột lại thành hai bím tóc lúc lắc sau gáy. Đêm thứ nhì, nó mơ thấy cặp mắt màu tím Tây lai của con Thúy đổi thành màu đen thiết để thương.

Buổi sáng cu cậu thức dậy, mình mẩy toát mồ hôi:

- Bụt ừ ừ, như vậy rõ ràng đâu phải mình mơ thấy con Thúy Bụi. Hai hình ảnh đó cộng lại đích thực là bé Mơ huyền mờ.

Cu cậu vui vẻ huyết sáo bay khỏi giường lật đặt ra lu nước trước nhà soi chân dung khi đột. Khà khà,

ta mở đầu một ngày chẳng bận bịu như đại ca Sơn và tiểu muội Quyên, ta chẳng hề dính dáng đến trường học nhúc nhúc đầu nhúc óc, ta kiếm tiền bằng cách bảo vệ sức khỏe tụi con nít giang hồ Xóm Chùa và nhận quà hối lộ trên... mức tình cảm của chúng, ta ăn uống cũng cực kỳ đạm bạc, sư phụ Bí Bo dạy Hầu quyền cho ta đã dặn: “tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc” có nghĩa là: “Biết đủ là đủ, đợi đủ bao giờ cho đủ”. Sư phụ siêu như thánh, ngài vừa hoàn thiện môn võ khí cho ta, vừa ban tặng con gái ngài làm “em kết nghĩa” của ta. Khà khà, đời ta bây giờ chỉ còn lo cho mẹ và bà, cho con khi, con... Mơ chớ chẳng phải là con Thúy xí xộn nữa.

Nghĩ đến Lâm Thị Mộng Mơ, nhân sự ký gửi của bác Lâm Bí Bo là Thạch hết... Sầu Đời. Nó làm vệ sinh răng miệng, xong xuôi chạy biển ra sân dợt lại chiêu “Cầm nã thủ” và “Ngũ chỉ thần công” kết hợp giữa Hầu quyền lẫn Hiệp Khí Đạo. Sáng sớm bảnh mắt, trong tiếng gõ mõ tụng kinh của ngôi chùa lân cận, nếu ai có tình cờ đi ngang cũng chỉ thấy một đứa trẻ tự cuộn tròn như trái bông vụ mà không hiểu nó làm trò quỷ quái gì chọc tức chốn thiền môn.

Trong nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, bốn thành viên giỏi võ nghệ đều sở trường những độc chiêu riêng. Thạch Sầu Đời bình thường tự luyện Hầu Quyền theo bản năng học lỏm cách nhảy tránh, tấn công của Khí Tề Thiên, bây giờ được sư phụ môn Hiệp Khí Đạo chỉ

giáo nên phát huy như hùm mọc cánh. Trên nguyên tắc, Hiệp khí Đạo tức Aikido là môn phái nhu chế cương lấy trọng tâm làm chính. Chỉ cần thân thủ vững như bàn thạch là đối phương dữ dằn cách mấy nhào vô cũng phải dội bắn ra. Già Bo đã từng đóng đưa thân hình éo lá của già cho Thạch tấn công tứ phía, ấy thế mà nó chẳng thể nào tung Hầu Quyền chạm nổi da thịt ông già, ngược lại cu cậu liên tục nằm dài. Nó kinh hãi khi thấy toàn bộ cơ thể ông già trơn như mỡ, đụng không nổi mà lùi cũng chẳng xong. Già Bo đã vỗ về.

- Con mới là đứa được trời phú thiên bẩm võ nghệ, nếu kết hợp được “vòng tròn” của Hiệp khí Đạo và “vòng xoắn ốc” của Hầu Quyền thì mười thắng Sơn, thắng Hoàng, con Thúy cũng chào thua con. Con hiểu không, một con khi thì nhảy cẫng tung nhưng một võ sĩ Hiệp Khí Đạo thì đứng tại chỗ. Đứng mà không yên, bởi tất cả cơ bắp trên tứ chi anh ta đều chuyển động theo “vòng tròn”. Địch thủ càng ra đòn mạnh là càng lãnh hậu quả thê thảm. Vòng tròn không ngừng xoay, vì vậy lực phản hồi vô cùng khủng khiếp. Địch thủ tự tiêu diệt mình bởi chính đòn mình đánh.

- Khếch khếch...

- Nhu thắng cương là thế. Hiệp Khí Đạo cũng hao hao Nhu Đạo hoặc Thái Cực Quyền của sư tổ Trương Tam Phong nhưng có phần huyền ảo hơn.

- Khếch khếch...

- Con đừng “khếch khếch” như khi nũa mà thành thói quen xấu. Nghe nè Thạch, ta sẽ triển khai cách múa may theo hình “vòng xoắn ốc” của con thành ngón “Cầm nã thủ” và “Ngũ chỉ thần công”. Nào, con xòe năm ngón tay ra.

Tạ ơn trời đất. Với năm ngón tay, Thạch Sầu Đồi biết thế nào là “Ngũ Chỉ” và với cái cổ tay nó lãnh hội luôn ngón “Cầm Nã” tuyệt vời. Nó vốn đã là bậc thầy “mở khóa, đục tường khoét vách, nhảy rào”, bây giờ được bổ sung thêm hai độ chiều tự giải vây thì thử hỏi ai mà không ham. Vì lẽ đó, sáng nay cu cậu biểu diễn hết bộ pháp “vòng tròn” đến “vòng xoắn” không cần biết một chiếc xe đạp thể thao đang lao vào Xóm Chùa như tên bắn.

* *

Chiếc xe đạp vừa xuất hiện là con khi Tề Thiên đã tót khỏi cảnh chùm ruột vái chào cung kính thế mà Thạch Sầu Đồi vẫn không hay. Nó chỉ ngưng tập luyện trước một âm thanh dựng tóc gáy.

- Bớ ông Thạch, ông cả gan coi thường phụ nữ tụi này à?

Thạch hết hồn nhìn hai người “phụ nữ” vừa bước xuống xe. Trời Phật ơi, con bé vừa quất là Thúy Bội nữ khắc tinh của nó chó ai, còn cô gái mặt bầu bĩnh có hai bím tóc mở to cặp mắt uơn ướn chính là “đối tượng” mà nó nằm mơ tới hai đêm liên tiếp.

Nó lúng túng như gà mắc tóc.

- Hic, chào cô Mơ cô Thúy.

- Miễn lễ, ông chiếu tướng bé Mộng Mơ của ông đây này, cô quản gia trường Mơ Ước vừa khóc sùng mặt khiến tôi phải đỡ dành tới nơi tới chốn. Hừ, tại sao ông giới thiệu một thằng bé hư đốn đến ngôi trường lương thiện của tôi hả, thằng Cu Bi mười hai tuổi gốc Xóm Chùa của ông đó. Nó “chôm” sạch đồ đạc của mấy đứa nhóc mồ côi nằm gần giường rồi bỏ trốn đâu mất biệt làm cô Mơ bỏ ngủ bỏ ăn.

- Thúy nói sao?

Thạch Sầu Đời nghe như sét giáng xuống đầu. Đúng là nó có giới thiệu khoảng chục mạng trẻ em không nhà thuộc khu vực Đa Kao, trong đó có thằng Cu Bi thường lang thang “xin đũa” miệt Xóm Chùa nhưng đâu ngờ thằng nhóc khốn nạn như vậy. Tại sao những đứa trẻ tứ xứ từ các nguồn khác do Sơn Đại Ca, do Thúy Bụi gom lại thì đằng hoàng ngoan ngoãn, chỉ riêng thằng Cu Bi. Tại sao nó nỡ hành hạ trái tim cô quản lý Mơ. Tại sao ngôi trường mới khai trương hai ngày mà nó nỡ làm cho Thạch mất mặt.

Thạch đau khổ tiến đến gần Mơ lí nhí:

- Cu Bi trốn hồi nào?

Cái nhìn hiền hậu không một chút hờn trách của Mơ càng làm Thạch chết điếng.

- Khoảng 4 giờ sáng anh Thạch ạ. Em đang ngủ bỗng nghe tiếng lục đục, em cứ ngỡ chị Thúy mở nắp tầng hầm, dè dặt thằng Cu Bi nhảy hàng rào.

- Túc ơi là túc, tôi biết thằng nhãi ấy trốn chỗ nào. Được rồi, tôi sẽ bắt cái thằng chuyên “xin dẫu” về đây trả lại đồ đạc cho lũ nhóc.

Thúy Bụi chống nạnh.

- Ê, cấm đánh trống làng chuồn một mình nghe. Vào lo cho bác Thơm bữa sáng đi rồi xách xe đạp ra đây chờ tôi đi bắt tội phạm. Mơ à, bồ cứ lấy xe đạp của mình chạy trước về trường để củng cố tinh thần lũ trẻ.

8 giờ 30 sáng nhị quái gửi xe đạp rồi ung dung bước vào công viên Lê Văn Tám. Công viên Lê Văn Tám là một vườn chơi thiếu nhi rộng thênh thang giáp ranh với bốn con đường thuộc loại phần hoa đô hội của Sài Gòn. Lần đầu tiên Thạch biết Cu Bi chính là do chú nhóc bán báo “thiu” ở đây, báo “thiu” hay báo “hâm” đơn giản là báo cũ, báo ế từ vài tuần lễ trước. Lũ nhóc bụi đời mua rẻ từ các vựa ve chai cân kí lô rồi cạo sửa ngày tháng cho mới, hoặc khôi cần cạo sửa cứ lựa giấc tối tối rao inh ỏi lừa các ông già bà cả mắt kém. Sài Gòn có ngàn lẻ một nghề nuôi sống đám vỉ hè, nghề bán báo “hâm” xét cho cùng chẳng làm hại ai, đủ đỡ đần cho lũ nhóc sống qua ngày đoạn tháng.

Lúc Thạch gặp Cu Bi là lúc chú nhóc bị tụi đánh giày ăn hiếp. Nó phải can thiệp cho Cu Bi khỏi bị “đánh hội đồng” bởi không chịu đóng thuế mãi lộ khi bán báo trên giang sơn tụi đánh giày. Nó đưa chú nhóc vô gia đình về Xóm Chùa tá túc gần vựa ve chai của đàn anh Jonny Walker và hàng ngày hành nghề

rửa tô chén cho các gánh bún riêu, bánh canh, cháo huyết trong xóm để kiếm tiền độ nhật. Số phận chú nhóc còn êm đềm hơn khi nó “tiến cử” vô trường Mơ Ước của Mơ và Thúy. Ấy vậy mà Cu Bi nổi phản phé.

Thạch lắm bầm:

- Cu Bi không thể tự mình hư hỏng được, chắc chắn nó bị người khác giựt dây xúi bậy.

Thúy gật đầu:

- Đồng ý. Nhưng mắc mớ gì tụi mình kiếm nó ở chỗ này?

- Ngoài Xóm Chùa, nó chỉ còn có mấy băng ghế đá dung thân. Tin tôi đi.

Thạch nói cứ như Sấm Trạng Trình. 8 giờ rưỡi sáng công viên người ngợm thưa thớt nên hai đứa không khó khăn gì lắm để phát hiện một thằng bé cô đơn đắp tờ báo cũ lên mặt giả vờ ngủ. Ngay lập tức hai quái bao vây hai góc băng ghế đá. Giọng Thạch rền rền:

- Ngồi dậy lẹ lên Cu Bi. Mà thấy tao rồi giả dò nhắm mắt phải không? Khi tờ báo rớt xuống, hai đứa há hốc mồm trước một cái máy điện thoại di động hiệu Panasonic nằm sờ sờ dưới cằm chú nhóc. Mặc kệ nó co rúm, Thạch nghiêng răng kèn kẹt.

- Láu cá thiệt, mà lại giở trò cũ rích che tờ báo để chôm chia điện thoại trên bàn cà phê của khách hả?

Cu Bi tuy tuổi mười hai nhưng cái đầu đã có “sạn” từ khuya. Nó giương bộ mặt đăm lệ nhìn Thạch khóc thút thít.

- Dạ, có một đàn anh ép buộc em. Hic, đàn anh nói rằng sinh lễ gia nhập băng đảng Mafia là mười cái điện thoại di động.

Thạch hất hàm:

- Đồ đặc mày ăn cắp của đám bạn nghèo đâu?

- Hic, tha cho em. Em tống hết vào bao tải giao cho anh Ác Quỷ đang ngồi trên bãi cỏ đằng kia giữ. Anh nói rằng anh là đàn anh của em, tối hôm qua anh mò đến cửa sổ trường Mơ Ước quăng cho em một cuộn giấy bạc năm chục ngàn đồng và một lá thư hẹn em ra ngoài trò chuyện. Khuya em trốn ra mới biết anh làm trùm một băng Mafia lớn. Anh muốn đổi đời em thành tỉ phú.

- Tao hiểu, mày là một thằng hèn.

Thạch Sầu Đồi phán xong là bay vút như chùm tỏi bãi cỏ. Không cần biết cu cậu xử trí ra sao với tên đàn anh Cu Bi mệnh danh là Ác Quỷ, Thúy Bụi nở nụ cười buồn:

- Chị không ngờ em xuống dốc đến thế, uống công một người tốt như anh Thạch lo cho em...

Lời nói nhẹ nhàng của Thúy có hiệu quả hơn xa tiếng chửi thề của Thạch. Coi, Cu Bi bưng mặt nức nở rồi sà vào lòng Thúy khóc ròng.

- Hu hu, em lỡ dại, chị Thúy tha tội cho em.

- Ồ, chị và chị Mơ sẽ tha thứ, không người chị nào nỡ đuổi một đứa em chạy lại. Nè Bi, một con người mang tên Ác Quỷ phải là một kẻ xấu chó, tại sao em

để gã mua em chỉ bằng một cuộn tiền năm mươi ngàn rẻ rẻ và một bao tải đồ đạc của bạn bè trong phòng, đó là chưa nói trên đời dễ dàng gì có Mafia, sao em ngây thơ quá vậy Cu Bi?

- Hu hu...

- Em đã lấy của thiên hạ bao nhiêu cái máy di động?

- Dạ, mới một cái chị Thúy ạ. Hic, thằng cha Ác Quỷ vẽ ra cho em một thiên đường tự do. Gã...

Đúng lúc đó từ đằng xa một tiếng rú thảm não vang lên như heo bị thọc tiết. Thúy nhún vai lạnh lẽo.

- Số phận tên xúi giục đã được định đoạt.

Đúng vậy. Số phận gã lưu manh có tên gọi là Ác Quỷ được gút gọn bởi đòn “Ngũ Chỉ Thần Công” mà Thạch vừa tập dợt ở Xóm Chùa. Nó không có nhiều thì giờ “phỏng vấn” cái đầu lâu khô đét lác lư phần mông trên bao tải của Cu Bi. Nó chỉ “suyt” một tiếng cho thằng khốn quay đầu lại và sau đó xuất chiêu quyết tử.

Ê, cái thằng ốm nhách như cây ma bị nhiễm Sida đó hét lên man rợ tựa hồ bị đao phủ lóc thịt rồi giã dành đập.

Chiếc áo sơ mi mục nát của gã rời hẳn hai vạt ra lòi những chữ xăm bản thủ trên lồng ngực hăm hiu mờ, thịt.

Thạch trở mắt kinh dị.

- Trời đất, mày dám xăm chữ “THÀ CHẾT KHÔNG KHAI”!

Trong cơn điên tiết, Thạch dựng cổ gã lên và chơi tiếp một cú cùi chỏ dính cầm cái rụp. Bất chấp tên lưu manh khóc như cha chết, Thạch xông tới định biến gã thành... một tấm mền.

- Hừm, mày là thằng cha căng chú kiết ở đâu dám cả gan dụ dỗ em út tao phản chủ. Mày lì hả, lại còn trêu gan tao bằng hàng chữ xăm “Thà chết không khai”. Hừm, tao sẽ cho mày biết thế nào là... thà chết không khai.

- Cha mẹ ơi, tha tao. Tao là một thằng “ngó vậy chứ hổng phải vậy đâu”. Đừng tra tấn tấm thân bèo bọt của tao...

- Sao?

- Mày hãy nhìn hàng chữ xăm sau lưng tao sẽ rõ. Hic hic, sao mày cứ dòm trước ngực mãi? Thạch “vót” thêm một cú đá lật thốc gã té sấp. Nó lột mảnh áo sơ mi tả tơi lên và bàng hoàng.

- Chèn decal ời, trên lưng mày là dòng chữ “THÀ KHAI HƠN CHẾT” à?

Ác Quỷ meo mào:

- Ôi đau, đau đớn đời tao quá. Nói thiệt với mày, hồi bị giam ở trại Đắc Nông tao lỡ dại xăm mực Tàu chữ “Thà chết không khai”, nào dè tụi giám thị đánh rát ngực nên tao phải nhờ chiến hữu xăm thêm chữ “Thà khai hơn chết”. Hic hic, vậy là mày đã hiểu bí

mặt đời Ác Quỷ. Khi mà ý thức ngổ thì tao đã sắp lìa đời. Ui da là ui da...

- Hô hô hô, ha ha ha, hi hi hi!

Hai chị em Thúy Bội, Cu Bi mò tới sau lưng Thạch hồi nào mà nó chẳng hay. Hai đứa được chứng kiến vở kịch bi hài từ đầu đến cuối nên tha hồ xả xú bấp. Thằng nhóc Cu Bi cũng đã nín khóc, nó phụ họa với chị Thúy bằng những tràng cười liên thanh pháo nổ.

Chỉ mình Thạch không cười, nó hỏi thật lạnh lùng:

- Cái tên Ác Quỷ của mày có dính dáng gì đến bọn Ngũ Quỷ chẳng?

- Có có. Đã nói khi bí mật lộ là tao khai mà. Tao là Ác Quỷ, tù vượt ngục Đắc Nông còn bốn chiến hữu tao bị cớm truy nã đều là quỷ tuốt luốt. Chúng là Nga Quỷ, Bạo Quỷ, Xú Quỷ, Tà Quỷ.

Tiết lộ của gã tương đương như một trái bom nguyên tử phát nổ. Gã sùi sụt.

- Hic, một thằng trong băng tao là Bạo Quỷ đi trấn lột học trò trường Cao Bá Quát bị một hiệp sĩ Ngũ Quái Sài Gòn tên là Sơn Đại Ca đánh cho “lỗ mũi ăn trầu, cái đầu xỉa thuốc”. Xin nhị vị...

- Mày đã thành thực thì tao cũng thành thực luôn. Tao và cô Thúy Bội đứng đây thuộc nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đó.

- Hic, tao thù thằng nhỏ Nguyễn Đình Phạm Húy biệt danh “Cậu chủ” lắm, nó nện tao và sai tội tao bỏ lại tờ “các vi dít” Ngũ Quái dỏm sau mỗi phi vụ. Tội

bây làm ơn đưa tao vào tù cho tao yên thân nghe.
Hu hu, tao nhất định khai ráo rạo.

Thúy Bội kêu Cu Bi thu hồi cái bao tải rồi vỗ vai
Thạch Sầu Đồi: “Thà Khai Hôn Chết” quý sư phụ ạ.

- Tụi mình không phải là cảnh sát, tạm thời giao
gã cho thiếu tá Lý Thạch Sanh giải quyết.

NGHĨA TRANG NGÀ VOI

Từ trên trục thẳng chia ống nhòm nhìn xuống dãy Trường Sơn trùng điệp thật khó phân biệt đâu là ranh giới tỉnh lý. Đồi núi cao nguyên Trung Bộ được hình thành khi chưa xuất hiện loài người và chia đều sự hùng vĩ cho Kon Tum, Ban Mê Thuột, Đắk Lắk, Lâm Đồng, Pleiku... Đối với loài người còn có sự phân biệt tỉnh này tỉnh kia nhưng đối với thiên nhiên thì màu xanh của cây lá rừng già và màu đỏ bầm của đất đá “bazan” là một chiếc áo lành lặn không bao giờ bị cắt đứt.

Người ta chỉ biết qua sách vở nước ta có hai ngọn núi cao nhất, một là ngọn Hoàng Liên Sơn ở phía Bắc cao 3142 mét, hai là ngọn Ngọc Lĩnh ở đuôi dãy Trường Sơn với chiều cao hai ngàn mét hơn mà không hề hay còn một ngọn núi âm thầm chen ngang giữa hai ngọn núi kia, ngọn núi bí ẩn mà dân thiểu số sống

rải rác vùng thượng du thường gọi là ngọn “Ba Ngàn Mét”. Thực ra trên thực tế chưa có phái đoàn thám hiểm nào đến đo đạc hoặc trắc địa ngọn núi khó hiểu này, chỉ biết rằng dân địa phương quen tính nhẩm trên đầu ngón tay, thấy ngọn núi cao vọi vọi và hiểm trở liền tự phong là núi Ba Ngàn Mét, phong lâu dần thành thói quen truyền khẩu từ đời này sang đời khác và mặc nhiên ngọn Ba Ngàn tồn tại vĩnh cửu trong con mắt người Thượng Tây Nguyên.

Hoàng Lăng Tử và thần điệu Bụt đã vượt một chặng đường quá dài so với một lũ khách du lịch để đến với núi Ba Ngàn Mét. Gã đã băng qua vô số buôn làng của người Rhadé, người Xê Đăng, người Xtiêng... cuối cùng là dân tộc thiểu số Bana. Gã đã trò chuyện bằng tiếng Thượng, tiếng Kinh, thậm chí dạm thêm ít ngoại ngữ Miên, Lào để giữ gìn ẩn số cho chuyến đi của mình. Với gã, đây là chuyến “về nguồn” thứ hai sau lần đầu đưa ông thầy võ Thiếu Lâm Tám Lục, cha nuôi của Thúy Bội lên núi. Ấy vậy mà gã vẫn xúc động bồi hồi khi uống chén rượu cần với một gia đình Bana trước lúc “thăng thiên”. Đêm đó, vị chủ nhà khỏe như một con bò rừng nheo nheo mắt ngắm gã.

- Lâu quá mới gặp lại “Người Kinh”. Mấy tuổi rồi?

- Dạ, mười bảy mùa mai rừng nở.

- Tốt lắm. Ta là em ruột Đinh Kheo đây. Trên ngọn núi nơi anh ta tu luyện hồi xưa là hang ổ của đàn đại bàng núi. Chiều nào trên mây cũng tối sầm bởi

sải cánh khổng lồ của chúng. Ê hèm, không hiểu sao mười năm trở lại đây đàn chim thần đi mất tiêu, con Bụt của “Người Kinh” có lẽ là hậu duệ đời chót của đàn đại bàng đó. Uống, uống...

- Con Bụt được tìm thấy trong một bụi rậm lúc đời nó sửa soạn chui tọt vào cái mồm háu đói của một con trăn đất. Tôi đã hạ con trăn để cứu nó, nó là một phần máu thịt của tôi - Hoàng kể.

Đêm hôm đó, mặc dù bị men rượu cần quật ngã, Hoàng Lăng Tử vẫn mở bừng mắt ba lần bởi tiếng con Bụt ré lên sâu thẳm. Sau tiếng ré của con Bụt là tiếng kêu xé ruột của con chim “ục” mặt lợn trên bầu trời tối đen. Trời hỡi, lại điềm gở gì đây, con chim ục chỉ kêu ai oán khi có người nào vừa qua đời, ở nơi chốn khỉ ho cò gáy này ai vừa từ giã trần gian hả, chẳng lẽ là sư phụ Đinh Kheo? Không, không đời nào, Đinh Kheo là “một con đại bàng bất tử” cơ mà.

* * *

3 giờ sáng trời chưa tỏ rạng, hai thầy trò Hoàng Lăng Tử đã đăng vân trở thuật phi hành rời khỏi ngôi nhà rông của cha con ông tộc trưởng Bana hiếu khách. Gã áp dụng mọi tà công của môn Điều Quyền vào nghệ thuật leo núi dưới sự hướng dẫn của con Bụt đảo xà quần trên cao dẫn đường. Tại chốn đèo heo hút gió này, Hoàng Lăng Tử là sơn tinh của núi non. Núi non đối với gã như thức ăn đối với côm,

suốt mấy tháng ở Sài Gòn chịu trận cùng Sơn trong Xóm Lách, gã nhớ núi đến buốt ngực.

Con chim cú mặt lợn mà nhân gian thường gọi là chim ục đã tiên báo không sai. Khi hai thầy trò Hoàng trình diện trước hang động đại bàng thì trong sương mù đã xuất hiện một cái bóng quen thuộc ngồi ủ rũ.

- Cháu chào bác Tám Lục - Hoàng thẳng thốt.

* * *

Đúng vậy, người đàn ông tóc dài bạc trắng khoác áo thun vải sô đen chẳng ai xa lạ mà chính là Tám Lục, sư phụ độc nhất của môn Thiếu Lâm Bắc phái thất truyền, dưỡng phụ của Thúy Bội, người được vinh dự chia đôi ngôi vô địch võ lâm hơn hai mươi năm trước cùng với ông thầy võ ma thuật Đinh Kheo người Bana. Người đã phát thế ẩn cư trong vùng không khí loãng của núi Ba Ngàn Mết.

Tám Lục ngồi bất động trên tảng đá đầy rêu xám, môi mấp máy:

- Cháu vào hang thăm sư phụ lần cuối cùng đi. Ta sắp hỏa thiêu con người lỗi lạc ấy đây.

Hoàng sừng sốt trước giàn cọc gỗ dựng sơ sài đằng sau tảng đá. Trên giàn gỗ, lá rừng và dây leo được bện sẵn thành một cái giường thiên nhiên xanh mượt, trên cái giường kinh khủng ấy bác Tám Lục đã rắc đầy hoa. Gã ghen ngào:

- Cháu đã chạm chân phải không bác Tám...

- Chậm nhưng mà không chậm. Những gì cần nói với cháu, bạn cố tri của ta đã chép hết trong di chúc. Đêm qua ta còn ẵm Đinh Kheo ra ngồi đây nhìn xuống chân núi, bạn ta mãi nguyện nói rằng cháu đến đúng lúc và đang đàm đạo với em ruột ông ấy tại ngôi nhà rông hẻo lánh nhất của người Bana. Cháu đã thay mặt ông ấy ngoại giao cần thiết với họ hàng trong lúc ông ấy bán thân bất toại.

- Trời đất, con người của thầy cháu nhìn xuyên bóng tối à?

- Đinh Kheo nhìn bằng lỗ tai. Tai bạn ta có thể nghe được lá rơi quanh phạm vi hàng động, đêm qua ông ấy nghe tiếng ré của con Bụt nhiều lần. Mặt Hoàng đầm đìa nước mắt:

- Tại sao sư phụ cháu lại chết tức tưởi như thế?

- Ông ấy không chết tức tưởi, ta cấm cháu nói bậy. Đinh Kheo đã sinh nghề tử nghiệp đúng nghĩa. Ông ấy bị tẩu hỏa nhập ma trong lúc tham thiền, cháu có bao giờ tin linh hồn người đã khuất biết đòi nợ không?

- Bác định nói...

- Không phải ta ám chỉ mà chính Đinh Kheo trần trối với ta: rằng cô Năm Hát Bội không cho ông ấy được toại nguyện.

Cách giải thích của Tám Lục có một cái gì đó trừu tượng, mơ hồ, huyền bí không đủ sức thuyết phục được Hoàng Lăng Tử là một thiếu niên trưởng thành

trong thời đại khoa học, am tường kiến thức sách vở giáo khoa lẫn trường đời, Hoàng Lăng Tử có quyền nghi ngờ. Gã cung kính xá vị thầy võ Tám Lục và quay người bước vô hang. Cái hang ăn thông ruột rúi dài vô tận trở ra một ngách nhỏ đã bị Đinh Kheo dùng thần công lấp đá bịt kín mít một đầu, bên trong lòng thông thạch nhũ nhưng đặc biệt chẳng hề nhỏ nước. Hoàng Lăng Tử còn nhớ thuở mới lên đây thọ giáo, gã còn tính khí trẻ con đến nỗi mỗi sáng sáng cứ ngửa miệng chờ những “vú đá thiên nhiên” ấy rót sữa khiến Đinh Kheo phải bật cười.

Gã bồi hồi dừng chân trước chiếc chiếu thảo mộc được chế tạo từ các vật liệu thiên nhiên. Trên các vách đá chi chít những hình người múa may được vẽ bằng củi than của hai ông võ sư ở ẩn, còn trên “chiếc chiếu” là Đinh Kheo nằm thanh thản với thân hình tong teo của một... em bé. Thất khiếu ông ta bắt đầu đổi màu tuy thế khuôn mặt vẫn còn thanh tú hào hoa cực kỳ. Hoàng quý gối xuống trong lúc con đại bàng gào những tiếng “krec krec” đưa tang rền rĩ.

* * *

Khi những lọn khói cuối cùng trên ngọn Ba Ngàn Mét tan biến trong sương mù, hai người đàn ông một già một trẻ lặng lẽ hốt nắm xương tàn của Đinh Kheo cho vào một lọ sứ đời Càn Long. Tám Lục nhún vai:

- Sau này ta sẽ không hóa thân bằng cách hỏa thiêu như họ Đinh đầu. Ta sẽ tự động trầm mình xuống đáy đại dương như một con cá kình mạt vận. Ta biết thầy của cháu mang trong mình dòng máu đại bàng núi nên mới chọn cách chết như thế.

Hoàng tần ngần bên giàn hỏa thiêu nguội lạnh:

- Cháu xin lỗi đã nghi ngờ bác hồi sáng. Khi chứng kiến thi thể của thầy cháu chỉ bằng một phần ba lúc sống, cháu hiểu rằng ông ấy chỉ có thể qua đời do tẩu hỏa nhập ma.

- Cháu hãy đọc thật kỹ những gì Đinh Kheo nhắn nhủ...

Hoàng cầm lấy tờ di chúc được viết bởi ngòi bút lá tre nguyệt ngọc trên giấy hoa tiên mà hoang mang tột độ. Gã đọc cẩn thận từng chữ.

- “Gửi đệ tử Phan Thành Hoàng, ta sinh ra từ ngọn lửa của Giàng nên trở về với lửa là chuyện thường tình, không có gì đáng nói. Tuổi thanh niên ta nổi tiếng phong nhã hào hoa thành thử để lại trần gian quá nhiều hệ lụy. Một trong những hệ lụy ấy là cô Năm Hát Bội, tri kỷ văn nghệ của ta. Ta không thể nào nhập định được khi cô Năm không ngừng ám ảnh ta từng bữa ăn, giấc ngủ. Cô Năm muốn rút ngắn đời sống người cô yêu mến để ta sớm đoàn tụ với cô ấy...”

Hoàng con ơi, nội công của Tám Lục bạn ta đã đến độ phi phạm nhưng cũng bế tắc trước yêu cầu trả nợ luật nhân quả. Con có thể tin hoặc không tin chuyện

người lớn, tùy con, nhưng hãy tin ta điều này. Hãy chấm dứt “quan hệ” với mọi phụ nữ để tránh hậu họa. Ta chẳng mong nhìn thấy con sau này bị “tẩu hỏa nhập ma” như ta...

Tám Lục cười ha hả:

- Thành bạn ác ôn của ta đến chết mà vẫn cố đầu độc tư tưởng con nít. Ha ha ha, thằng cu Hoàng hỉ mũi chưa sạch mà yêu đương nhằm nhí cóc khô gì, chỉ có tên bọm già đẹp mã như lão Kheo mới hư đốn thôi.

Hoàng quá rành tính nết lắm cảm của “cố sư phụ”, gã bồi hồi đọc tiếp:

- “Con nghe rõ đây, gia tài của ta truyền lại cho con có hai thứ đơn sơ nhưng là nỗi ước ao của thiên hạ. Thứ nhất, đó là quyển cẩm nang bí thuật Yoga có thể giúp con người trường sinh bất tử. Thứ hai, đó là bản đồ kho tàng ngà voi do ta dùng trí nhớ vẽ ra. Tấm bản đồ bằng da trâu rừng của tổ tiên đã bị người khác dùng “mỹ nhân kế” đánh cắp. Con phải hiểu đối với người dân tộc Bana, voi và họ là một. Hai bên nương tựa nhau để sống và lúc chết cùng tiễn đưa nhau đến nghĩa trang. Vì vậy chỉ có người Bana mới biết thương loài voi. Nhưng oái oăm thay, kẻ bảo vệ nghĩa trang Ngà Voi đời thứ tám là tù trưởng Đinh Kheo lại không làm tròn nghĩa vụ do quá ham mê tửu sắc. Con phải thay ta giữ gìn kho tàng Ngà Voi quý báu ấy hoặc nếu cần thiết có thể hiến tặng cho Viện Bảo Tàng quốc gia trước khi bị kẻ khác chiếm đoạt. Hừ hừ, viết đến

đây ta bực mình lão Tám Lục quá, lão cứ ngồi cạnh ta cười sằng sặc. Có gì thắc mắc con hãy hỏi lão người Tàu đó. Chào con trai...”

Hoàng chưng hửng, gã đưa mắt cầu cứu Tám Lục. Ông thầy võ gốc Hoa chẳng có gì vội vã, thậm chí ông còn cười rung cả đôi môi:

- Ha ha ha...

- Ô, sao bác Tám lại cười trước di chúc thiêng liêng của sư phụ cháu?

- Vì sư phụ cháu quá tếu, rõ chưa. Số của lão quy tiên cũng vì đàn bà. Lão bị bệnh nhồi máu cơ tim từ lâu mà không biết rồi cứ đổ thừa cho cô Năm Hát Bội đòi mạng trong lúc luyện công. Bây giờ bị mất tẩm bản đồ kho tàng cũng đổ thừa là bị đối thủ dùng “mỹ nhân kế” đánh cắp. Lão tếu kiêu đó thứ hỏi ta không cười sao được.

Hoàng chối với trước nhận xét “bác sĩ” vô cùng tinh tế của ông thầy võ, gã lắp bắp:

- Hồi nãy bác cũng tin... dị đoan...

- Thì tại sư phụ cháu quá mê tín, tưởng tượng cô Năm oan hồn vất vưởng trong hang động nên ta giả vờ tin theo để ông ấy yên lòng nhắm mắt chứ sao. Thực ra ông ấy bị đứt động mạnh não. Mà thầy kệ lão, lão hằng nghĩ luyện Yoga như một bí thuật sống đời, ta thì nghĩ ngược lại. Con người muốn sống trường thọ phải tránh xa mọi sự ham muốn tầm phào. Không có bí kíp võ công nào hơn tẩm lòng nhân hậu. Cháu

chớ nghe lời lão mà có thành kiến với phụ nữ, phụ nữ là mẹ là vợ là con gái của tất cả đàn ông. Họ sinh ra nhân loại từ ăn mày cho đến Tổng Thống.

Chuyện đó thì Hoàng dư sức hiểu. Tối thiểu gã cũng có hai “phụ nữ” để kính nể là Quyên và Thúy. Gã bản khoản chuyện khác.

- Bác Tám này, còn vụ “mỹ nhân kế” sư phụ cháu đề cập trong di chúc?

Tám Lục gãi cằm:

- Đinh Kheo thuở còn ngang dọc tung hoành là một chàng trai “tứ đổ tường”. Lão chẳng chứa thứ gì trong bốn thói xấu. Lão chẳng những mê tửu sắc, mê hát bội cải lương mà còn ghiền những thể điệu hò vè dân gian bí hiểm. Lão có kể với ta rằng trong một buổi dạ tiệc với những thương gia người Kinh cách đây gần chục năm lão có gặp một cặp vợ chồng đẹp trai đẹp gái giỏi nghề “rao lô tô”. Người vợ chuốc rượu lão say mèm còn anh chồng thương gia đóng kịch hát lô tô ru hồn lão để moi tấm bản đồ da trâu cha truyền con nối của những tù trưởng Bana. Ta có hỏi rằng có sao lão khinh suất đến thế thì lão đau khổ trả lời do rượu vào lời ra, do các thương gia người Kinh không chịu tin lão đang quản lý một nghĩa trang Ngà Voi vĩ đại nên lão mới chia tấm bản đồ để minh chứng. Ái chà...

- Sao hả bác?

- Sau khi mất tấm bản đồ, suốt những năm kế tiếp Đinh Kheo luôn luôn lảng vảng quanh con đường độc

đạo dẫn đến kho Ngà Voi nhưng không thấy bất kỳ đoàn thám hiểm hoặc thợ săn nào đi qua, có lẽ họ đã chết hết trước rừng thiêng nước độc, kể cả cặp vợ chồng “rao lô tô” đạo ấy. Đinh Kheo bấy giờ mới an tâm ẩn cư trên núi Ba Ngàn Mét. À...

- Dạ...

- Ta không biết cái kho tàng truyền thuyết kia có thực hay không, nhưng theo lời Đinh Kheo thì tổ tiên người Bana vốn cẩn thận đề phòng đám hậu sinh làm thất lạc bản đồ nên đã cho vẽ bí mật kho tàng lên hai tấm da trâu giao cho hai tù trưởng uy tín nhất quản lý. Dòng họ Đinh giữ một tấm, dòng họ Sùng giữ một tấm.

Hoàng đi từ nỗi kinh dị này đến nỗi ngạc nhiên khác. Gã lẩm bẩm.

- Nghĩa là hiện nay có tất cả ba chìa khóa dẫn tới kho tàng: Người rao lô tô và tù trưởng họ Sùng nào đó đang quản lý hai bản đồ chính thức, riêng cháu giữ bức họa đồ vẽ theo trí nhớ của sư phụ. Đúng không bác Tám Lục?

- Đúng. Nếu cháu có cảm giác di chúc của Đinh Kheo không phải là sản phẩm của sự tưởng tượng thì cháu hãy thực hiện điều cháu muốn.

Hoàng nháy dưng:

- Cháu muốn gì ư? Cháu chỉ muốn tâm sự với bác một đêm về ngôi trường Mơ Ước kỳ công của Thúy Bội vừa được khánh thành đây.

m ư ờ i s á u

THIỆN ÁC CÙNG XUẤT QUÂN

Sáng hôm sau, hai bác cháu bịn rịn chia tay nhau. Hoàng Lăng Tử hạ sơn trong tâm trạng ngổn ngang: cuốn mật tông Yoga bí thuật do sư phụ truyền lại thì gã đã nắm được đôi phần cách thức tập luyện, bản họa đồ “Nghĩa trang Ngà Voi” kẻ kẻ bên mình vẽ chẳng chịt núi non, bùa chú, hang động, suối thác khó hiểu thì gã đành ú ớ chờ cuộc hội đàm với các thành viên Ngũ Quái. Những gì cần tâm sự với cha nuôi Thúy Bội, gã đã thực hiện xong. Tám Lục rất mừng khi biết ngôi trường Mơ Ước có thêm một nữ quản lý mới là cô bé Lâm Thị Mộng Mơ, ông già cho rằng có một bạn gái ở chung nhà, con bé Thúy sẽ bớt đi bụi đời hành hiệp chọc trời khuấy nước.

Riêng điều bí mật của Hoàng, ông thầy võ Tám Lục hoàn toàn không hay biết. Làm sao ông già biết thằng cháu bảnh bao đã rúng động đến chừng nào trước bốn chữ “Người Rao Lô Tô” trong bức thông điệp tuyệt mệnh của Đinh Kheo.

Người Rao Lô Tô ư? Trong tiếng côn trùng nỉ non đồng ca bài hát chúc mừng đồi núi, Hoàng thả con đại bàng Bụt tự do bay lượn trên bầu trời sương mù còn gã dựa lưng vào vách đá dưới chân ngọn Ba Ngàn Mét mơ màng nhớ về quá khứ. Rõ ràng trong quá khứ của gã có một nhân vật được thiên hạ mệnh danh là “Ông Thầy Lô Tô”.

Nhân vật ẩn số ấy chính là thân phụ gã chó ai. Năm mười một tuổi, Hoàng bỏ nhà lang thang bước vào đời trước hung tin cha mẹ gã kéo nhau ra tòa ly dị. Gã không thể chịu đựng nổi cảnh cơm không lành canh không ngọt giữa hai người lớn mà gã thương yêu nhất, gã càng không thể ngày nào cũng khóc hu hu trước ánh mắt lạnh nhạt của hai người. Cha mẹ gã đồng loạt đổ thừa một cách hần học rằng chỉ vì gã ra đời mà họ bị vướng nợ chưa dứt bỏ được nhau. Gã trở thành cục nợ thật sao, vậy thì quá dễ giải quyết, hôm người chồng và người vợ nhẹ nhõm bước khỏi Tòa án hôn nhân cũng là lúc thằng bé bị bầm như thiên thần của họ tàng hình vĩnh viễn.

Hoàng chỉ tàng hình thân xác chó nào tàng hình ký ức. Gã còn nhớ như in người đàn ông sang trọng

nói tiếng Miên nắm tay mẹ gã bước từ một nhà hàng chỉ tính tiền bằng đôla để cùng bước lên chiếc xe hơi tối tân ngay sau bữa cha mẹ gã ly dị nhau. Bữa đó gã đã âm thầm theo dõi mẹ và khóc ngất khi thấy người đàn bà trẻ đẹp từng ru gã ngủ thuở ấu thơ đang cười cợt với một người ngoại chủng xa lạ không phải là cha mình. Gã đâm ra thù tiếng Miên và quyết tâm sau này phải học cho kỳ được để hạch tội người ngoại chủng giàu có đã cướp đoạt trái tim mẹ gã.

Có điều gã không bao giờ gặp lại họ mà thỉnh thoảng vẫn còn gặp lại cha qua những mẩu tin “Tìm trẻ thất lạc” đăng trên báo lẫn tivi. Cha mình còn thương nhớ mình ư? Trong một đêm mưa sùi sụt, Hoàng thu hết can đảm quay về nhà, và que kẽ hở của tấm rèm cửa sổ gã bàng hoàng thấy cha mình đang rao lô tô tình tứ với một người phụ nữ lạ hoắc chưa tới hai mươi tuổi ngay trong căn phòng riêng của gã. Tiếng rao làm gã trào nước mắt đau đớn: “Vợ chồng không son không tròn duyên nợ, cưới em làm vợ, anh sợ gì ai, con số 2. Con 2 gì đây, hai mình đây...”

Đêm đó Hoàng bị lỗi tai chạy như một đứa trẻ bị loạn thần kinh giữa gió mưa toát tả. Niềm tin cuối cùng của gã đã bị cắt đứt. Gã dấm ngực bình bình.

- Con biết ba là một “Ông Thầy Lô Tô” gốc Bình Định nổi danh đào hoa và có giọng rao ngọt làm hàng

xóm mê tit trong những dịp lễ, Tết. Trừ mẹ con và con. Mẹ con chỉ mê vàng còn con không mê nổi sòng bài lô tô do ba gây dựng. Con không thể chịu được cảnh ba thò tay vô bọc vải lúc lắc những con số thần bí bằng gỗ rồi hát khản cổ.

Tiếng “Kréc” vang dội của chú thần điều làm cuốn phim dĩ vãng của Hoàng Lăng Tử bị chấm dứt lằng nhách. Gã đưa mắt ngắm con Bụt chụp một nhóc chồn hôi bay vút lên ngọn cây chuẩn bị đại tiệc mà ngõ ngàng.

- Hừm, mình đã huấn luyện cho con Bụt bớt xài thịt sống mà nó vẫn không chừa thói hoang dã. Tại sao ta chưa được mà con đại bàng vẫn còn máu sát sinh nhĩ, tại sao ta không hề giống cha ta và mẹ ta...

Hoàng cười khan khi nhớ lại di chúc của sư phụ. Gã thở dài:

- Phù, nếu “Người Rao Lô Tô” dùng mỹ nhân kế chiếm đoạt tấm bản đồ da trâu là Phan Thành Lũy thì ta phải tính sao đây, một bên là tình thầy trò một bên là tình phụ tử. Có điều chuyện này thật mâu thuẫn, thầy Đinh Kheo bị mất tấm bản đồ cách nay gần chục năm trong khi thời gian đó ta mới lên bảy tuổi và còn sinh hoạt cạnh cha mẹ ta cơ mà. Cha Lũy của ta lúc đó chỉ là một “Ông Thầy Lô Tô” nghèo mạt và không hề nhắc về tấm bản đồ những lần cãi cọ với mẹ. Còn người đàn bà đẹp mà thầy Kheo xác định là “mỹ nhân kế” thực sự là ai, rồi vị thương gia

người Kinh hát lô tô là ai, có phải là cha ta chăng?Ồ không, trên đời này thiếu gì dị nhân biết dùng lô tô để mê hoặc tinh thần người khác?

Hoàng cảm thấy đầu nhức như búa bổ. Gã hú một tràng kinh động núi rừng:

- Bụt ơi, về thành thôi. Tao cần phải thỉnh giáo các quân sư càng sớm càng tốt.

* * *

Đầu giờ chiều hai thầy trò Hoàng Lăng Tử dừng chân trước bưu điện thị trấn Đắk Lắk. Còn phải hỏi, gã đã tốn ba cuộc xe ngựa, xe bò, xe ôm mới tới được nơi người ngợm đông đúc chứ sao. Việc làm đầu tiên của gã là ghé trạm điện thoại công cộng phôn liên cho Quyên Tiểu Muội. Gã bấm số máy thật hồi hộp:

- Alô, cô Vỹ Dạ đó ạ, cháu là Hoàng cần gặp Quyên gấp.

- Đợi cô một chút.

Một lát sau, tiếng Thuyền Quyên cất lên từ bên kia đầu dây hết sức ngọt ngào.

- Anh Hoàng phải không, bộ ở trên núi Ba Ngàn Mét cũng có “têlêphôn” hả?

- Cô hỏi tôi làm gì cô bé, mình mấy tôi đang nhuộm đầy bụi đỏ Đắk Lắk đây. Tình hình ở nhà ra sao?

Quyên bắt đầu kể lại các biến cố mà cô, Sơn, Thạch và Thúy đối đầu với gã cựu học sinh lớp 12 trường Cao Bá Quát là Nguyễn Đình Phạm Húy và đồng bọn của gã. Giọng cô không mấy may nao núng.

- Chúng cố dụ dỗ một chú nhóc tên là Cu Bi bỏ trường Mơ Ước nhưng thất bại, chú nhóc đã trở về vị trí cũ và tham gia học nghề trong xưởng mộc cùng các đứa trẻ khác. Sau tai nạn đột xuất ấy, Thúy Lolita đã phôn qua Bangkok yêu cầu bác Henry tài trợ ngay các chương trình đào tạo nghề nghiệp cho trẻ mồ côi. Thúy dự định mở các xưởng thợ mini để tìm chân lũ nhóc thích lang thang.

- Hay quá. Thế còn bọn Ngũ Quỷ?

- MÀN GIẢ DANH NGŨ QUÁI SÀI GÒN CỦA CHÚNG ĐÃ PHÁ SẢN. Thạch Sầu Đồi và Thúy Bụi đã bàn giao tên Ác Quỷ lẫn đồng “các-vi-dit” vu khống cho đội đặc nhiệm hình sự của thiếu tá Lý Thạch Sanh. Hiện thời chúng ta chỉ mới biết mặt ba tên trong đám trộm cướp vượt ngục là Nga Quỷ, Bạo Quỷ và Ác Quỷ. Mình vừa mới được thiếu tá Sanh báo phôn cho biết: gã Ác Quỷ đã khai thêm hai tên còn lại là Tà Quỷ và Xú Quỷ. Tất cả bọn chúng đều núp bóng trong một căn biệt thự ở Bình Chánh dưới ô dù bảo trợ của tên Phạm Húy ghiền ma túy. Đáng tiếc là khi đội đặc nhiệm kéo đến, bọn tội phạm đều cao chạy xa bay không để lại chút dấu vết.

- Nghe này Quyên, thằng mất dạy Húy tất nhiên phải có gia đình. Tại sao...

- Ô, thiếu tá Sanh đã lường trước chuyện đó rồi. Anh ấy đã đích thân gõ cửa căn nhà mặt tiền đường Đồng Khởi vốn là cửa hiệu sơn mài kiêm phòng

gallery hội họa để phỏng vấn ông chủ Nguyễn Đình Đốn, cha của Hủy, nhưng ông ta lắc đầu quảy quảy. Ông ta còn dừng cảm tuyên bố sẽ đăng bố cáo “Tù Con” trên báo nay mai. Đại khái ông ta nói rằng hoàn toàn không chịu trách nhiệm về hành vi của một công dân đã quá tuổi vị thành niên. Xét về mặt pháp luật, ông ta tạm thời có lý.

Hoàng bất giác đối chiếu với hoàn cảnh mình mà chạnh lòng:

- Nhưng xét về tình phụ tử thì ông Đốn phải bị liên lụy. Ai đã tậu cái sào huyết cho quý tử phạm pháp, nếu không phải là túi tiền ông ta.

- Á à, vụ xét nhà Nguyễn Đình Đốn cũng có cái hay, anh Lý Thạch Sanh rất kinh ngạc trước năm bộ sơn mài chĩa năm cặp ngà voi quý giá trong căn phòng kín cửa sơn son thếp vàng thảm đỏ. Anh ấy đang thắc mắc không hiểu gia chủ Đốn là trùm buôn lậu sản phẩm động vật hoang dã hay là thợ săn chuyên nghiệp bắn thú cấm đây.

- Anh Sanh tính sao?

- Mình chưa biết. Có điều chắc chắn anh ấy sẽ không bỏ qua hai cha con Nguyễn Đình. Cha chứa chấp tài nguyên quốc gia không rõ nguồn gốc còn con thì chứa chấp băng cướp vượt ngục. Tội mình đang bàn mưu tính kế phụ giúp đội đặc nhiệm của anh Sanh.

- Hả, bộ Quyên tính “cúp cua” trốn học ư?

Quyên Tiểu Muội cười ngất:

- Anh Hoàng lạc hậu ghê. Từ hôm nay mình và Sơn Đại Ca được rảnh tới bốn ngày do trường Cao Bá Quát tổ chức cho các thầy cô giáo đi Nha Trang, Vũng Tàu nghỉ mát, tội mình hy vọng trong thời gian rảnh sẽ tìm ra tung tích bọn tội phạm.

Hoàng nín thở trong năm giây. Giây thứ sáu gã thàng thốt:

- Mọi sự đúng là thuộc ý trời. Thượng đế đã can thiệp để chúng ta sát cánh nhau trong những cuộc phiêu lưu. Quyên ơi, dẹp qua một bên bọn Ngũ Quỷ hạng bét đó đi, tôi rất cần các bạn có mặt trên cao nguyên để khám phá Kho Tàng Ngà Voi huyền bí...

Gã lần lượt kể lại đoạn quy tiên trên giàn hỏa của sư phụ Đinh Kheo, đoạn ông già Tám Lục cung cấp thông tin về hai tấm bản đồ da trâu cha truyền con nối của hai tù trưởng dân tộc Bana, đoạn một tấm bản đồ bị mất lảng vảng về tay một thương gia giỏi thuật “rao lô tô”, nhưng tuyệt nhiên gã không đề động gì đến mối nghi ngờ người cha không một lần gặp lại của gã. Gã hỗn hển:

- Nào, giữa bọn Ngũ Quỷ và Nghĩa Trang Ngà Voi, Quyên chọn món nào?

Cô bé hét lên sung sướng:

- Chọn con Bồ Tượng chứ sao. Lạy Chúa, mình sẽ báo tin cho Sơn, Thạch, Thúy để mọi người thu xếp cấp tốc.

- Khoan đã Quyên. Trong bức họa đồ tôi đang giữ thì kho tàng không thuộc địa phận Đắc Lắc mà thuộc

tỉnh Lâm Đồng. Chính vì thế chúng ta sẽ xuất phát từ Đà Lạt thơ mộng. Các bạn biết “Bến Xe Mới” nằm ngay cửa ngõ Đà Lạt chứ?

- Biết!

- Tôi sẽ đợi các bạn trong quán cà phê trước cổng Bến Xe Mới. Bây giờ mới có 1 giờ chiều, sau khi mua sắm dụng cụ đi rừng các bạn sẽ khởi hành vào lúc 2 giờ khỏe re. Cho rằng xe đồ chạy mất sáu tiếng tối đa đi, 8 giờ tối tôi sẽ ngồi bắt tay từng người tại quán.

- Phải bắt tay mình trước nhé!

- Vâng, thưa tiểu thư. Nhưng bốn chiếc ba lô đi rừng không đựng truyện cổ tích đâu nghe, các bạn nghĩ phải chuẩn bị thuốc men đầy đủ, nhất là thuốc ký ninh chống sốt rét và thuốc chống rắn cắn. Nhớ mua thêm một cái la bàn nữa và đừng có quên áo lạnh. Riêng phần lương khô, lúc lên đây chúng ta sẽ mua sau.

Cuộc điện đàm chấm dứt. Kể từ hôm đặt chân lên cao nguyên tới nay, mãi bây giờ Hoàng mới được nhẹ nhõm.

* *

Cũng như Sơn Đại Ca, thiếu tá Lý Thạch Sanh mắc sai lầm. Anh đã quá lịch sự với tiệm sơn mài Nguyễn Đình Đốn nên không nỗ lực dò xét tầng hầm trong nhà. Khi anh và đại úy La Thông vừa bốc hơi là cửa tầng hầm hé mở cho năm gã thanh niên lần lượt trôi lên.

Bốn con quý công kênh Nguyễn Đình Phạm Húy hát vang:

- Thằng Ác Quỷ bị bắt nhưng... Ngũ Quỷ vẫn còn đầy đủ. Tụi này bầu “Cậu Chủ” làm Vua Quỷ, hê hê hê...

- Hà hà, tụi bây thấy bỏ sào huyết về đây an toàn chưa?

- Cực kỳ an toàn. Vua Quỷ và bố Vua Quỷ đều là những bậc ô dù đáng kính. Tụi này sẽ bầu luôn ông bố làm Thái Thượng Hoàng Quỷ, hê hê...

Đúng lúc đó Nguyễn Đình Đốn bước vô. Trái ngược với mọi khi, ông ta không hề đề thằng con ra chửi rủa, ông ta chỉ nheo mắt.

- Mọi sự đều đã được ma quỷ sắp xếp. Bốn thằng của con tướng tá gồ ghề đấy.

Húy khoái trá.

- Hai tay vệ sĩ của bố ra sao?

- Mà y khỏi lo. Chúng thường xuyên đấu võ đài Quyền Anh sân Tinh Võ kiếm sống. Tối nay chúng sẽ đọi tao.

- Ô, bố tính biến liền tối nay à?

- Chớ gì nữa. Cóm bắt đầu thò mũi vào nồi cơm bố con mình đấy. Ngay khuya nay tao sẽ khóa ba lớp cửa báo động “automatic” và đánh một xe du lịch 12 chỗ lên đường tìm kho tàng. Ông bạn “Rao Lô Tô” và tấm bản đồ da thuộc sẽ dẫn đường.

- Nghĩa là trên xe có chín nhân mạng tất cả? Bên bố bốn bên con năm thằng đang bị truy nã.

- Mẹ kiếp, bên tao chỉ có ba thôi. Thằng cha hát lô tô sẽ mất tích khi những chiếc ngà voi đầu tiên xuất hiện, kha kha kha...

m ư ờ i b ả y

CẶP VỢ CHỒNG QUÝ TỘC

Khách sạn Omni nằm trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa là một đại khách sạn được ưu tiên đối với các du khách quý tộc. Nguyên nhân cũng khá giản dị, vị trí của nó tọa lạc gần sân bay Tân Sơn Nhất tiện lộ trình cho du khách có công việc cần ra gấp phi trường. Tối hôm mà cha con Nguyễn Đình và phái đoàn tìm ngà voi của họ sửa soạn lên đường, tại quầy bar khách sạn Omni, một đôi vợ chồng du khách da vàng ngồi trầm ngâm bên hai ly rượu chát như chờ đợi một cú phen làm ăn nào đó.

Và cú phen đã lộ dạng khi một người bồi thất nơ cổ bước đến.

- Chào hai ông bà, trong hai ông bà có ai là hoàng thân nước Campuchia không ạ?

- Có, tôi ngài Fulro Xomry đây.

- Vâng, đúng là điện thoại của ông.

Fulro Xomry đứng lên đi theo người bồi. Vị hoàng thân Cam Bốt là một người đàn ông gần sáu mươi tuổi, ông ta có cái bụng bệ vệ và cái đầu hình bánh bao ế lơ thơ vài đám tóc hoa râu. Còn ngoài ra nhân dạng ông ta chẳng có gì hấp dẫn với mớ trang sức bằng vàng, chẳng biết thực hay giả rải đều từ trên cổ xuống dưới gót. Thì cứ nhìn vòng kiềng, lắc, đồng hồ, kim gài cà vạt, ngôi sao đế giày của ông ta là đủ rõ, tất cả ánh lên một màu vàng bình dân khác hẳn với cương vị ông ta đang có.

Ấy thế mà ông ta tối thiểu cũng sở hữu trong tay một người đàn bà bốn mươi xuân xanh có vẻ đẹp quý phái. Chính người đàn bà nâng ly rượu chát kia mới làm tăng giá trị cho ông chồng phàm tục. Cách phục sức của người đàn bà thật đáng dòm ngó, bà ta diện một bộ sườn xám Thượng Hải nền đen thêu hình rồng phượng càng bắt mắt đám thực khách Tây Đầm ngồi đằng xa xuýt xoa trầm trồ.

Một lát sau, Fulro Xomry trở về bàn. Giọng ông ta nhừa nhựa như trẻ con tập đánh vần tiếng Việt:

- Bà Lũy ạ, Sùng Khèo vừa gọi phon khẩn cấp cho tôi từ Đà Lạt.

Người đàn bà liếc một vòng chung quanh rồi gắt gỏng.

- Đã bảo đừng gọi tôi là “bà Lũy”, tôi không còn liên hệ gì với cái tên Phan Thành Lũy, tôi là bà Tô Thị Hồng Ngọc, hiểu chưa?

-Ồ tôi xin lỗi, lúc nào bà cũng là nữ hoàng của tôi, thưa bà Hồng Ngọc. Cái tên của bà làm tôi nhớ đến chiếc vòng cổ nạm hồng ngọc ở Nam Vang mà tôi vừa sắm tặng bà.

- Hừ, miệng ông sặc mùi rượu, ông lúc nào cũng khoe khoang của cải như một kẻ hợm hĩnh. Ông phải biết sở thích của tôi không phải là vàng hay hồng ngọc mà là một thứ khác kia...

Hoàng thân Fulro Xomry cười giả lả.

- Hê hê, tôi biết bà mê ngà voi hơn cả mê tôi, chính vì thế tôi đã chuẩn bị cho chuyến vượt Trường Sơn lần này của chúng ta giống hệt tuần trăng mật. Chúng ta có người hướng đạo là một tù trưởng sắc tộc thiểu số Bana. Lão ta là tay xạ thủ súng săn bách phát bách trúng, khắp vùng đồi núi cao nguyên dân Thượng cư cũng ngán tù trưởng Sùng Khèo. Hê hê, lão ghét ai là bùm một phát toi mạng.

- Tôi muốn biết chi tiết hơn về vụ ngà voi...

- Được thôi, thưa bà Lũy, ồ xin lỗi, thưa bà Hồng Ngọc. Sùng Khèo đang giữ tám bản đồ da trâu chỉ dẫn đường đến kho tàng ngà voi có một không hai toàn vùng Đông Dương. Lão không bán cho chúng ta mà chỉ đồng ý của đôi kho tàng khi chúng ta chuyển lậu được qua đất Cam Bốt. Lão lỡ phát thệ với tổ tiên rằng không được đụng chạm đến đồng ngà voi quý, hê hê hê, lão không đụng chạm thì lão nhờ chúng ta đụng giùm, chúng ta có đủ tư thế quý

tộc hoàng gia ngoại quốc đủ thuê một đoàn xe tải âm thầm vượt biên giới Việt Miên không sợ quan thuế Việt Nam.

- Ông quen với Sùng Khèo hồi nào vậy?

- Hồi lão ta bỏ bộ lạc gia nhập bọn thổ phỉ Fulro. Lúc ấy tôi đi buôn lậu gỗ cho quân đội hoàng gia và tình cờ thấy lão hạ một con voi màu trắng để ăn thịt. Chính tôi viện trợ tiền bạc lương thực cho lão và lão cảm kích đặc thêm tên “Fulro” vào cái tên cúng cơm Xomry của tôi đấy. Hê hê, thế rồi bọn thổ phỉ Fulro bị bộ đội Việt Nam quét sạch, Sùng Khèo xác bác xang bang trong rừng suốt mấy năm. Phải đến thời gian gần đây tôi mới móc nối được với lão ta.

Vị hoàng thân cười khoái trá:

- Ai mà ngờ lão Sùng lại có trong tay tấm bản đồ kho tàng mà bà mê mẩn, bà Hồng Ngọc ạ.

Người đàn bà uống cạn ly rượu chát rồi bĩu môi.

- Sống với ông ở nhiều nơi trên thế giới sáu năm, tôi thấy ông chẳng phải hoàng thân quốc thích. Mới đầu thiên hạ đón ông như đón hoàng đế tuy nhiên hễ tạm trú lâu lâu là họ muốn trục xuất ông ngay. Tôi hỏi thiệt nghe, giấy thông hành của ông có phải được cấp từ vương quốc?

Fulro Xomry chẳng hề mất bình tĩnh, ông ta tùm tùm:

- Toàn bộ passport của tôi là đồ xịn một trăm phần trăm. Nhân thắc mắc của bà, tôi cũng nói

luôn. Tôi nguyên là một cựu đầy tớ trong hoàng cung Campuchia thời quốc vương Sihanouk còn tại vị. Lúc ngài trốn sang Pháp và lúc Cao Miên bị bọn Khmer Đỏ chiếm đóng, tôi đã chạy qua Việt Nam học nghề buôn lậu gỗ. Tôi học cỡ bậc thầy nên phát lên nhanh chóng thành tỉ phú và sau đó hạnh ngộ bà ở một vũ trường Sài Gòn. Khi bọn đồ tể Khmer Đỏ rút khỏi Nam Yang, tôi là một trong những người đầu tiên trở về trình diện hoàng gia và được công nhận như một “hoàng thân” dù quan hệ họ hàng đại bác bản cũng không tới. Tôi đã hối lộ ngài Thủ Thư cung điện để có một thông hành mang tên “hoàng thân Fulro Xomry” sáng giá. Thế nào, bà thấy tôi lau lách luôn lọt có giỏi hay không?

Người đàn bà tên Ngọc ngậm ngùi.

- Tôi và ông có một gạch nối duy nhất là vật chất, ngoài ra mọi tình cảm đều là giả dối. Âu cũng là định mệnh, sáu năm trước ở Sài Gòn tôi đã chia tay một ông chồng giả dối và bây giờ đến phiên tôi giả dối với ông. Ông thành thực một cách đáng thương, hoàng thân ạ...

- Hề hề, chỉ vì tôi thương em. Tôi sẽ còn lừa gạt cả vua chúa cũng chỉ vì em thôi.

Hồng Ngọc thở dài:

- Chúng ta sẽ gặp Sùng Khèo lúc nào?

- 6 giờ sáng mai có chuyến bay Sài Gòn – Liên Khương. Chúng ta sẽ đến Đà Lạt khoảng chưa tới 9

giờ để tiếp xúc với vị tù trưởng Bana hết thời và tắm bản đồ kho báu của lão.

* *

Vụ hẹn hò của bốn thành viên Ngũ Quái Sài Gòn với Hoàng Lăng Tử bị trở ngại đôi chút bởi một sự cố tốt đẹp. Trong điện thoại rõ ràng Hoàng Lăng Tử đã sắp xếp với Quyên đầu vào đó để gã có thể bình tâm đợi bạn bè tại quán cà phê Bến Xe Mới lúc 8 giờ tối. Gã đã giữ đúng lời hứa nhưng Quyên thì do nóng lòng thuê bao luôn một chiếc taxi nên tốc độ dĩ nhiên cao hơn xe đồ chơi sao. Vì lẽ đó phái đoàn du lịch ba lô tới cửa ngõ Đà Lạt sớm hơn lịch trình hẹn hò tới một tiếng rưỡi đồng hồ.

6 giờ rưỡi chiều chúng bước xuống taxi trong những bộ đồ ủ ấm thật đẹp. Vị tài xế vui tính lần lượt bế từng con thú hoang đã để xuống đất, anh ta cười thích thú.

- Chỉ có taxi mới dám liều mạng chở lũ khỉ, mèo hoang ấy nhé. Xe đồ chơi không dám chở đâu..

Quyên nói rất dịu dàng:

- Anh có cảm tưởng về chúng ra sao?

- Hì hì, chúng hiền lành như hai con thú nhồi bông ấy. Tôi vô cùng có cảm tình với chúng.

Đám trẻ cười ha hả trước sự vô tư hết biết của anh chàng tài xế. Trời ạ, giá anh có dịp chứng kiến khi

Tề Thiên, mèo Mun trở tài thám tử tấn công bọn tội phạm, có lẽ anh ta đã rút lại lời bày tỏ cảm tình.

Khi chiếc taxi lăn bánh vào sương mù phơ phất, Thạch Sầu Đời bắt đầu ngửa miệng:

- Tội mình tính sao đây, quán cà phê trước cổng Bến Xe Mới chưa xuất hiện Hoàng Lăng Tử. Chúng ta còn hơn một giờ rong chơi thỏa chí.

Quyên cau mày:

- Lỗi đến sớm thuộc về mình. Nghe đồn anh Hoàng có rất nhiều người quen ở tỉnh cao nguyên, giờ này chắc chàng đang phục vụ bữa tối cho con Búp tại một ngôi nhà vườn nào đó.

Thạch nghe bao tử rạo rục:

- Ôi hơi đâu mà tìm bóng chim tăm cá của gã cho mệt xác. Tôi đề nghị dạo một vòng phố núi, chấp một bụng bún bò Huế rắc đầy ớt hiểm thiệt cay rồi quành về bến xe. Ô kê?

- Ô kê thì ô kê!

Bốn đứa trẻ xốc lại ba lô lên vai. Trong bốn túi vải ngoài những dụng cụ hành quân trong rừng mà Hoàng căn dặn còn có hai con dao găm của Thúy, Thạch và ống đồng thổi phi tiêu của Sơn. Hai con thú cũng biết điều tránh cặp mắt tò mò của người dân xứ lạnh nên thỉnh thoảng khi Tề Thiên mới ló đầu khỏi túi vải Thạch chủ nhân kêu lên khọt khẹt, riêng hắc miêu Mun thì chẳng thèm ngao, nó hồn nhiên rúc thật sâu trong ba lô Thúy đánh một giấc ấm áp.

Hoàng hôn trên cao nguyên vắng, đẹp và buồn hơn dưới đồng bằng nhiều. Đám trẻ bách bộ dọc con đường dẫn lên hồ Xuân Hương lãng mạn. Chúng chưa kịp thưởng thức khí trời se se lạnh, trò chuyện bốc hơi khói thì bóng đêm đã bắt đầu ập xuống. Đêm nhấp nháy bằng hàng tỉ ngọn đèn đủ màu hắt ra từ khách sạn Palace, đêm đẹp không thua bất kỳ đô thị sương mù nào của châu Âu với hàng trăm ngôi nhà mái đỏ nhấp nhô, nhưng đêm cũng buồn rười rượi, như lời một bài nhạc bất hủ viết về Đà Lạt mộng mơ.

Bất giác Quyên Tiểu Muội hát khe khẽ.

- “Đứng trên triền dốc nhìn xuống đồi thông...”

Tiếng hát của cô như một điểm tiên báo. Chờ gì nữa, con mắt màu tím của Thúy Bội như thôi miên rặng thông phía bên phải.

- Quyên ơi...

- Sao?

- Có thấy chiếc xe Ford tải nhẹ nhàng chạy đường đèo đậu trước ngôi nhà ngói đỏ sau rặng thông không?

- Thấy!

- Có ba bóng người lớn từ trên xe bước xuống rồi lẫn khuất sau một mô đất đỏ rất chi là mờ ám.

- Tại sao bạn biết là mờ ám, có khi họ cũng đang thả hồn trước thiên nhiên như tụi mình.

- Tôi nghĩ khác. Gã đàn ông lực lưỡng để râu quai nón, tóc xõa mang gùi sau lưng không giống người

Kinh chút nào hết. Gã cột một băng vải đỏ ngang đầu y chang bọn thổ phỉ sống trong rừng lâu năm. Ấy là tôi chưa nói đến cặp vợ chồng bí ẩn đi theo gã ta, bà vợ đẹp thì đẹp thiệt nhưng cái nhìn dáo dác, riêng ông chồng già, ăn mặc coi quý tộc nhưng điệu bộ thì lúng túng như gà mắc đẻ. Hừm.

Sơn Đại Ca gật gù:

- Thúy nhận xét chính xác đó Quyên. Nào, tụi mình chia phe đi. Có đối tượng để theo dõi vẫn còn hơn lơ ngơ đi kiếm bún bò Huế. Tôi đề nghị Thúy, Thạch phụ trách chiếc xe tải, tôi và Quyên bám đuôi ba vị khách lạ xem họ có phải là dân địa phương hay chẳng?

Ngay lập tức đội hình thám tử chuyển động. Vốn là hai tay lẫn lóc vĩa hè đầy kinh nghiệm, Thạch Sầu Đời lẫn Thúy Bụi không gặp một chút trở ngại gì khi tiếp cận ngôi nhà ngói đỏ nằm tụt hậu sau rặng thông. Hai đứa lợi dụng bóng tối lao đến phần đuôi chiếc Ford. Trên thùng xe không có gì lạ nhưng trong ca bin xe tải quả là đáng để mắt. Chúng ngo ngác trước một cặp súng săn kiểu súng trường Garrant thời xưa của Pháp dựng đứng cạnh vô lăng, trong hộc xe dành chứa cassette thì không có máy hát mà chình ỉnh một cục gì tựa tựa như cốt mìn lòng thông dây điện và khá nhiều hộp đạn dài đen nhẻm. Chúng sững sốt trước một viên đạn đồng bịt sập một đầu nằm lẻ loi góc hộc.

Tại mô đất đỏ, Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội cũng ngỡ ngàng không kém. Lúc hai đứa từ từ trôi đầu lên khỏi bụi tường vì mọc dại là đã thấy trước mặt hiện lù lù ba người lớn ngồi xoay lưng chỉ trở. Khoảng cách từ chỗ chúng đến ba vị khách khả nghi chưa đến năm mét nên dù bóng đêm nhập nhoạng, hai đứa vẫn dư sức nhìn được gã đàn ông mang gùi râu tóc thổ phỉ đang trải trên cỏ một “tấm nhựa” vuông vắn kích thước chỉ cỡ cuốn vở học trò.

Gã thì thào bằng chất giọng của người ngoại quốc đọc tiếng Việt.

- E hèm, với tấm bản đồ da trâu của tổ tiên người Bana này, Sùng Khèo tôi sẽ đưa nhị vị từ vị trí tị phú lên hàng đại tị phú.

Người đàn bà cười khúc khích.

- Ông Sùng Khèo à, liệu có kẻ nào định cạnh tranh kho tàng với chúng ta không?

- Thưa bà hoàng thân Fulro Xomry, kẻ cạnh tranh duy nhất với tôi đã chán đời ẩn cư. Ông ta nguyên là một tù trưởng Bana như tôi và cũng đang giữ một tấm bản đồ da trâu giống hệt. Chúng ta hết sức may mắn.

- Lạy Chúa!

- Hoàng thân phu nhân yên tâm, tôi nói may mắn là có lý của tôi. Ông bạn tù trưởng Đinh Kheo khác bộ lạc với tôi không phải tay vừa đâu. Ông ta mà nổi máu tham lam rời khỏi ngọn Ba Ngàn Mét là chúng ta mệt đấy. Sùng Khèo này tuy lừng danh vua xạ thủ

súng sẵn nhưng vẫn phải ngán võ công cái thế của Đinh Kheo một bậc. Với hai bàn tay không, Đinh Kheo có thể vượt râu cọp. Hà hà, may mắn cho chúng ta là không bị ông ta đòi chia phần bởi từ lâu Đinh Kheo đã chán chốn hồng trần.

Người đàn ông khoác “ba đồ xuy” lớn tuổi bỗng suyt suyt.

- Im lặng Sùng Khèo, hình như tôi nghe thấy tiếng sột soạt.

Sơn và Quyên hoảng quá hụp đầu xuống mười giây. Giây thứ mười một, hai đứa nghe giọng lơ lớ của Sùng Khèo vang lên.

- Ổi tưởng gì, té ra là một đoàn khách du lịch từ Sài Gòn lên đây vừa hạ thổ khỏi chiếc Toyota mười hai chỗ. Hà hà, có lẽ chúng mắc tiểu.

Sơn ló đầu lên trước. Hắn há hốc miệng kinh hoàng khi khám phá lũ người ngợm đứng lơ lơ sau những gốc dương làm công việc xả nước thải có một cái bóng cực kỳ quen thuộc. Cái bóng ấy có trốn dưới địa ngục hẳn cũng nhận ra hướng hồ chỉ trụ cách hắn hai mươi mét về hướng Đông. Thì chính là thằng gian xảo khoác Hồng đai Vovinam Nguyễn Đình Phạm Húy chó ai, dường như nó và đồng bọn mãi mê làm khâu vệ sinh cơ thể nên không phát hiện ba vị người lớn ngồi bu quanh tấm bản đồ xa xa trên bãi cỏ.

Đúng vào lúc Sơn bối rối nhất thì trong đám đông mới xuất hiện, một thanh âm quái dị cất lên.

- “Đà Lạt hoàng hôn, ba hôn chín vía, tình nghĩa khó lường, gặp NGÀ thì thương, gặp VOI thì giết, 9 con bỏ chết. Ôi 9 con bỏ chết, rồi con gì ra con gì nó ra...”

Quyên bắt chợt rừng mình:

- Sơn ơi, đó là tiếng rao lô tô đã thất truyền từ sau giải phóng, sao mà người rao nghe ai oán thế?

Sơn rừng mình vì chuyện khác. Hắn chờ dẫn nhìn người đàn bà xinh đẹp được Sùng Khèo mệnh danh là “Hoàng Thân Phu Nhân” co rúm người lại như một con tôm bị luộc trước tiếng hát lô tô huyền ảo. Tại sao bà ta lại phản ứng kỳ cục trước một lời sấm băng quơ như vậy hờ trời?

Hắn khều cô bạn gái:

- Chuẩn thôi. Giờ này Thạch và Thúy chắc cũng đang có một bản báo cáo như tụi mình. Đà Lạt bí hiểm thiệt.

m ư ờ i t á m

TẠI SAO VOI HIỀN THÀNH VOI DỮ?

Đúng 8 giờ tối tại quán cà phê hiu hắt ánh đèn cô đơn trước cổng Bến Xe Mới, Hoàng Lăng Từ đãi các chiến hữu bốn tô mì Quảng nóng hổi đặc sản cao nguyên. Ngoại trừ con đại bàng Bụt đã được gĩa sẵn sóc no nê, riêng khỉ Tề Thiên và mèo Mun mỗi con thú được nhận khẩu phần xí quách của bà bán gánh rong mì Quảng.

- Khếch khếch...

Con khỉ có vẻ háu đói hơn con mèo là cái chắc. Nó cũng như loài người, cần ăn canh hông để đề kháng với không khí nửa lạnh nửa rét. Tề Thiên tri hô đòi hỏi bổ sung dinh dưỡng khiến Thạch Sầu Đời phải móc hầu bao thả thêm nải chuối già cho nó chứ sao.

Cu cậu bực bội:

- Nhà người mà còn phản đối là tao gửi xe đồ cho về Sài Gòn trước ráng chịu. Hừ, khi mà cũng muốn tham gia thảo luận hả?

Quyên lặng lẽ khoác chiếc áo bông lên thân hình lông lá của Tề Thiên cho nó sớm ngồi yên. Khi ba con thú đã chịu an phận “rù rì ngôn ngữ ngoại quốc” với nhau, Sơn Đại Ca mới tiếp tục đề tài thám tử dang dở. Hấn rồn rảng:

- Nhờ bao chiếc taxi đến Đà Lạt sớm một tiếng rưỡi mà chúng ta đã khám phá được những tình tiết ly kỳ ở khu rừng thông gần ngôi nhà ngói đỏ. Cụ thể chúng ta biết một chiếc xe Ford chuyên chạy đường rừng chở ba người lớn khả nghi có súng ống, cốt mìn và đạn dược. Sau đó chúng ta còn phát giác sự có mặt của chiếc Toyota chở theo bốn người lớn và năm gã thanh niên một trong năm thanh niên đó chúng ta đã điểm danh: gã đích thị là thằng Húy hút bồ đà bị trường đuổi khỏi lớp 12 năm ngoái.

Quyên nhắc nhở:

- Y cũng là thằng khốn kiếp cho in lụa mó “cạc vi dít” để tên Ngũ Quái Sài Gòn để vu khống chúng ta sau mỗi phi vụ phạm pháp.

- Đúng vậy. Nếu cần kể thêm thì nó cũng là thằng đã xúi giục bọn du đảng Suzuki Crystal chặn đường tiểu muội hồi xưa và mới đây vừa bị tôi liệng xuống sông Cầu Chữ Y sau cuộc thi lên đại Vovinam. Nhưng hiện giờ tại mình quan tâm tới nó ở những chuyện

khác hơn: Thứ nhất, bốn thằng cô hồn thú dữ kè kè Húy chắc chắn là bốn đứa còn lại của băng Ngũ Quỷ đang bị cảnh sát truy nã, chẳng lẽ thằng Húy đưa tụi khốn lên đây để nghỉ mát. Thứ hai, đã trốn tránh pháp luật sao bọn chúng lại còn dụ khí thêm bốn người đàn ông lớn tuổi thập tùng, chúng định âm mưu gì vậy, một người đàn ông tướng rất giống Húy chẳng lẽ là cha nó ư, rồi hai tên người lớn đô con như hai lực sĩ cử tạ, chưa kể một nhân vật dị nhân đeo kính cận tung sấm truyền lô tô nữa. Chúng muốn gì? Thứ ba, trong lời lô tô ám muội của dị nhân đeo kính cận có hai từ cần phân tích, chữ NGÀ và chữ VOI, phải chăng chúng cũng ghé cao nguyên vì mục đích như chúng ta?

Những thắc mắc vừa nêu lên của Sơn Đại Ca quả là hóc búa, tuy nhiên Thúy Bụi và Thạch Sầu Đồi có thừa khả năng hóa giải. Thúy nói trước:

- Bốn thằng lưu manh theo Húy là Tà Quỷ, Xú Quỷ, Ngạ Quỷ, Bạo Quỷ không còn gì để bàn cãi. Tôi nghĩ rằng bọn chúng lên đây một công hai việc, một là trốn cảnh sát vây ráp, hai là đi tìm kho Tàng Ngà Voi. Tôi nói đúng không ông Thạch?

Thạch lim dim mắt:

- Đúng như một cộng một là hai ấy.

Thằng cha cận thị rao lô tô rõ ràng có ý cảnh cáo “9 con bọ chết không có tình nghĩa với nhau” trên đường tìm Nghĩa Trang Ngà Voi. Qua vụ việc trên ông

ta cũng hầu như tự bày tỏ mình chỉ là một tay điếm chỉ, hoặc là một người dẫn đường ăn lương tháng.

- Ông “Lô Tô” mới là kẻ lẻ loi nhất trong đám. Nếu tôi đoán không lầm thì cặp vợ sĩ bò mộng kia là hai tên cận vệ của người đàn ông phốp pháp có nhân dạng hao hao Nguyễn Đình Phàm Húy. Nói tóm tắt, lão phốp pháp có thể là Nguyễn Đình Đốn và hai cha con lão đang hợp tác với nhau lũng kho báu bằng những đội cận vệ riêng của hai người.

Hoàng Lăng Tử như bị điện giật. Ôi, gã đâu có mặt tại rừng thông nhưng những lập luận vững chắc hùng hồn của Thúy và Thạch đủ làm con người lẳng tử bàng hoàng.

Sơn Đại Ca rung đùi vì thỏa mãn, hấn chuyển tông sang các đối tượng mới:

- Cám ơn Lolita Mắt Tím và gã Sầu Đời. Bây giờ chúng ta cần bình tĩnh thẩm định về một nhóm khác đây. Quý vị nghĩ sao về người Thượng Sùng Khèo tự vỗ ngực là “vua xạ thủ súng săn” và cặp vợ chồng “hoàng thân Fulro Xomry”, Sùng Khèo có phải là một tù trưởng Bana từng quen biết sư phụ Đinh Kheo của Hoàng Lăng Tử hay không, y có phải là người họ Sùng được quyền thừa kế tám bản đồ da trâu thứ hai trong dòng họ, và điều quan trọng nhất, bà vợ hoàng thân cà chớn gì đó tại sao lại run bắn như thần lùn đứt đuôi lúc nghe tiếng rao lô tô đứt ruột, phải chăng bà ta có mối liên hệ từ trước với người

đàn ông trung niên đeo kính cận trong nhóm của cha con Nguyễn Đình?

Bốn vấn đề được đưa ra cùng một lượt khiến Quyên Tiểu Muội bị kích động dữ dội. Cô cong môi.

- Đại ca nghe đây, đích thị Sùng Khèo là một tù trưởng Bana bởi y rất rành rẽ Đỉnh Kheo và cũng như Đỉnh Kheo, y có thể vẽ lại đường đi nước bước đến kho tàng ví như tấm bản đồ da trâu bị mất, mình chưa biết Sùng Khèo cộng tác với vợ chồng lão hoàng thân vì lẽ gì, có điều người rao lô tô rất đáng bị nghi ngờ là hung thủ đã từng đóng vai “thương gia người Kinh” dùng mỹ nhân kế chiếm đoạt tấm bản đồ thứ nhất của Đỉnh Kheo gần chục năm trước. Các bạn hãy nhớ kỹ một thương gia buôn bán bao giờ cũng có lúc thăng trầm. Mình cho rằng ông “thương gia giỏi thuật lô tô” đó bị sạt nghiệp nên mới chịu lụy giao tấm bản đồ lấy cấp cho cha con Nguyễn Đình Phạm Húy.

Hoàng Lăng Tử lặng người như bị sét đánh, gã cố làm ra vẻ thờ ơ nhưng còn lâu mới thoát nổi bốn cặp mắt của các chiến hữu. Quyên giả vờ không quan tâm đến gã để tiếp tục phần cuối bản hùng biện.

- Sở dĩ mình nói hơi nhiều về số phận “Người Rao Lô Tô” vì sự hiện diện bất ngờ của ông ta làm choáng váng bà vợ đẹp của vị hoàng thân già nua. Bà ta chắc chắn là người Việt Nam sống ở Sài Gòn như ông “Kính cận lô tô” và thậm chí có thể từng dây dưa tình cảm một thời với ông ấy.

Cả đám sừng sốt trong khi Quyên lắc khế mái tóc thê:

- Là một phụ nữ nên mình rất thông cảm điều này. Thí dụ như mình và Thúy ở đây vì lý do nào đó phải xa các bạn thì lúc bất ngờ gặp lại, bao giờ mình cũng...

Cô bé đỏ mặt vì không thể nói hết những lời cuối cùng. Sơn Đại Ca cười vang:

- Thôi miễn cho tiểu muội khúc đuôi nghe. Cám ơn tiểu muội và cám ơn Thúy, Thạch. Mọi sự qua phân tích tập thể đã tương đối rõ ràng. Ngoài chúng ta đến Đà Lạt với một bức họa đồ mô phỏng, hai phái đoàn thám hiểm kia đang nắm trong tay chìa khóa kho tàng. Không còn gì nữa để nghi ngờ, nhân vật dị nhân đeo kính cận giữ một tấm bản đồ còn tù trưởng Sùng Khèo giữ một tấm. Ủa, mà... mà làm sao vậy Hoàng?

Mặt Hoàng Lãng Tử tái mét.

- Ô không, tao hơi... hơi chóng mặt thôi.

- Hay là mày buồn trước cái chết đột ngột của Đinh Kheo?

- Có lẽ vậy. Ồ, tụi mày đọc báo hôm nay đi. Tao có mua tờ báo hồi sáng, sáng nay đàn voi rừng hung dữ đã tràn xuống ngoại ô Đà Lạt.

Trừ Sơn Đại Ca còn ai nấy đều chúi vào tờ báo Hoàng vừa đưa. Trên trang nhất, phóng viên ảnh chụp lồ lộ cảnh tàn phá của bầy voi rừng. Trời ạ, ở dưới là một lời bình thê thảm: "Sơn lâm bị người

chặt trụi khiến voi không còn chỗ ở xuống làng mạc đòi nợ máu”.

* *

Đêm hôm đó Ngũ Quái Sài Gòn và ba con thú tạm trú ở nhà quen của Hoàng Lăng Tử tại một khu vực dân cư thưa thớt chuyên sống bằng nghề làm vườn thuộc đường Đống Đa. Ngôi nhà chưa có đường dây điện nên tha hồ chìm trong bóng tối mênh mông.

Dưới ánh đèn dầu leo lét, Hoàng Lăng Tử ngồi trầm mặc bên bức họa đồ trái thẳng trên bàn. Khuôn mặt đẹp trai như hoàng tử của gã bỗng già đi hàng mười tuổi.

Ngay lập tức gã có ngay một người bạn tri kỷ. Từ đằng sau cái bóng khổng lồ của Sơn Đại Ca ập xuống mặt bàn. Hấn hỏi nhỏ.

- Hai cô gái và cu Thạch ngủ hết rồi, tao muốn chia sẻ nỗi ưu tư với mày.

- Khẽ thôi, mày nhìn họa đồ của sư phụ tao coi. 6 giờ sáng ăn mì gói xong là khởi hành theo con lộ đỏ này đây. Cái vạch tí hon là con đường Đống Đa nằm dưới đồi “Pháo Bình”, chúng ta sẽ băng qua rừng thông khu Tuyền Lâm và vượt đỉnh Langbiang để đến một ngọn đồi hiểm hóc mà trên họa đồ được minh họa bằng dấu “X”. Nếu không có gì trở ngại thì chúng ta sẽ tập trung tại “X” vào lúc 2 giờ chiều. Tao hơi lo là trên lộ trình đến “X”, tụi mình phải đi ngang

ngôi làng bị voi rừng dày xéo. Mà thấy không, ảnh chụp trên tờ báo nói rất rõ ngôi làng bị tàn phá kia lù lù dưới chân đồi “X”.

- Nè, mà chỉ thực sự quan tâm đến ngôi làng bị san bằng thành bình địa thôi ư?

Hoàng thoảng cau mày trong năm giây, nhưng rồi nếp nhăn trên trán gã giãn ra.

- Còn phải hỏi. Qua ngôi làng, qua điểm “X” là coi như thẳng tiến đến... Nghĩa Trang Ngà Voi. Nghĩa trang được đánh dấu bằng chữ “Y” nằm lọt thỏm trong một thung lũng tiền sử chưa hề có dấu chân con người. Nó chìm lìm và bí mật trong rừng. Để đến cho được điểm “Y”, chúng ta phải mất thêm sáu tiếng đồng hồ. Nghĩa là cỡ 8 giờ tối xê xích. Chúng ta cần kiểm tra lương khô, thuốc men và địa bàn đi rừng ban đêm mới được.

Sơn chụp vai Hoàng Lăng Tử nhìn trân trối vào mặt gã.

- Mà đang giấu tao một sự thật bi thảm phải không, tao biết mà chẳng hề sợ voi rừng, beo, gấu. Cả lũ Ngũ Quỷ cóc cần và cặp vệ sĩ khỉ đột lẫn lão tu trưởng Bana Sùng Khèo cho dù lão có bắn súng bách phát bách trúng. Mà sợ gì hả?

- Câm mồm, nếu mà còn là bạn của tao.

- Tao biết mà sợ sự thật. Tao thấy mà run lên khi nghe Thúy, Thạch và Quyên lý giải về tiếng hát lô tô của người đàn ông đeo kính cận. Đó là chưa kể

mồ hôi trán mảy rịn ra khi tao mô tả thái độ kỳ dị của người đàn bà xinh đẹp trước tiếng hát đó. Mày...

Sơn im bật lùi lại trước cánh tay chờn vờn của Hoàng. Lạy Chúa, gã nữ tung móng vuốt thần ung để bịt miệng hần sao. Coi ngũ thảo của Hoàng vừa chụp lên mặt Sơn Đại Ca là hần đã lách mình như chao né trong gang tấc. Hần phản đòn hoàn toàn bằng trực giác, chỉ thấy một luồng gió mạnh thốc tới làm ngọn đèn dầu tắt phụt và sau đó bàn tay thép của Sơn đã xiết gọn ngũ thảo của Hoàng.

- Mày khá lắm đó Sơn. Đốt đèn lên mau.

- Ô kê, nhưng mày phải kể sự thật cho tao.

- Hừm mày mà không giữ bí mật chuyện này là kể như cạn tình huynh đệ.

- Tao thể!

Dưới ánh sáng được khôi phục, tiếng Hoàng Lãng Tử rì rầm.

- Chuyện nội bộ gia đình tao chỉ một mình mày biết, tao là Phan Thành Hoàng con trai của Phan Thành Lũy và Tô Thị Hồng Ngọc, hiểu chưa. Tao đang nghi ngờ “Người Rao Lô Tô” là thân phụ của tao, hồi xưa ông ta cũng đeo kính cận, hào hoa phong nhã và hát trò chơi lô tô trong những dịp xuân về làm đàn bà con gái mê tít. Hừm, nếu ông ta đúng là Phan Thành Lũy thì người đàn bà mà mày kể, chỉ có thể là Tô Thị Hồng Ngọc. Ôi, ngay sau khi ly dị ba tao, chính mắt tao nhìn thấy mẹ tao cặp kè với một gã nói tiếng Miên quý tộc...

- Chắc chắc, tao xin lỗi vì quá bất ngờ. Trời ơi, cái tên “Fulro Xomry” sặc mùi Campuchia của lão “Hoàng Thân” đích thị là Miên trăm phần trăm. Chẳng lẽ...

- Đừng nói gì nữa Sơn à. Nhân danh một thằng bé bị bỏ rơi từ năm mười một tuổi, tao xin thề đây là lần đầu cũng là lần chót tao còn chút tình hiếu thảo đối với hai người lớn vô trách nhiệm ấy. Hừm, mày nghe cuốn phim đời “thằng bé bị bỏ rơi” đây.

Hoàng Lăng Tử vốn là một anh hùng thường xuyên run bắn trước lũ côn trùng bé nhỏ, vậy mà đêm nay gã lặng yên cho đám bù mắc vo ve chẳng thềm xua đuổi, gã biến thành tảng đá biết mấp máy môi với hai hàng nước mắt lăn dài trên má thấm thương.

Đúng như Hoàng dự kiến, 2 giờ chiều phái đoàn Ngũ Quái Sài Gòn và ba con linh thú đặt chân đến điểm “X”. Năm đứa trẻ nằm dài trên bãi cỏ xanh um của ngọn đồi mà trống ngực vẫn chưa hết đập thành thịch. Chớ gì nữa, những gì chúng đã chứng kiến dưới chân đồi “X” thật kinh khủng vượt mọi sự tưởng tượng.

Khi chúng đến ngôi làng đã bị san phẳng thành bình địa thì mặt trời lên tận đỉnh đầu. Giữa những ngôi nhà rông bị cày nát, từng đám rẫy bị xới tung phơi màu đỏ bazan nhức mắt. Trên mặt đất, dấu chân voi chằng chịt khắp nơi. Trong khi Thúy và Quyên đánh giá thiệt hại vật chất của những cư dân nghèo khổ thượng du, Hoàng và Sơn lo kiểm

tra số dấu chân coi thì Thạch Sầu Đồi tà tà quản lý ba con linh thú.

Quyên chất lưỡi:

- Báo chí nói toàn bộ ngôi làng bị phá hủy nhưng thực tế còn ghê gớm hơn. Người dân định cư bao đời kể như bị trôi tuột miếng ăn, những gốc chuối, gốc khoai mì, khoai lang, ruộng bắp không bao giờ còn cơ hội sống lại. Mình đếm tất cả có mười con trâu bị chết, chưa kể vô số gà vịt, heo mọi.

Sơn lầm lì:

- Nếu nhắm tính theo những dấu chân to nhỏ khác nhau thì đàn voi hung hãn này có khoảng mười lăm con. Một con số đủ làm yên tâm các nhà bảo vệ động vật hoang dã. Nay các bạn, không khí ngôi làng đã bắt đầu tanh tươi mùi tử khí, chúng ta liệu rời khỏi càng sớm càng tốt.

Thạch huyết sáo:

- Đợi tao hú ba con vật lấu cá về đã. Chán thiệt, mới quay lưng một chút lũ súc sinh đã biến dạng nào...

Thạch hú lên một tiếng dài nhưng chỉ thấy mỗi cái bóng thần ung Bụt lơ ra từ lùm tre xa tít chân mây. Cái bóng con Bụt lớn dần và sau đó nó quần đảo trên đầu đám trẻ một cách hỗn loạn chưa từng thấy.

- Kre kre... krec krec... kre kre...

Sau tiếng kêu báo động của con đại bàng là một đàn hợp âm rầm rầm rung chuyển đồi núi. Hoàng Lăng Tử chơi với.

- Đàn voi quay lại chỗ này đó. Chạy theo hướng con Bụt dẫn đường, các bạn ơi.

Nằm đứa trẻ nháo nhác trở thuật phi hành cấp tốc. Hoàng không chậm trễ nửa giây với tay ẵm Quyên lao như tên bắn về hướng bìa rừng. Lúc cánh chim khuất dạng trên bóng lá um tùm thì linh miêu Bé Mun hiện ra. Con vật ban phép lạ thứ hai mồm không ngớt “ngao ngao” lôi cả đám băng qua rừng cỏ lau cho đến lúc trước mặt chúng thấp thoáng một con đường mòn bí hiểm. Hoàng không kịp mở họa đồ, chỉ kịp hét lớn.

- Con đường tắt này dẫn tới đồi “X” khác với hành trình họa đồ. Lẹ lên... Cuối đường mòn là con vật ban phước lành thứ ba hiện luôn. Quý thần ơi, chú khi Tể Thiên đang run rẩy trong vòng tay một người đàn bà Thượng chừng bảy mươi tuổi tóc bạc phơ lạ hoắc.

Bà lão đón lũ trẻ cực kỳ âu yếm:

- Các con vừa thoát khỏi sự trừng phạt của “Thần Rừng” đúng không, ba con vật nuôi của các con đã cứu mạng các con đấy.

Hoàng chết điếng:

- Bà là ai?

- Ta là mẹ của đàn voi đáng thương, ta đã chăm sóc và nô đùa với chúng từ khi chúng chưa mọc ngà ra kìa. Sở dĩ chúng tàn phá loài người để trả thù vì một đứa trong loài người là Sùng Khèo đã bắn chết con voi trắng. Bạch Tượng là vị thần của loài voi, Bạch

Tượng ngã xuống là đàn voi phải đứng dậy. Thôi các con đi đi cho ta một mình sám hối. Ta là mẹ đẻ ra thằng thổ phỉ Sùng Khèo đây.

Đám trẻ đi như trôi trên mây theo cánh tay chỉ của bà lão cổ quái. Mãi tới lúc nằm dài trên bãi cỏ xanh um của đồi “X”, Hoàng Lăng Tử mới nhảy dựng vì phát giác mình bị rơi mất tấm họa đồ.

NGƯỜI RAO LÔ TÔ

Đám trẻ bàng hoàng tới tận 3 giờ chiều, làm sao mà không rụng rời tứ chi cho được khi chung quanh chúng đồi núi trùng điệp, tiến không ổn, thoái chẳng xong. Sơn Đại Ca đau khổ moi la bàn ra.

- Chúng ta buộc phải dừng chân một điểm nào đó trước khi trời tối, mất họa đồ dẫn lối thì còn la bàn. Điểm “Y” trên họa đồ nằm theo trục Tây Bắc, tụi mình cứ chiếu theo hướng Tây Bắc trên la bàn mà tiến.

Thạch ngân ngẫm:

- Lùi lại thì ớn đàn voi, híc, phải chi hồi nãy nhờ bà già người Thượng dẫn đường tuyệt biết bao.

- Dẹp giùm tao ý tưởng đó ngay, bà lão cổ quái đó mà biết năm đứa nhóc người Kinh chúng ta đi tìm kho tàng thì... tàn đời. Mà không thấy bà lão binh

vực đàn voi tới cùng sao, bà ta thù hận xương tủy bọn săn voi lấy ngà đấy.

- O, nhưng tại mình đâu phải những người xấu như tên thổ phỉ Sùng Khèo, con trai trời đánh của bà già? Chúng ta chỉ cố hoàn thành di chúc của tù trưởng Đinh Kheo là đưa kho tàng ngà voi đến với chính quyền nhà nước. Mặc kệ Thạch Sầu Đồi lải nhải, Quyền Tiểu Muội bấm vai Thúy.

- Bà mẹ của Sùng Khèo giải thích voi hiền biến thành voi dữ là do con voi trắng linh thiêng bị con trai bà ấy giết, bạn có tin không?

- Không. Người Bana có cái nhìn của họ còn tôi có quan điểm của mình. Tôi khẳng định là do thảm họa đốt rừng khai thác hoặc đốt rừng làm nương rẫy khiến đàn voi lộng lộn vì mất tiêu... họ khẩu.

- Tôi thì tin bà cụ, Thúy ạ. Tôi cũng tin kết luận của bạn. Trong câu chuyện này hai yếu tố hiện thực và huyền thoại làm nên cổ tích như nhau.

Hoàng Lăng Tử có cử chỉ khác thường hơn lúc nào hết. Không hiểu sao gã ép mình như con rắn dán vành tai xuống đất rồi băng băng chạy vút đến một bụi rậm lưng chừng đồi. Một lát sau, gã quay về hất hàm.

- Chúng ta đã có lối thoát. Đi theo tôi.

Quyền tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Chắc không đó, anh Hoàng?

- Chắc. Chúng ta có tới hai tấm bản đồ đến kho tàng ngà voi mà quên khai thác. Đó là hai phái đoàn

thám hiểm của cặp vợ chồng hoàng thân Fulro Xomry và đoàn của bố con Nguyễn Đình đúng không?

- Đúng nhưng...

- Khởi “nhưng nhị” thôi thôi, tôi vừa nghe có tiếng hát lô tô văng vẳng lúc ẩn mình trong bụi rậm. Ái chà...

Gã ngưng ngang xương vói vẻ mặt lạnh lùng. Sơn Đại Ca hiểu ý phất tay ra hiệu cho cả đám bám đuôi Hoàng Lăng Tử bén gót. Hắn bồi hồi trước tiếng hát lô tô càng lúc càng rõ mồn một. Trời hời, chẳng lẽ người đàn ông đeo kính cận coi khinh bố con Nguyễn Đình, cặp võ sĩ và bọn Ngũ Quỷ đến thế sao hay là ông ta đánh hơi ra sự hiện diện của một đám đông xa lạ khác và dùng tiếng hò lô tô làm tín hiệu cầu cứu.

Ngũ Quái và ba con thú hồi hộp mon men dưới đám cỏ lau cao vút cùng các lùm bụi rậm rạp để tránh bị phát hiện. Chúng bươn bả trong rừng già thu mình nhắm mắt nhắm mũi trước hàng tỉ mũi gai nhọn, im lìm trực chỉ theo thanh âm kỳ diệu dẫn đường. Chúng đi một hơi cho đến lúc trời sụp xuống tối sầm báo động màn đêm sắp kéo tới.

Sơn nhét cái la bàn vô tích sự vào túi và liếc kim dạ quang đồng hồ.

- 7 giờ 15 phút. Chúng ta đã làm một cuộc trường chinh liều mạng suốt ba tiếng liền.

Thúy Bụi thì thầm:

- Không dám liều mạng đâu. Tụi mình phải cảm ơn vị cứu tinh trong hàng ngũ kẻ thù ấy.

Rừng lúc này dày đặc từng mảng tối u ám. Giữa cảnh ma thiêng nước độc kiểu đó, hai toán thám hiểm có xấp lá cà cỡ vài chục mét chưa dễ đã nhìn thấy nhau bởi màn đêm và bởi đủ thứ chủng loại cây cối dây leo. Nhóm Ngũ Quái dù có thần nhãn cách mấy cũng không thể “thấu thị” hiện thời đoàn của bố con Nguyễn Đình đang ở trước mặt, kể bên hay ở sau lưng. Chúng lắng tai ghi âm tiếng động nhưng chỉ thu được bước chân mình đang sột soạt.

Thạch ngao ngán:

- Có lẽ họ cách mình quá xa rồi.

Đúng vào lúc đó cũng lo sợ bị bỏ rơi một cách lằng xẹt thì tiếng hò lô tô cất lên ai oán.

- “Ngậm ngải tìm trầm mà lòng hối hận, mới đầu tưởng bạn dè đầu đại hạn rước đến tận hang, con số lang thang...”

Ngũ Quái lập tức chụm đầu vào nhau. Sơn nói:

- Tiếng hò cách chúng ta khoảng hơn trăm mét, hình như ông ta có ý định tố cáo đồng bọn muốn hãm hại mình.

Quyên gật đầu:

- Bọn tội phạm chỉ hãm hại người dẫn đường khi ông ta đưa chúng tới đích. Điều này chứng tỏ Nghĩa Trang Ngà Voi lẫn khuất quanh đây.

Thúy tán đồng:

- Chúng ta phải cứu ông ta nhờ tiếng rao khản cổ của ông ta mà mọi người không bị lạc lối.

Thạch búng tay cái chách.

- Vì tương lai của Ngà Voi và mạng sống một con người cận thị bị đe dọa, tôi sẽ trèo lên ngọn cổ thụ này để xem bọn tội phạm đóng quân ở đâu.

Không chỉ mỗi Thạch mà đệ tử của nó là con khỉ Tề Thiên cũng hăm hở trèo đua với chủ. Bọn bè Thạch chờ dưới gốc cây nhấp nhóm như ngồi trên đồng lửa. Chúng điên tiết khi nghe những tiếng động huỳnh huych xuyên thủng màn đêm vắng đến tai, sau đó là tiếng cười sảng sặc xen lẫn tiếng rên la. Mười phút hơn, Thạch Sầu Đồi mới tuột xuống thở phì phò.

- Tôi thấy cụm khói chỗ họ dựng lều rồi. Chà hà, họ đánh đấm ra trò bằng thích.

* *

Phái đoàn lại hành quân theo chân hướng đạo sinh bất đắc dĩ Thạch Sầu Đồi. Khi đám trẻ và ba con thú mò ra đồng củ rừng nghi ngút khói và căn lều đã chiến thì cuộc thanh trừng nội bộ của bố con Nguyễn Đình đã ngã ngũ. Coi, bên cạnh dòng suối róc rách là ba xác người bị bó giò nhét giẻ đầy họng lẫn lộn đau đớn mà không thể phát ngôn. Sơn và Quyên dễ dàng nhận ra họ là Nguyễn Đình Đốn và cặp cận vệ của lão. Nhưng còn “Người Rao Lô Tô” từng tung mật ngừ cầu cứu lại bốc hơi như khói.

Chỉ duy nhất Hoàng Lăng Tử “ngủ” được mùi ruột thịt của mình. Gã rú lên một tiếng như sói tru và

tàng hình trong bóng tối. Một lát sau gã bế xốc người đàn ông trung niên cận thị đẹp trai mảnh khảnh đặt xuống kế đồng lửa bập bùng. Đám trẻ ngơ ngác trước đôi mắt đứng trông của kẻ rao lô tô, cùng mồm mũi trào bọt trắng của ông ta. Hoàng gằm gù trong cuống họng:

- Chúng đã thả rắn độc mổ vào bắp chân của ông ta để giết người diệt khẩu. May nhờ con đại bàng vỗ cánh phành phạch kêu tôi đến kịp lúc.

Hoàng cắn răng lòi bửu bối môn phái ra. Đó là một lọ nhỏ chứa dung dịch nhào trộn từ một bài thuốc diệt nọc rắn độc bao gồm “lá kim vàng, lá sống đời, lá chân rết, cây nút áo và phèn chua”. Gã đổ thuốc vô mồm nạn nhân và dốc muối hột lẫn mớ thuốc còn lại đắp lên bắp chuối.

Nửa tiếng sau, tròng trắng đã biến mất trong mắt nạn nhân. Kẻ chết đi sống lại bắt đầu gào khát nước. Hoàng rỉ tai ông ta thì thào.

- Ông có phải họ tên là Phan Thành Lũy?

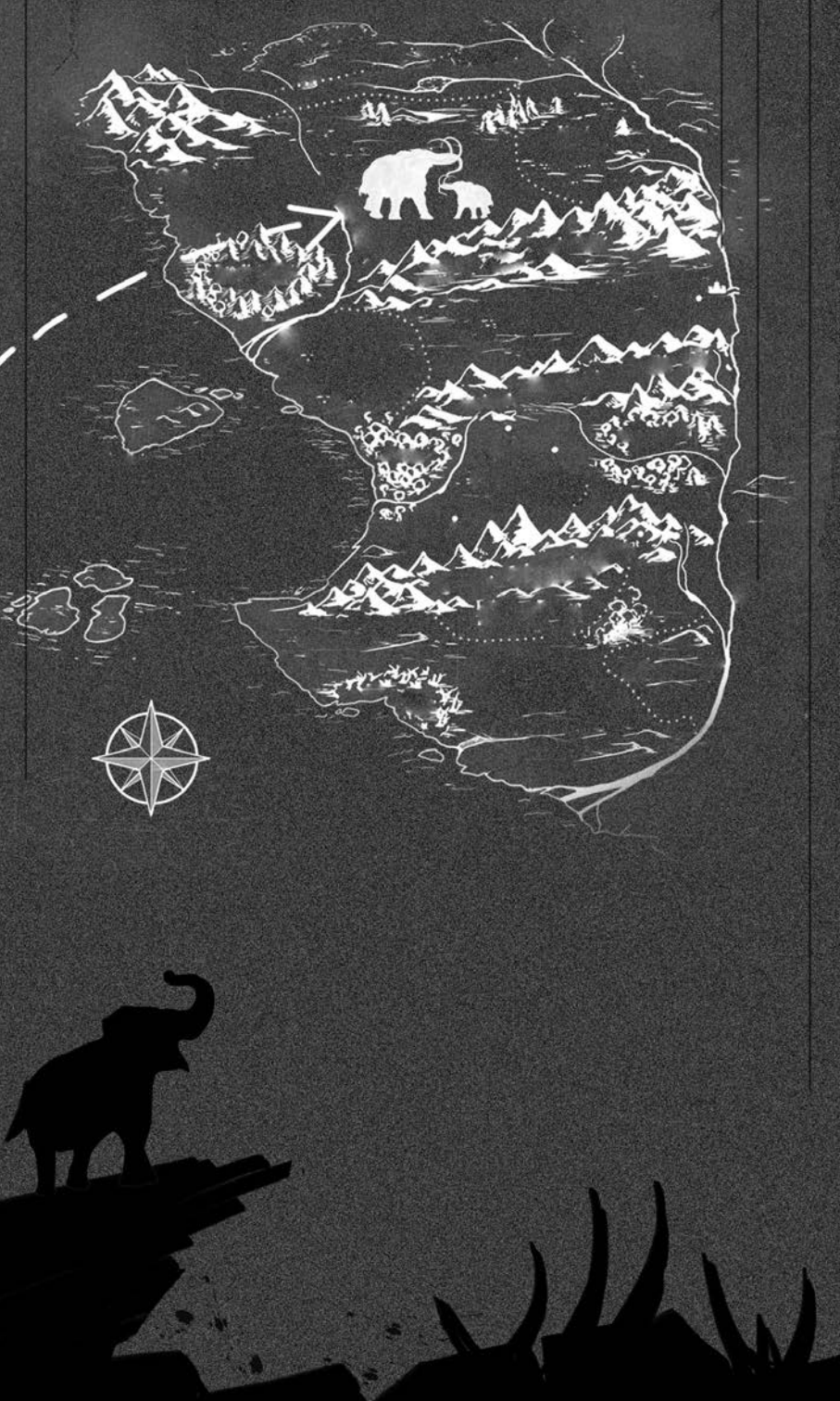
- Vâng... vâng... nước, nước...

BÍ MẬT CỦA HOÀNG LĂNG TỬ

8 giờ 10 phút, Phan Thành Lũy dựa lưng vào một gốc cây khởi sự truyền đạt cho nhóm Ngũ Quái Sài Gòn cuộc đời ba đào sóng gió của mình. Đám trẻ hầu như quên hẳn việc truy tìm kho tàng, chúng há hốc miệng đứng, ngồi, nằm quanh đống lửa chẳng màng tháo giẻ nhét họng và dây trói cho ba tên người lớn đáng ghét.

Ông Lũy sửa lại gọng kính cận thị và kể bằng giọng điệu sâu thẳm:

- Cám ơn các bạn trẻ đã cứu mạng tôi, tôi có bị chết vì nọc rắn cũng đáng kiếp, bởi bản thân tôi là người đáng bị nguyên rủa. Trước kia tôi từng có vợ đẹp con ngoan đàn ông hoàng, tôi giỏi nghề ca hát hò về dân gian trong đó có bí quyết rao lô tô được nhiều

người mến mộ. Một trong những người mến mộ tôi thuở ấy tên là Lê Thị Đài Trang, nữ thương gia trẻ đẹp của đất Sài Gòn. Tôi đã phạm tội với vợ con là ngoại tình với cô ta. Mười năm trước tôi đóng vai nhà buôn cùng cô ta và một vài người bạn làm ăn lên đất Đà Lạt gặp một tù trưởng người Bana rất mê văn nghệ. Ông tù trưởng Đinh Kheo hình như có dan díu với Đài Trang từ trước, trong cơn say khướt ông ta vô tình khoe khoang tấm bản đồ da trâu vẽ kho tàng Ngà Voi trước mặt chúng tôi. Chẳng ai nỡ động lòng tham, trừ tôi. Khi mọi người đã ngủ say trong bàn tiệc ngoài trời, tôi lén ăn cắp tấm bản đồ và ngay hôm sau lên đường tìm kho báu. Tôi cũng đã băng rừng như lộ trình của các bạn nhưng hồi ơi, khi đến hang Voi nằm dưới một thác nước vĩ đại, Nghĩa Trang Ngà Voi đâu không thấy, chỉ thấy trên phiến đá, tổ tiên người Bana ghi một hàng chữ Việt lạ lẫm “Muốn có mã ngà hãy rà bạch tượng”.

Thạch Sầu Đồi chung hứng:

- Nghĩa là nghĩa trang ngà voi không có thực trên đồi sao?

- Đúng vậy. Tôi trở về Sài Gòn và cảm như hén dù vẫn giữ tấm bản đồ trong người. Bù lại tôi đã mất tất cả, người yêu tôi là Đài Trang khinh tôi vì tôi ăn cắp đồ gia bảo của Đinh Kheo, cô ta tiết lộ với vợ tôi mọi chuyện. Kể từ hôm đó tính tình vợ tôi thay đổi, vợ tôi bắt đầu trả đũa bằng những cuộc ngoại

tình với nhiều người đàn ông sang trọng tại các vũ trường. Gia đình tôi hoàn toàn đổ vỡ. Khi chúng tôi ra tòa ly dị tôi lại mất vĩnh viễn một đứa con trai mà đến giờ này có lẽ bằng tuổi các bạn. Tôi bán nhà và lập gia đình mới với một người đàn bà khác sinh thêm được bốn đứa con. Vợ cũ tôi vẫn biệt tăm, tôi chỉ nghe đồn bà ấy đã biến ra ngoại quốc sống với một ngài hoàng thân nào đó.

- Ôi, khủng khiếp.

- Khủng khiếp và ê chề thua các ân nhân. Một tháng gần đây gia đình mới của tôi quá sức kiệt tiền. Tôi liền nghĩ ngay tới tẩm bản đồ và lợi dụng nó kết hợp với lời rao lô tô huyền bí để bán cho những vị nhà giàu ham ngà voi sư tập. Tôi bán được một ngàn đô la và gửi liền cho vợ con nhưng sinh mạng tôi bị treo trên lưỡi gươm. Lão Nguyễn Đình Đốn và bè lũ tội phạm đã quản thúc tôi chặt chẽ. Tôi cố đóng kịch dẫn đường bọn chúng đến kho tàng rồi sau đó tìm cách thoát nhưng bọn côn đồ đã ra tay trước. Khi lão Đốn vừa thả rắn độc cho cắn tôi thì lão và hai tên vệ sĩ quyền Anh lại bị lãnh hậu quả ngược lại của thằng con tên Húy. Cả năm thằng khỏe mạnh đập đầu ông bố và hai vệ sĩ to lớn như đập đầu rắn. Tôi đoán chúng bị võ sọ.

Hoàng Lăng Tử cười khẩy:

- Ba ông người lớn đều chưa chết đâu. Chúng sẽ phải ra tòa đền tội nay mai.

Gã cất giọng đầy bi tráng:

- Chúng ta vừa nghe xong hai vở kịch về tội ác gia đình. Vở kịch thứ nhất, vợ chồng ngoại tình rồi sau đó âm mưu làm giàu bất chính không cần biết đến đứa trẻ, sản phẩm chung của họ bị ruồng bỏ. Vở kịch thứ hai sờ sờ trước mắt, bố con giả vờ hợp tác làm ăn với nhau nhưng cuối cùng tiêu diệt lẫn nhau vì quyền lợi hư ảo. Theo tôi, trời cao bao giờ cũng có mắt.

Gã quay qua Phan Thành Lũy ghen ngào:

- Vì trời cao có mắt nên tôi đề nghị ông nhận một ngân quỹ chung do chúng tôi gom góp giúp đỡ ông về gánh nặng bà vợ và bốn đứa con. Tôi khẩn khoản yêu cầu ông trở về Sài Gòn ngay kéo chúng tôi đổi ý gọi phen cho cảnh sát. Ông cần đèn pin và la bàn để đi đường chứ?

Phan Thành Lũy trước khi biến mất còn giương cặp mắt cận thị lạc thần nhìn lũ trẻ. Trong tay ông là một số tiền cục lớn do Quyên và Thúy vét sạch túi. Mãi sau này đến chết ông vẫn không nhận ra con người lẳng tử phát động cuộc “đền ơn đáp nghĩa” đó là con trai ruột của mình.

Đoạn kết một pho tiểu thuyết phiêu lưu thông thường phải có hậu. Ở đây cũng thế, lúc Nhóm Ngũ Quái Sài Gòn mò gần đến thác nước cuộn cuộn gầm réo thì những tiếng súng nổ vang lên. Khỏi phải nói, đứa nào cũng nằm thụp xuống đám lau sậy để chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng. Kìa kìa, ngay trên

đá đẹp khổng lồ chắn lối vào hang Voi dưới chân thác nước, Nguyễn Đình Phạm Húy và bốn thằng quỳ ôm đùi máu khóc lóc như cha chết.

Hoàng đảo mắt về phía trước lia ánh đèn pin loang loáng:

- Năm phát súng trường Ganrant tất cả. Hừm, lão trùm xạ thủ Sùng Khèo ở đâu vậy cà?

- Tao ở đây này.

Sau lưng nhóm Ngũ Quái, đại hung thần cất tiếng rền rền:

- Tao không ngờ lại có lăm phái đoàn tìm ngà voi đến thế. Hết năm nhai người Kinh nhào tới hang Thần giờ đến phiên năm đứa trai gái tụi bây. Năm cộng năm là mười, tao sẽ cho mười đứa què giò cả lũ. Hà hà, tụi bây không thấy hàng chữ “MUỐN CÓ MÃ NGÀ HÃY RÀ BẠCH TƯỢNG” trên phiến đá dẫm máu đó sao, chính tao là thằng đã cố theo dấu vết con Bạch Tượng tìm Nghĩa Trang Ngà Voi nhưng vô vọng. Con voi trắng quá khôn ngoan lúc ẩn lúc hiện trong rừng núi nên tao giận điên bắn chết.

Hoàng nói mà không quay đầu lại:

- Bà mẹ bảy mươi tuổi người Bana đang cầu nguyện cho ông, ông Sùng Khèo ạ. Chỉ vì con Bạch Tượng chết mà bây voi rừng vô chủ đang sát hại sinh linh.

- Hà?

Sùng Khèo không còn cơ hội thêm tiếng “hà” thứ hai. Ê, từ dưới đất, trên cây và trên không, ông vua

súng sẵn bị ba con thú tấn công một lượt. Nhóm Ngũ Quái rùng mình trước những âm thanh “khệt khệt, ngao ngao, krec krec” rợn da gà. Chúng chỉ biết lạng người cầu nguyện cho Sùng Khèo đừng tắt thở trước cú nện của khí Tề Thiên, móng vuốt của mèo Mun và chiếc mỏ sắt thần ưng của đại bàng Bụt.

Tất cả bọn tội phạm bị thương tích được cứu sống là nhờ phép màu của bà lão cổ quái người Thượng, thân mẫu của Sùng Khèo. Lúc thấy năm đứa trẻ mạo hiểm bị đàn voi rừng đe dọa, bà lão đã tức tốc gõ cửa một đồn cảnh sát thông báo tin khẩn cấp. Quân đội tức tốc phối hợp để hành động cứu nạn. Hai chiếc trực thăng đã tìm thấy đám đông lênh khênh gần thác nước dưới sự quản thúc của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

Tại buổi chiêu đãi linh đình năm hiệp sĩ trẻ tuổi ở khách sạn Palace sang trọng với sự hiện diện của đầy đủ quan chức thành phố Đà Lạt sương mù, vị đội trưởng đặc nhiệm hình sự tỉnh võ vai Sơn Đại Ca.

- Anh đã nghe danh tụi em từ lâu, bây giờ mới gặp mặt. Yên chí nhé thủ lãnh nhóc, bọn Ngũ Quỷ và cha con lão Nguyễn Đình sau khi điều trị xong xuôi sẽ vác chiếu vào trại giam. Riêng tên cựu tù trưởng từng tham gia thổ phi Fulro, bà cụ Bana đã bảo lãnh cho bộ tộc của bà trị tội. Án tử hình đang treo lơ lửng trên đầu Sùng Khèo theo đúng phong tục của người Thượng.

- Còn cặp vợ chồng Hoàng thân Fulro Xomry?
- Hà hà, cặp Hoàng tộc dỏm đó sẽ bị trục xuất về Campuchia. Bên đó cũng vừa gửi “Fax” qua truy nã lão.
- Thật đáng tiếc...
- Sao, em còn mơ mộng về Kho tàng Ngà Voi ảo tưởng à?
- Không. Em tiếc cho tình vợ chồng, tình cha con, tình mẹ con của một người bạn tri kỷ. Những người sinh ra bạn em không nhận nổi mặt mày con họ. Không phải cột mốc thời gian sáu năm đã làm cho họ lu mờ trí nhớ, nhưng rõ ràng họ đã quên hẳn họ từng có một hài nhi chào đời. Tội nghiệp bí mật muôn đời của bạn em. Bạn em xử sự đúng hay chẳng không cần thiết, chúng ta chỉ mong trên đời lũ trẻ mồ côi được một lần thốt lên tiếng ba tiếng mẹ...

MỤC LỤC

m ộ t

RƯỢU LÀ THUỐC ĐỘC 11

h a i

ĐẠI NÃO LÂN SƯ RỒNG 24

b a

NGỰA CHẠY TRÊN SÔNG 41

b ố n

TẤM HÌNH SINH TỬ 51

n ă m

“MƠ ƯỚC” TAN TÀN 64

s á u

QUAN HỆ BÁC CHÁU 71

b à y

SÀO HUYỆT ĐA HỆ 80

t á m

HUYỀN THOẠI XE PHÁO MÃ 100

c h í n

DẤU VẾT XE TẢI 114

m ư ờ i

LÂN CHỢI LÂN 122

m ư ờ i m ộ t	
“Mơ Ước” PHỦ MÂY ĐEN	129
m ư ờ i h a i	
ĐIỀM XẤU	145
m ư ờ i b a	
CHA NÀO CON NẤY	161
m ư ờ i b ố n	
NHÓM NGŨ QUÁI SÀI GÒN GIẢ	176
m ư ờ i l ă m	
NGHĨA TRANG NGHÈ VOI	189
m ư ờ i s á u	
THIỆN ÁC CÙNG XUẤT QUÂN	200
m ư ờ i b à y	
CẶP VỢ CHỒNG QUÝ TỘC	212
m ư ờ i t á m	
TẠI SAO VOI HIỀN THÀNH VOI DỮ?	224
m ư ờ i c h í n	
NGƯỜI RAO LÔ TÔ	237
h a i m ư ơ i	
BÍ MẬT CỦA HOÀNG LÃNG TỬ	243

NGŨ QUÁI SÀI GÒN
Tập 3 - Chuyện của Thạch Sầu Đồi
và Hoàng Lăng Tử

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm bản thảo: HUỖN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Biên tập & sửa bản in: PHAN THỊ TƯỜNG VÂN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRỀ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (028) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRỀ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (024) 37734544

Fax: (024) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRỀ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 3 – **Chuyện của Thạch Sầu Đồi và Hoàng Lăng Tử** gồm hai vụ án đầy gay cấn, liên quan trực tiếp đến hai anh chàng trong nhóm Ngũ Quái. Với Thạch Sầu Đồi, đây là cơ hội để rửa hận giết cha và giải oan cho người cha quá cố từng bị gán cho tội danh tướng cướp. Còn với Hoàng Lăng Tử, thử thách này mang đến cho cậu cuộc hội ngộ với hai đồng sinh thành, và cũng là lần chia xa mãi mãi...

Hãy theo dõi tập 3 và cùng **Ngũ Quái Sài Gòn** trở lại thám tử, nhé!

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lối kể chuyện vô cùng sinh động và hóm hỉnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH - Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:

1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/> và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số

2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-10787-8

9 786041 107878